

АПОСТАЛ БОГДАЛУЖБОВЫ

Лъвовъ
Л.Б. 2008

Парафія свт. Кірыла Тураўскага, г.Львов
Складзены съвятаром Сяржуком Горбікам
Дзеля служэння ў Беларускам Праваслаўнам Абрадзе
Біблійныя тэксты пададзены згодна перакладу
спадара Васіля Сёмухі

АПОСТАЛ

ЗЬМЕСТ

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 1А – 51А	4
Саборнае Пасланьне Святога Апостала Якава, пач. 50Б – 57Б	ОШИБКА!
ЗАКЛАДКА НЕ ОПРЕДЕЛЕНА.	
Першае Саборнае Пасланьне Святога Апостала Пятра, пач. 58А – 63	ОШИБКА!
ЗАКЛАДКА НЕ ОПРЕДЕЛЕНА.	
Другое Саборнае Пасланьне Святога Апостала Пятра, пач. 64 – 68А	32
Першае Саборнае Пасланьне Святога Апостала Яна Багаслова, пач. 68Б - 74Б	34
Другое Саборнае Пасланьне Святога Апостала Яна Багаслова, пач. 75	38
Трэйцяе Саборнае Пасланьне Святога Апостала Яна Багаслова, пач. 76	39
Саборнае Пасланьне Святога Апостала Юды, пач. 77–78.....	40
Пасланьне Да Рымлянаў Святога Апостала Паўла, пач. 79А – 121Б.....	41
Першае Пасланьне Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 122 – 166	55
Другое Пасланьне Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 167А – 197	69
Пасланьне Да Галятаў Святога Апостала Паўла пач. 198 – 215Б.....	78
Пасланьне Да Эфэсянаў Святога Апостала Паўла, пач. 216 – 234.....	84
Пасланьне Да Піліпянаў Святога Апостала Паўла, пач. 235 – 248	89
Пасланьне Да Каласянаў Святога Апостала Паўла, пач. 249А – 261	93
Першае Пасланьне Да Фесаланікійцаў Святога Апостала Паўла, пач. 262-273	96
Другое Пасланьне Да Фесаланікійцаў Святога Апостала Паўла, пач. 274А-277 ...	99
Першае Пасланьне Да Цімафея Святога Апостала Паўла, пач. 278 – 289	101
Другое Пасланьне Да Цімафея Святога Апостала Паўла, пач. 290А – 299	105
Пасланьне Да Ціта Святога Апостала Паўла, пач. 300А – 302Б	108
Пасланьне Да Філімона Святога Апостала Паўла пач. 302В.....	110
Пасланьне Да Жыдоў Святога Апостала Паўла, пач. 303 – 335	111
Чытаньня Адкрыцця Святога Яна Богаслова ў часе Вялікага Посту	123

ДЗЕІ СВЯТЫХ АПОСТАЛАЎ

Дзеі Святых Апосталаў, пач 1А

Першую кнігу напісаў я табе, Феафіле, пра ўсё, што Ісус рабіў і чаму вучыў ад пачатку аж па той дзень, калі Ён узынёсься, даўши праз Духа Святога наказы Апосталам, якіх Ён выбраў, якім зъявіў Сябе жывога пасъля цярпення ў Сваіх з многімі слушнымі доказамі, сорак дзён паказваючыся ім і апавяддаючы пра Царства Божае; і, сабраўши іх, Ён загадаў ім: не адлучайцесь зь Ерусаліма, а чакайце абяцанага ад Айца, пра што вы чулі ад Мяне; бо Ян хрысьціў вадою, а вы, празь нямнога дзён пасъля будзеце ахрышчаны Духам Святым. Пасъля гэтага яны, сыйшоўшыся, пыталіся ў Яго, кажучы: ці ня гэтым часам, Госпадзе, аднаўляеш Ты царства Ізраілю? А Ён сказаў ім: ня вам ведаць часіны ці поры, якія Айцец назначыў Сваёй уладай; а вы прымеце сілу, як зыйдзе на вас Дух Святы, і будзеце Мне за съведкаў у Ерусаліме і ва ўсёй Юдэі і Самары і нават па край зямлі.

Дзеі 1:1–8

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 1Б

Першую кнігу напісаў я табе, Феафіле, пра ўсё, што Ісус рабіў і чаму вучыў ад пачатку аж па той дзень, калі Ён узынёсься, даўши праз Духа Святога наказы Апосталам, якіх Ён выбраў, якім зъявіў Сябе жывога пасъля цярпення ў Сваіх з многімі слушнымі доказамі, сорак дзён паказваючыся ім і апавяддаючы пра Царства Божае; і, сабраўши іх, Ён загадаў ім: не адлучайтесь зь Ерусаліма, а чакайце абяцанага ад Айца, пра што вы чулі ад Мяне; бо Ян хрысьціў вадою, а вы, празь нямнога дзён пасъля будзета ахрышчаны Духам Святым. Пасъля гэтага яны, сыйшоўшыся, пыталіся ў Яго, кажучы: ці ня гэтым часам, Госпадзе, аднаўляеш Ты царства Ізраілю? А Ён сказаў ім: ня вам ведаць часіны ці поры, якія Айцец назначыў Сваёй уладай; а вы прымеце сілу, як зыйдзе на вас Дух Святы, і будзета Мне за съведкаў у Ерусаліме і ва ўсёй Юдэі і Самары і нават па край зямлі. Сказаўшы гэта, Ён узынёсься на вачах у іх, і воблака ўзяло Яго з вачэй іхніх. И калі яны глядзелі на неба падчас ўшэсця Ягонага, раптам сталі перад імі два мужы ў белым убраньні і сказалі: мужы Галілейскія! што вы стаіце і глядзіце на неба? Гэты Ісус, што узынёсься ад вас на неба, прыйдзе гэтак сама, як вы бачылі Яго, калі ўзносіўся на неба. Тады яны вярнуліся ў Ерусалім з гары, якая называецца Аліўнай, што блізь Ерусаліма, адлеглай на дзень суботні хады.

Дзеі 1:1–12

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 2

Тады яны вярнуліся ў Ерусалім з гары, якая называецца Аліўнай, што блізь Ерусаліма, адлеглай на дзень суботні хады. И як прыйшлі, увайшлі ў сіяцліцу, дзе і заставаліся, Пётр і Якаў, Ян і Андрэй, Піліп і Тамаш, Барталамей і Мацьвей, Якаў Алфеев і Сымон Зілот, і Юда, брат Якаваў; усе яны аднадушна былі ў малітве і ў маленъні, зь некоторымі жанчынамі і Марыяю, Маці Ісусавай, і з братамі Ягонымі. И ў тыя дні Пётр, стаўши сярод вучняў, сказаў - (а было ж сабралася людзей каля ста дваццаці) - мужы браты! мелася спраўдзіцца тое, што ў Пісаньні прадказаў Дух Святы вуснамі Давідавымі пра Юду, які навёў тых, што скапілі Ісуса; бо ён быў зачічаны да нас і атрымаў пакліканье да служэння гэтага; Дык трэба, каб адзін з тых, што былі з намі праз увесь той час, калі заставаўся і гутарыў з намі Гасподзь Ісус, пачынаючы ад хрышчэння Янавага па той дзень, калі Ён узынёсься ад нас, быў разам з намі съведкам уваскрэсеньня Яго. И паставілі двух: Язэпа, якога звалі Варсавам, прозванага Юстам, і Мацьвія, і памаліліся і сказалі: Ты, Госпадзе, Сэрцаведзе ўсіх, пакажы з гэтых двух аднаго, якога Ты выбраў, прыняць пакліканье гэтага служэння і апостальства, ад якога

адпаўся Юда, каб ісьці ў сваё месца. І кінулі на іх жэрабя, і выпала жэрабя Мацьвію, і ён далучаны да адзінацца апосталаў.

Дзеі 1:12–17; 21–26

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 3

Калі настаў дзень Пяцідзясятніцы, усе яны былі аднадушна разам. І раптам зрабіўся шум зь неба, як бы ад павеву моцнага ветру, і напоўніў увесь дом, дзе яны былі. І зъявіліся ім языкі падзеленыея, як бы вогненныя, і апусыціліся па адным на кожнага зь іх. І напоўніліся ўсе Духам Святым і началі гаварыць на іншых мовах, як Дух даваў ім вяшчаць. А ў Ерусаліме былі Юдэі, людзі набожныя, з усякага народу пад нябёсамі. Калі зрабіўся гэты шум, сабраліся людзі, і захваляваліся, бо кожны чуў іх, што гавораць на ягонай мове. І ўсе зъдзіўляліся і дзівали, кажучы паміж сабою: гэтыя, што гавораць, ці ня ўсе Галілеяне? Як жа мы чуем кожны сваю мову, у якой нарадзіліся, Парфяне і Мідзяне і Эламіты, і жыхары Месапатаміі, Юдэі і Кападокіі, Понта і Асіі, Фрыгіі і Памфіліі, Егіпта і частак Лівіі, што мяжуюцца з Кірыней, і прышлія з Рыма, Юдэі і празеліты, Крыцяне і Аравіцяне, - чуем іх, як гавораць нашымі мовамі пра вялікія дзеі Божыя?

Дзеі 2:1–11

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 4

У тыя дні: Пётр, стаўшы з адзінаццаццаю, узвысіў голас свой і прамовіў да іх: мужы Юдэйскія і ўсе, хто жыве ў Ерусаліме! гэта хай будзе вам вядома, і слухайце слова мае: яны не апіліся, як вы думаецце, бо цяпер трэйцяя гадзіна дня; а гэта ёсьць прадказанае прарокам Ёлем: “І будзе ў апошняі дні, кажа Бог, вылью ад Духа Майго на ўсякую плоць; і будуць прарочыць сыны вашыя і дочки вашыя; і хлопцы вашыя будуць бачыць відзежы, і старцы вашыя снамі на розум наставяцца; і на рабоў Maix і на рабыняў Maix у тыя дні вылью ад Духа Майго, і будуць прарочыць. І дам цуды на небе ўгары і азнакі на зямлі ўнізе, кроў і вагонь і куродым: сонца абернецца ў цемру, і месяц у кроў, перш чым настане дзень Гасподні, вялікі і прасветлены. І будзе: кожны, хто пакліча імя Гасподняе, уратуецца”.

Дзеі 2:14–21

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 5

У тыя дні сказаў Петр народу: Мужы Ізраільскія! выслушайце слова гэтых: Ісуса Назарэя, Мужа, засвідчанага вам ад Бога сіламі і цудамі і азнакамі, якія Бог утварыў праз Яго сярод вас, як і самі ведаецце, Яго, паводле пэўнае рады і з прадбачаньня Божага выгадзенага, вы ўзялі і, прыбіўшы цвікамі рукамі беззаконнікаў, забілі; але Бог уваскрэсіў Яго, разарваўшы повязі съмерці, бо ёй немагчыма было ўтрымаць Яго. Бо Давід кажа пра Яго: “бачыў я перад сабою Господа заўсёды; бо Ён праваруч мяне, каб Я не пахінуўся. Таму ўзрадавалася сэрца маё, і ўзвесяліўся язык мой; нават і плоць мая супакоіцца ў спадзяваньні, бо Ты не пакінеш душы мае ў пекле і не дасі Святому Твайму пабачыць тленыне. Ты даў мне спазнаць дарогу жыцця; Ты напоўніш мяне радасцю прад ablічам Тваім”. Мужы браты! хай будзе дазволена адважна сказаць вам пра Давіда-прабацьку, што ён і памёр і пахаваны, і магіла ягоная ў нас па сёньняшні дзень; а будучы прарокам і ведаючы, што Бог клятвай абяцаў яму ад плоду съцёгнаў ягоных ўзвесці Хрыста ў плоці і пасадзіць на прастоле ягоным, ён раней сказаў пра ўваскрэсеньне Христовае, што не пакінута душа Ягоная ў пекле, і плоць Ягоная ня бачыла тленыня. Гэтага Ісуса Бог уваскрэсіў, чаго ўсе мы съведкі. І вось Ён быў узънесены правіцаю Божаю і, прыняўшы ад Айца абяцанье Святога Духа, выліў тое, што вы сёньня бачыце і чуеце. Бо Давід ня ўзышоў на нябёсы, а сам кажа: “сказаў Гасподзь Госпаду майму: сядзі праваруч Мяне,

Дзеі Святых Апосталаў

пакуль не пакладу ворагаў у падножжа ног Тваіх”. Дык цьвёрда ведай, увесь дом Ізраілеў, што Бог зрабіў Госпадам і Хрыстом Гэтага Ісуса, Якога вы ўкрыжавалі.

Дзеі 2:22–36

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 6

У тыя дні: Пётр сказаў ім: пакайцеся, і хай ахрысьціца кожны з вас у імя Ісуса Хрыста на дараўаныне грахоў, - і атрымаецце дар Святога Духа; бо вам належыць абязаныне і дзесям вашым і ўсім далёкім, каго толькі пакліча Гасподзь Бог наш. Ды многім іншымі словамі ён съведчыў і ўмаўляў, кажучы: ратуйцеся ад роду гэтага распуснага, упарцістага. І вось тыя, якія прыхільна прынялі слова ягонае, ахрысьціліся, і далучылася таго дня душ каля трох тысяч; і яны ўвесь час заставаліся ў навуцы апосталаў, у абыходзе і ў ламаныні хлеба і ў малітвах. І быў страх у кожнай души; і многа цудаў і азнакаў чынілася праз апосталаў у Ерусаліме.

Дзеі 2:38–43

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 7

У тыя дні: Пётр і Ян ішлі разам у храм а дзвягтай гадзіне малітвы. І быў чалавек, кульгавы ад улоньня маці ягонай, якога насілі і садзілі кожнага дня каля дзвяграў храма, што называліся Прыгожымі, прасіць міласціны ў тых, што ўваходзілі ў храм; ён, убачыўшы Пятра і Яна каля ўваходу ў храм, прасіў у іх міласціны. Пётр зь Янам, прыгледзеўшыся да яго, сказаў: зірні на нас. І той пільна глядзеў на іх, спадзяючыся атрымаць ад іх што-небудзь. Але Пётр сказаў: срэбра і золата няма ў мяне, а што маю, тое даю табе: у імя Ісуса Хрыста Назарэя ўстань і хадзі. І, узяўшы яго за правую руку, падняў; і раптам умацаваліся ў таго ступакі і калені, і, ускочыўшы, устаў, і пачаў хадзіць, і ўвайшоў зь імі ў храм, паходжаючы і падскокваючы, і славячы Бога,

Дзеі 3:1–8

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 8

У тыя дні: аздароўлены кульгач не адступаўся ад Пятра і Яна, дык ўвесь люд у зьдзіўленыні зьбегся да іх у прытвор, называны Саламонавым. Убачыўшы гэта, Пётр сказаў люду: мужы Ізраільскія! што дзівецца з гэтага, або чаго глядзіце на нас, быццам мы сваёй сілаю і пабожнасцю зрабілі так, што ён ходзіць. А Бог Абрагамаў і Ісаакаў і Якаваў, Бог бацькоў нашых праславіў Сына Свайго Ісуса, Якога вы прадалі і Якога зракліся перад абліччам Пілата, калі ён судзіў адпусціць Яго. Але Святога і Праведнага вы адцураўліся, і прасілі памілаваць чалавека-душагуба, а Пачынальніка Жыцця забілі; Гэтага Бог уваскрэсіў зь мёртвых, і мы съведкі таго. І празь веру ў імя Ягонае, імя Ягонае ўмацавала гэтага, якога вы бачыце і ведаецце, і вера, якая ад Яго, дала яму ацаленьне гэтае перад ўсімі вами.

Дзеі 3:11–16

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 9

У той час прамовіў Пётр народу: Дык пакайцеся і навярнецеся, каб загладзіліся грахі вашыя, хай прыйдуць часіны лагоды ад аблічча Гасподняга, і хай пашле Ён наканаванага вам Ісуса Хрыста, Якога неба павінна было прыняць да часу зьдзяйсьнення ўсяго, што казаў Бог вуснамі ўсіх съвітых Сваіх прарокаў ад веку. Майсей сказаў бацькам: “Гасподзь Бог ваш паставіць вам з братоў вашых Прарока, як мяне; слухайцеся Яго ва ўсім, што Ён ні будзе казаць вам; і будзе, што кожная душа, якая не паслухаеца Прарока Таго, зьнішчыцца з народу”. І ўсе прарокі ад Самуіла і паслья яго, колькі іх ні вяшчалі, таксама абвясьцілі наперад дні гэтая. Вы сыны прарокаў і запавету, які запавядаў Бог бацькам вашым, кажучы

Абрагаму: “і ў семені тваім дабраславяцца ўсе плямёны зямныя”. Бог, уваскрэсіўшы Сына Свайго Ісуса, да вас першых паслаў Яго дабраславіць вас, адхіляючы кожнага з вас ад ліхіх дзеяў ваших.

Дзеі 3:19–26

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 10

У тыя дні: Калі яны прамаўлялі да людзей, да іх падступіліся съвтары і начальнікі варты пры храме і садукеі, угневаныя, што яны вучаць людзей і прапаведуюць у Ісусе ўваскрэсеньне зь мёртвых. і наклалі на іх рукі і аддалі іх пад варту да раніцы; бо ўжо зьвечарэла. Многія з тых, што слухалі слова, уверавалі; і было такіх людзей лікам каля пяці тысяч. На другі дзень сабраліся ў Ерусаліме начальнікі іхня і старэйшыны і кніжнікі, і Анна першасъвтар і Каяфа і Ян і Аляксандр і іншыя з роду першасъвтарскага, і, паставіўшы іх пасярэдзіне, пыталіся: якою сілаю альбо якім імем вы зрабілі гэта? Тады Пётр, прасякнуты Духам Святым, сказаў ім: начальнікі людзкія і старэйшыны Ізраільскія! калі ў нас пытаюцца сёньня адказу за дабрачынства чалавеку нядужаму, як ён здаровы стаўся, дык хай будзе вядома ўсім вам і ўсяму народу Ізраільскому, што імем Ісуса Хрыста Назарэя, Якога вы ўкрыжавалі, Якога Бог уваскрэсіў з мёртвых, Ім паставлены ён перад вамі здаровы: Ён - камень, пагарджаны вамі будаўнікамі, але ён зрабіўся галавою вугла, і няма ні ў кім іншым ратунку; бо няма другога імя пад небам, дадзенага людзям, якім належала б нам уратавацца.

Дзеі 4:1–12

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 11

У тыя дні: Убачыўшы адвагу Пятра і Яна і зыменціўшы, што яны людзі някніжныя і прости, яны зьдзіўляліся; тым часам пазнавалі іх, што былі яны зь Ісусам; але бачачы ацаленага чалавека, які стаяў зь імі, нічога сказаць не маглі насуперак. І, загадаўшы ім выйсьці з сынедрыёна, райліся паміж сабою, кажучы: што нам зрабіць з гэтymі людзьмі? бо ўсім, хто жыве ў Ерусаліме, вядома, што яны ўчынілі на яве цуд, і мы ня можам аспрэчыць гэтага; але, каб больш не раскрылася гэта ў народзе, з пагрозай забаронім ім, каб не казалі пра імя гэтае нікому зь людзей. І, паклікаўшы іх, загадалі ім зусім не прапаведаваць і ня вучыць у імя Ісуса. Але Пётр і Ян сказалі ім у адказ: памяркуйце, ці справядліва перад Богам - слухацца вас болей, чым Бога? Мы ня можам не гаварыць пра тое, што бачылі і чулі. А тыя, прыстрашыўшы, адпусцілі іх, не знайшоўшы магчымасці пакараць іх, з прычыны людзей, бо ўсе славілі Бога за тое, што адбылося; бо больш за сорак гадоў было таму чалавеку, зь якім сталася гэтае дзіва выздараўлення.

Дзеі 4:13–22

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 12

У тыя дні: Адпушчаныя, яны прыйшлі да сваіх і пераказалі, што казалі ім першасъвтары і старэйшыны. А яны, выслушайшы, аднадушна ўзвысілі голас да Бога і сказалі: Валадару Божа, Які стварыў неба і зямлю і мора і ўсё, што ў іх! Ты вуснамі бацькі нашага Давіда, раба Твойго, сказаў праз Духа Святога: “чаго бунтуюць язычнікі, і народы намышляюць марнасць? Паўсталі цары зямныя, і князі сабраліся разам супраць Госпада і супраць Хрыста Яго, бо сапраўды сабраліся ў горадзе гэтым супраць Святога Сына Твойго Ісуса, памазанца Твойго, Ірад і Понцій Пілат зь язычнікамі і народам Ізраільскім, каб зрабіць тое, чаму быць наканавала рука Твая і рада Твая. І сёньня, Госпадзе, глянь на пагрозы іхня і дай рабам Тваім з усёй съмеласцю гаварыць слова Тваё, тады як Ты прасыціраеш руку Тваю на гаеньне і на тварэнье азнакаў і цудаў імем Святога Сына Твойго Ісуса. І, як памаліліся, здрыгнулася месца, дзе яны былі сабраліся, і ўсе прасякнуліся Духам Святым і абвяшчалі слова Божае съмела.

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 13

У тыя дні: Адзін чалавек, якога звалі Ананія, з жонкаю сваёю Сапфіраю, прадаўшы маёмасьць, прыхаваў з цаны, зь ведама жонкі сваёй, а пэўную частку прынёс і паклаў да ног апосталаў. Але Пётр сказаў: Ананія! навошта ты дазволіў сатане ўкласыці ў сэрца тваё думку сказаць няпраўду Духу Святому і ўтоіць з цаны за зямлю? Чым ты валодаў, ці ж не тваё было, і набытае з продажу ці ж не ў тваім валоданьні было? навошта ж паклаў ты гэта ў сэрцы тваім? ты няпраўду сказаў ня людзям, а Богу. Пачуўшы гэтыя слова, Ананія ўпаў бяз духу; і вялікі страх ахапіў усіх, хто чуў гэта. І ўстаўшы, юнакі падрыхтавалі яго да пахаванья і вынеслы і пахавалі. Гадзіны праз тры пасція гэтага ўвайшла і жонка ягоная, ня ведаючы, што сталася. А Пётр спытаўся ў яе: скажы мне, ці за столькі прадалі вы зямлю? Яна сказала: так, за столькі. Але Пётр сказаў ёй: навошта змовіліся вы спакусіць Духа Гасподняга? Вось, каля дзьвярэй ногі тых, што пахавалі мужа твойго; і цябе вынесуць. Раптам яна ўпала каля ног ягоных і выпусціла дух, і юнакі, увайшоўшы, знайшлі яе мёртвую, вынеслы і пахавалі каля мужа ейнага. І вялікі страх агарнуў усю царкву і ўсіх, што чулі гэта.

Дзеі 5:1–11

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 14

У тыя дні: Рукамі апосталаў учыняліся ў народзе многія азнакі і цуды; і ўсе аднадушна заставаліся ў прытворы Саламонавым; і ніхто староніні не адважваўся падступіцца да іх, а людзі славілі іх. А вернікаў болей і болей далучалася да Госпада, мноства мужчын і жанчын, так што выносілі хворых на вуліцы і клалі на пасцелях і ложках, каб хоць ценъ Пятра, калі ён праходзіў, асяніў каго зь іх. Сыходзіліся таксама ў Ерусалім многія з навакольных гарадоў, нясучы хворых і нячыстымі духамі апантаных, і ацаляліся ўсе. А першасвятар і зь ім усе, сутная ерась садукеўская, напоўніліся зайдзрасцю, і наклалі руکі свае на апосталаў, і ўвязынілі іх у грамадскую цямніцу. Але анёл Гасподні ўнары адчыніў дзверы цямніцы і, вывеўшы іх, сказаў: ідзце і, стаўшы, кажэце ў царкве люду ўсе гэтыя слова жыцця.

Дзеі 5:12–20

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 15

У той час, Апосталы, паслухаўшыся, увайшли раніцай у царкву, і вучылі. Тым часам першасвятар і хто зь ім, прыйшоўшы, склікалі сынедрыён і ўсіх старэйшын з сыноў Ізраілевых, і паславі ў цямніцу прывесці апосталаў. Але служкі, калі прыйшлі, не знайшлі іх у цямніцы і вярнуўшыся данеслы, кажучы: цямніцу мы знайшлі замкнутую з усёй перасыярогаю і вартаю, якая стаяла каля дзьвярэй; але, калі адчынілі, не знайшлі ў ёй нікога. Калі пачулі гэтыя слова першасвятар, начальнік варты і астатнія першасвятары, не разумелі, што б гэта азначала. А нехта прыйшоў і данёс ім, кажучы: вось, мужы, якіх вы ўвязынілі ў цямніцу, стаяць у царкве і вучаць людзей. Тады начальнік варты пайшоў са служкамі і прывёў іх бяз прымусу, бо баяліся людзей, каб не пабілі іх камянімі; а прывёўшы іх, паставілі ў сынедрыёне; і спытаўся ў іх першасвятар, кажучы: ці не забаранілі мы вам строга вучыць у імя гэтае? И вось вы напоўнілі Ерусалім вучэньнем вашым, і хочаце навесці на нас кроў Таго Чалавека. А Пётр і апосталы ў адказ сказаў: трэба слухацца болей Бога, чым людзей; Бог бацькоў нашых уваскрэсіў Ісуса, Якога вы забілі, павесіўшы на дрэве. Яго Бог узвысіў правіцаю Сваёю ў Пачынальніка і Збаўцу, каб даць Ізраілю пакаяньне і дараўанье грахоў; Сьведкі Яму ў гэтым мы і Дух Святы, Якога Бог даў тым, хто паслухмяны Яму. Чуючы гэта, яны распіраліся ад гневу і намышлялі забіць іх.

Дзеі 5:21–33

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 16

Тымі днямі, калі намножылася вучняў, пачалі Эліністы наракаць на Жыдоў за тое, што ўдовы іхнія занядбаныя ў штодзённай раздачы міласъціны. Тады дванаццаць апосталаў, паклікаўшы многа вучняў, сказалі: нягожа нам, занядбаўшы слова Божае, рупіцца пра застолы. Дык вось, браты, выберыце спаміж сябе сем мужоў абазнаных, напоўненых Святым Духам і мудрасцю; іх паставім на гэтую службу; а мы ўвесь час будзем у малітве і ў служэньні словам. І спадабалася гэтая прапанова ўсёй грамадзе; і выбралі Сыцяпана, мужа, поўнага веры і Духа Святога, і Піліпа, і Прохара і Міканора, і Цімона і Пармена, і Мікалая Антыахійца, навернутага зь язычнікаў; іх паставілі перад апосталамі, і яны, памаліўшыся, усклалі на іх рукі; і слова Божае расло, і лік вучняў даволі памнажаўся ў Ерусаліме; і зь святароў вельмі многія ўпакорыліся веры.

Дзеі 6:1–7

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 17

У тыя дні: Сыцяпан, поўны веры і сілы, учыняў вялікія цуды і азнакі ў народзе. Некаторыя з так званае сынагогі Лібертынцаў і Кірынейцаў і Александрыйцаў і некаторыя з Кілікіі і Асіі ўступілі ў спрэчку са Сыцяпанам; але не маглі ўстояць супраць мудрасці і Духу, Якім ён прамаўляў. Тады падбухторылі яны некаторых сказаць: мы чулі, як ён казаў блузънерчыя слова на Майсея і на Бога. І ўзбурылі люд і старэйшын і кніжнікаў і напаўшы схапілі яго і павялі ў сынедрыён, і паставілі ілжывых съведкаў, якія казалі: гэты чалавек не перастае гаварыць блузънерчыя слова на святое месца гэтае і на закон; бо мы чулі, як ён казаў, што той Ісус Назарэй зруйнуе месца гэтае і зьменіць звычаі, якія перадаў нам Майсей. І ўсе, хто сядзеў у сынедрыёне, гледзячы на яго, бачылі ablічча ягонае, як ablічча анёла. Тады сказаў першасвятар: ці так гэта? А ён сказаў: мужы браты і бацькі! паслушайце. Бог славы зьявіўся бацьку нашаму Абрараму ў Месапатаміі, да перасялення яго ў Харан, і сказаў яму: выйдзі зь зямлі тваёй і з радзіны тваёй і з дома бацькі твойго, і ідзі ў зямлю, якую пакажу табе. Тады ён выйшаў зь зямлі Халдэйскай і пасяліўся ў Харане; а адтуль, пасля съмерці бацькі ягонага, перасяліў яго Бог у гэтую зямлю, дзе вы цяпер жывяце; і ня даў яму на ёй спадчыны ні на ступак нагі, а Саламон збудаваў Яму дом. Але Усявышні не ў рукатворных храмах жыве, як кажа прарок: “неба - трон Мой, і зямля - падножжа ног Маіх; які дом збудуеце Мне, кажа Гасподзь, альбо якое месца на адпачынак Мой? Ці ж не Мая рука стварыла ўсё гэта?”. Цьвёрдахрыбетныя! людзі зь неабрэзанымі сэрцамі і вушамі! вы заўсёды працівіцесь Духу Святому, як бацькі вашыя, так і вы: каго ж бо з прарокаў ня гналі бацькі вашыя? яны забілі прадвеснікаў прышэсця Праведніка, прадажнікамі і забойцамі Якога сталіся сёньня вы, вы, якія прынялі ўстанаўленнем анёльскім закон, і не захавалі. Слухаючы гэта, яны рваліся сэрцамі і скрыгаталі на яго зубамі. А Сыцяпан, напоўнены Духам Святым, паглядзеўшы на неба, убачыў Божую славу і Ісуса, Які стаяў праваруч Бога, і сказаў: вось, бачу я нябёсны расчыненія і Сына Чалавечага, Які стаіць праваруч Бога. Але яны, закрычаўшы моцным голасам, затыкалі вуши свае, і аднадушна кінуліся на яго, і, вывёўшы за горад, пачалі біць яго камянімі. А съведкі паклалі сваю адзежу да ног юнака, якога звалі Саўлам. І білі камяніямі Сыцяпана, які маліўся і казаў: Госпадзе Ісусе! прымі дух мой! І, схіліўшы калені, усклікнуў моцным голасам: Госпадзе! ня лічы ім грэху гэтага! І, сказаўшы гэта, спачыў.

Дзеі 6:8–7:5A, 47–60

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 18

У тыя дні: Піліп прыйшоў у горад Самарыйскі і праўдаваў ім Хрыста; народ аднадушна слухаў, што гаварыў Піліп, і чуў і бачыў, якія твары ў цуды; бо нячыстыя духі з

многіх апанаваных імі выходзілі зь вялікім крыкам, а многія паралізаваныя і кульгавыя ацаляліся. І была радасць вялікая ў тым горадзе. А быў у горадзе адзін чалавек, якога звалі Сымон, які перад тым вядзьмарыў і зъдзіўляў люд Самарыйскі, удаочы зь сябе кагосьці вялікага; яго слухалі ўсе, ад малога да вялікага, кажучы: гэты ёсьць вялікая сіла Божая. А слухалі яго таму, што ён доўгі час зъдзіўляў іх чарадзействамі. Але калі паверылі Піліпу, які звеставаў пра Царства Божае і пра імя Ісуса Хрыста, дык хрысьціліся і мужчыны і жанчыны. Увераваў і сам Сымон і ахрысьціўшыся не адыходзіў ад Піліпа; і, бачачы, як тварыліся вялікія сілы і азнакі, дзіву даваўся. Апосталы, якія былі ў Ерусаліме, пачуўшы, што Самаране прынялі слова Божае, паслалі да іх Пятра і Яна, якія прыйшоўшы памаліліся за іх, каб прынялі Духа Святога: бо Ён ня зыходзіў яшчэ ні на кога зь іх, а толькі былі яны ахрышчаны ў імя Господа Ісуса; тады ўсклалі руکі на іх, і яны прынялі Духа Святога.

Дзеі 8:5–17

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 19

У тыя дні: Сымон, убачыўшы, што праз ускладаныне рук апосталаў падаецца Дух Святы, прынёс ім гроши, кажучы: дайце і мне ўладу гэтую, каб той, на каго Я ўскладу руکі, прымаў Духа Святога. Але Пётр сказаў яму: срэбра тваё хай будзе на згубу з табою, бо ты намысліў дар Божы здабыць на гроши. Няма табе ў гэтым часткі і долі, бо сэрца тваё няслушнае перад Богам; дык пакайся ў гэтым грэху тваім і маліся Богу: можа, даруецца табе намысел сэрца твойго; бо бачу цябе поўнага жоўці горкай і ў путах няпраўды. А Сымон сказаў у адказ: памалецеся вы за мяне Госпаду, каб не спасыці мяне анішто з таго, што вы сказалі. А яны, засьведчыўшы і ўзвясьціўшы слова Гасподняе, пайшлі назад у Ерусалім і ў многіх селішчах Самарыйскіх пропаведавалі Дабравесьце.

Дзеі 8:18–25

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 20

У тыя дні: Піліпу анёл Гасподні сказаў: устань і ідзі на поўдзень, на дарогу, якая вядзе зь Ерусаліма ў Газу, на ту ю, якая пустая. Ён устаў і пайшоў; і вось, муж Эфіопскі, кажэнік, вяльможа Кандакі, царыцы Эфіопскай, ахоўца ўсіх яе скарабаў, які прыязджай у Ерусалім на пакланеніне, вяртаўся і, седзячы на калясьніцы сваёй, чытаў прарока Ісаю. Дух сказаў Піліпу: падыдзі і прыстань да гэтае калясьніцы. Піліп падышоў і, пачуўшы, што ён чытае прарока Ісаю, сказаў: ці разумееш, што чытаеш? Ён сказаў: як магу разумець, калі хто не наставіць мяне? І папрасіў Піліпа ўзысьці і сесыці зь ім. А месца зь Пісаньня, якое ён чытаў, было гэтае: “як авечку, вялі Яго на закол, і, як ягня, перад стрыгалём ягоным, маўчиць, так Ён не размыкаў вуснаў Сваіх; у прыніжэнні Яго суд Ягоны адбыўся, а род Яго хто высыветліць? бо забіраецца ад зямлі жыцьцё Ягонае”. А кажэнік сказаў Піліпу ў адказ: прашу цябе сказаць: пра каго прарок кажа гэта? ці пра сябе, ці пра каго іншага? Піліп разамкнуў вусны свае і, пачаўшы з гэтага Пісаньня, апавяддаў яму пра Ісуса. Тым часам, едучы па дарозе, яны прыехалі да вады, і кажэнік сказаў: вось, вада: што перашкаджае мне ахрысьціцца? А Піліп сказаў яму: калі верыш ад шчырага сэрца, можна. Той сказаў у адказ: веру, што Ісус ёсьць Сын Божы. І загадаў спыніць калясьніцу; і сышлі абодва ў ваду, Піліп і кажэнік; і ахрысьціў яго. А калі яны выйшлі з вады, Дух Гасподні падхапіў Піліпа, і кажэнік ужо ня бачыў яго, і паехаў сваёю дарогаю, радуючыся.

Дзеі 8:26–39

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 21А

У тыя дні: Піліп апынуўся ў Азоце і, як праходзіў, звеставаў усім гарадам, пакуль прыйшоў у Кесарыю. А Саўл, яшчэ дышучы грозьбамі і забойствам на вучняў Гасподніх, прыйшоў да першасвятара і выпрасіў у яго пісьмы ў Дамаск сынагогам, каб, калі знайдзе

каго, хто съледуе гэтаму вучэнью, і мужчын і жанчын, звязаўшы, прыводзіць у Ерусалім. Калі ж ён ішоў і набліжаўся да Дамаска, раптам асьвятліла яго звязыне з неба; ён упаў на зямлю і пачуў голас, які казаў яму: Саўле, Саўле, што ты гоніш Мяне? Ён сказаў: хто Ты, Господз? А Гасподз сказаў: Я Ісус, Якога ты гоніш. Цяжка табе ісьці супраць ражна. Ён, у страху і жудасьці, сказаў: Господз! што загадаеш мне рабіць? И Гасподз сказаў яму: устань ды ідзі ў горад; і сказана будзе табе, што табе трэба рабіць. А людзі, якія ішлі зь ім, стаялі здрэнцьвелыя, чуючы голас, але нічога ня бачачы. Саўл падняўся зь зямлі, і з расплюшчанымі вачыма нікога ня бачыў; і павялі яго за руку і прывялі ў Дамаск; і тры дні ён ня бачыў, і ня еў і ня піў. У Дамаску быў адзін вучань, якога звалі Ананія; і Гасподз, зявіўшыся, сказаў яму: Ананія! Той сказаў: я, Господз. А Гасподз сказаў яму: устань ды ідзі на вуліцу, так званую Простую, і спытайся ў Юдавым доме Тарсяніна, якога завуць Саўл: ён цяпер моліца і бачыў ва ўяве мужа, іменем Ананія, які прыйшоў да яго і ўсклаў на яго руку, каб ён зноў бачыў. Ананія адказаў: Господз! Я чуў ад многіх пра гэтага чалавека, колькі ліха зрабіў ён съвятым Тваім у Ерусаліме; і тут мае ад першасвятароў уладу вязаць усіх, хто заклікае імя Тваё. Але Гасподз сказаў яму: ідзі, бо ён ёсьць Мой выбраны посуд, каб абвяшчаць імя Маё перад народамі і царамі і сынамі Ізраілевымі; і Я пакажу яму, колькі ён мусіць адпакутаваць за імя Маё. Ананія пайшоў і ўвайшоў у дом і, усклаўшы на яго рукі, сказаў: браце Саўле! Гасподз Ісус, што зявіўся табе на дарозе, якою ты ішоў, паслаў мяне, каб ты зноў бачыў і напоўніўся Духам Святым. И адразу нібы луска апала з вачэй ягоных, і раптам ён зноў пачаў бачыць і, устаўшы, ахрысьціўся і, паеўшы, умацаваўся. И быў Саўл некалькі дзён з вучнямі ў Дамаску.

Дзеі 8:40–9:19

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 21б

У тыя дні: У Дамаску быў адзін вучань, якога звалі Ананія; і Гасподз, зявіўшыся, сказаў яму: Ананія! Той сказаў: я, Господз. А Гасподз сказаў яму: устань ды ідзі на вуліцу, так званую Простую, і спытайся ў Юдавым доме Тарсяніна, якога завуць Саўл: ён цяпер моліца і бачыў ва ўяве мужа, іменем Ананія, які прыйшоў да яго і ўсклаў на яго руку, каб ён зноў бачыў. Ананія адказаў: Господз! Я чуў ад многіх пра гэтага чалавека, колькі ліха зрабіў ён съвятым Тваім у Ерусаліме; і тут мае ад першасвятароў уладу вязаць усіх, хто заклікае імя Тваё. Але Гасподз сказаў яму: ідзі, бо ён ёсьць Мой выбраны посуд, каб абвяшчаць імя Маё перад народамі і царамі і сынамі Ізраілевымі; і Я пакажу яму, колькі ён мусіць адпакутаваць за імя Маё. Ананія пайшоў і ўвайшоў у дом і, усклаўшы на яго рукі, сказаў: браце Саўле! Гасподз Ісус, што зявіўся табе на дарозе, якою ты ішоў, паслаў мяне, каб ты зноў бачыў і напоўніўся Духам Святым. И адразу нібы луска апала з вачэй ягоных, і раптам ён зноў пачаў бачыць і, устаўшы, ахрысьціўся і, паеўшы, умацаваўся. И быў Саўл некалькі дзён з вучнямі ў Дамаску

Дзеі 9:10–19

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 22

У тыя дні: быў Саўл некалькі дзён з вучнямі ў Дамаску; і адразу пачаў прапаведаваць у синагогах пра Ісуса, што Ён ёсьць Сын Божы. И ўсе, хто чуў, зідзіўляліся і казалі: ці ня той гэта самы, які гнаў у Ерусаліме тых, што заклікалі імя гэтае, ды і сюды прыйшоў па тое, каб вязаць іх і весьці да першасвятароў? А Саўл усё больш і больш умацоўваўся і бянтэжыў Юдэяў, якія жылі ў Дамаску, даводзячы, што Гэты ёсьць Хрыстос. А як мінула даволі часу, Юдэі змовіліся забіць яго. Але Саўл дазнаўся пра гэты намысел іхні; а яны дзень і ноч пільнавалі калія брамы, каб забіць яго. А вучні ўначы, узяўшы яго, спусцілі з мура ў кашы. Саўл прыйшоў у Ерусалім і стараўся прыстаць да вучняў; але ўсе баяліся яго, ня верачы, што ён вучань. А Варнава, узяўшы яго, прыйшоў да апосталаў і расказаў ім, як на дарозе ён

бачыў Госпада, і што сказаў яму Гасподзь, і як ён у Дамаску адважна пра паведаваў у імя Ісуса. І заставаўся ён зь імі, уваходзячы і выходзячы, у Ерусаліме, і адважна пра паведаваў імя Госпада Ісуса. Гутарыў ён таксама і спрачаўся з Эліністамі; а яны замахі рабілі забіць яго. Брэты, даведаўшыся пра гэта, адправілі яго ў Кесарыю і правялі ў Тарс. А цэрквы па ўсёй Юдэі, Галілеі і Самарыі былі ў спакоі, удасканальваючыся і ходзячы ў страху Гасподнім, і ў суцяшэнні Святога Духа множыліся.

Дзеі 9:19б–31

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 23

У тыя дні: Сталася, што Пётр, абыходзячы ўсіх, зайшоў да святых, якія жылі ў Лідзе; Там знайшоў ён аднаго чалавека, якога звалі Энэй, што ўжо восем гадоў ляжаў у пасыцелі ў паляруши. Пётр сказаў яму: Энэй! ацаляе цябе Ісус Хрыстос; устань з пасыцелі тваёй. І той адразу ўстаў. І бачылі ўсе яго, хто жыў у Лідзе і ў Сароне, якія і навярнуліся да Госпада. У Ёпії была адна вучаніца, якую звалі Тавіта, што азначае: Сарна; яна была поўная добрых учынкаў і чыніла шмат міласъціны. Сталася тымі днямі, што занядужала і памерла; яе абмылі і паклалі ў святыліцы. А як што Ліда недалёка ад Ёпії, дык вучні, дачуўшыся, што Пётр там, паслалі да яго двух чалавек прасіць, каб ён не забавіўся прыйсьці да іх. Пётр устаў і пайшоў зь імі; і калі ён прыйшоў, увялі яго ў святыліцу, і ўсе ўдовы ў сълёзах сталі перад ім, паказваючы кашулі і сукенкі, якія рабіла Сарна, жывучы зь імі. Пётр выслаў ўсіх з пакоя і, укленчыўшы, памаліўся і, зъвярнуўшыся да цела, сказаў: Тавіта! устань. І яна расплюшчыла вочы свае і, убачыўшы Пятра, села. Ён, падаўшы ёй руку, падняў яе і, паклікаўшы святых і ўдоваў, паставіў яе перад імі жывую. Гэта стала вядома па ўсёй Ёпії, і многія ўверавалі ў Госпада.

Дзеі 9:32–42

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 24

У тыя дні: У Кесарыі быў адзін чалавек, якога звалі Карнілій, сотнік з кагорты, называнай Італійскай, пабожны і богабаязны з усім домам сваім, ён рабіў шмат міласъціны людзям і заўсёды маліўся Богу. Ён ва ўяве ясна бачыў каля дзянятая гадзіны дня анёла Божага, які ўвайшоў да яго і сказаў яму: Карнілій! А ён, зірнуўшы на яго і спалохаўшыся, сказаў: што, Госпадзе? Анёл адказваў яму: малітвы твае і міласъціны твае ўзгадаліся перад Богам; дык пашлі людзей у Ёпію і пакліч Сымона, якога завуць Пятром: ён гасцюе ў нейкага Сымона-гарбара, чый дом каля мора; ён скажа табе, што табе трэба рабіць. Калі анёл, які гаварыў з Карнілем, адышоў, дык ён, паклікаўшы двух сваіх слуг і набожнага воіна з тых, што былі пры ім, і расказаўшы ім усё, паслаў іх у Ёпію. На другі дзень, калі яны ішлі і набліжаліся да горада, Пётр каля шостай гадзіны ўзышоў на дах дома памаліцца. І адчуў ён голад, і захацеў есці; пакуль гатавалі, найшла на яго жарсыць, і бачыць адчыненае неба і нейкі посуд, які апускаецца да яго, нібы вялікае палатно, прывязанае за чатыры pari і апусканае на зямлю; у ім быў ўсякія чатырногі зямныя, зъвяры, плазуны і птушкі нябесныя. І быў голас яму: устань, Пётр, закалі і еж. Але Пётр сказаў: не, Госпадзе! я ніколі ня єў нічога паганага або нячыстага. Тады другі раз быў голас яму: што Бог ачысціў, таго не ўважай за нячыстае. Гэта было тройчы - і посуд зноў падняўся на неба.

Дзеі 10:1–16

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 25

У тыя дні: Пётр, сыйшоўшы да людзей, прысланых да яго ад Карнілія, сказаў: я той, каго вы шукаеце; дзеля якой справы прыйшлі вы? А яны сказалі: Карнілій сотнік, чалавек дабрачынны і богабаязны, шанаваны ўсім народам Юдэйскім, атрымаў ад святога анёла наказ паклікаць цябе ў дом свой і паслухаць словаў тваіх. Тады Пётр, запрасіўшы іх,

пачаставаў; а назаўтра, устаўши, пайшоў зь імі, і некаторыя браты Ёпійскія пайшли зь ім. На другі дзень прыйшлі яны ў Кесарыю. А Карнілій чакаў іх, склікаўши родзічаў і сваіх блізкіх сяброў. Калі Пётр уваходзіў, Карнілій сустрэў яго і пакланіўся, прыпаўши да ног ягоных. А Пётр падняў яго, кажучы: устань; я таксама чалавек. І, гутарацы зь ім, увайшоў і знайшоў многа сабраных. І сказаў ім: вы ведаеце, што Юдэю забаронена зносицца або збліжацца зь іншапляменцам; але мне Бог адкрыў, каб я не ўважаў ніводнага чалавека за паганага альбо нячыстага; таму я, будучы пакліканы, і прыйшоў без пярэчаньня; і вось, пытаюся: на якую дзею вы клікнулі мяне? Карнілій сказаў: з чацвёртага дня я пасыціўся да цяперашняй гадзіны і а дзявятай гадзіне маліўся ў сваім доме; і вось, паўстаў перад мною муж у съветлым адзеніні і кажа: Карнілій! пачута малітва твая і міласыціны твае спамянуліся перад Богам; дык пашлі ў Ёпію і пакліч Сымона, якога завуць Пятром: ён гасьцюе ў дому гарбара Сымона каля мора; ён прыйдзе і скажа табе. Адразу паслаў я да цябе, і ты добра зрабіў, што прыйшоў: цяпер мы ўсе стаім перад Богам, каб выслушаць усё, што наказана табе ад Бога.

Дзеі 10:21–33

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 26

У тыя дні: Пётр разамкнуў вусны і сказаў: у ісьціне спазнач, што Богу не ablічны спадобныя, а ў кожным народзе той, хто богабаязны і робіць па праудзе, да спадобы Яму. Ён паслаў сынам Ізраілевым слова, звязаныя мір празь Ісуса Хрыста; Гэты ёсьць Гасподзь усіх. Вы ведаеце, што адбывалася па ўсёй Юдэі, пачынаючы ад Галілеі, пасылья хрышчэнья, прапаведаванага Янам: як Бог Духам Святым і моцай памазаў Ісуса з Назарэта, і Ён хадзіў, дабро ўчыняючы і ацаляючы ўсіх, паняволеных д'яблам, бо Бог быў зь Ім; і мы съведкі ўсяго, што зрабіў Ён у краі Юдэйскім і ў Ерусаліме, і што нарэшце Яго забілі, павесіўши на дрэве. Гэтага Бог уваскрэсіў на трэйці дзень, і даў Яму зъяўляцца, не ўсяму людзтву, а съведкам, съярша Богам выбраным, нам, якія зь Ім елі і пілі пасылья ўваскрэсеньня Яго зь мёртвых; і Ён наказаў нам пропаведаваць людзям і съведчыць, што Ён ёсьць вызначаны Богам Судзьдзя жывым і мёртвым. Пра Яго ўсе прарокі съведчаць, што ўсякі, хто верыць у Яго, атрымае дараванье грахоў імем Ягоным.

Дзеі 10:34–43

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 27

У тыя дні: Калі Пётр яшчэ гаварыў, Дух Святы зыйшоў на ўсіх, хто слухаў слова. І вернікі з абрэзаных, што прыйшлі зь Пятром, зьдзівіліся, што дар Святога Духа выліўся і на язычнікаў; бо чулі, як рознымі мовамі гаварылі яны і славілі Бога. Тады Пётр сказаў: хто можа забараніць ахрысьціцца вадою тым, якія, як і мы, атрымалі Святога Духа? І наказаў ім ахрысьціцца ў імя Ісуса Хрыста. Потым яны прасілі яго пабыць у іх некалькі дзён. Дачуліся апосталы і браты, якія былі ў Юдэі, што і язычнікі прынялі слова Божае. І калі Пётр прыйшоў у Ерусалім, абрэзаныя дакаралі яго, кажучы: ты хадзіў да людзей неабрэзаных і еў зь імі. А Пётр пачаў ім пераказваць па парадку, кажучы: у горадзе Ёпіі я маліўся і ў жарсыці бачыў уяву: сыходзіў нейкі посуд, нібы вялікае палатно, за чатыры рагі апусканае зь неба, і спусьцілася да мяне; я паглядзеў у яго і, разглядваючы, убачыў чатырнога зямных, зъяўроў, плавуноў і птушак нябесных. І пачуў я голас, які сказаў мне: устань, Пётр, закалі і еж. А я сказаў: не, Госпадзе, нішто паганае альбо нячыстае ніколі не ўваходзіла ў вусны мае. І адказаў мне голас другі раз зь неба: што Бог ачысьціў, таго ты не ўважай за нячыстае. Гэта было тройчы; і зноў узнялося ўсё на неба.

Дзеі 10:44–11:10

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 28

Тым часам тыя, што расьсейліся ад ганенъяў, якія былі паслья Сыцяпана, пайшлі да Фінікіі і Кіпра і Антыахіі, нікому не прапаведуючы слова, апрача Юдэяў. А былі сярод іх і некаторыя Кіпрэйцы і Кірынейцы, якія, прыйшоўшы ў Антыахію, прамаўлялі да Элінаў, звязстуючы Господа Ісуса. І была рука Гасподняя зь імі, і вяліке мноства ўвераваўшы навярнуліся да Господа. Дайшло слова пра іх да царквы Ерусалімскай, і даручылі Варнаву ісьці ў Антыахію. Ён, як прыйшоў і ўбачыў мілату Божую, узрадаваўся і ўгаворваў усіх намерамі сэрца тримацца Господа; бо ён быў муж добры і поўны Духа Святога і веры. І прыхілілася многа людзей да Господа. Потым Варнава пайшоў у Тарс шукаць Саўла і, знайшоўшы яго, прывёў у Антыахію. Цэлы год зьбіраліся яны ў царкве і вучылі многа людзей; і вучні ў Антыахіі ўпяршыню началі называцца хрысьціянамі. Тады вучні пастанавілі, кожны паводле дастатку свайго, паслаць дапамогу братам, якія жывуць у Юдэі, што і зрабілі, паслаўшы сабранае да прасьвітараў праз Варнаву і Саўла.

Дзеі 11:19–26; 29–30

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 29

Тым часам цар Ірад падняў руکі на некаторых людзей царквы, каб зрабіць ім ліха, і забіў Якава, брата Янавага, мечам; а ўбачыўшы, што гэта даспадобы Юдэям, съследам за tym узяў і Пятра, - тады былі дні праснакоў, - і, затрымаўшы яго, пасадзіў у цямніцу і загадаў чатыром чацьверыкам воінаў вартаваць яго, маючы намер паслья Пасхі вывесыці яго да людзей. І так Пятра вартавалі ў цемры; tym часам царква рупліва малілася за яго Богу. Калі ж Ірад хацеў вывесыці яго, у тую ноч Пётр спаў паміж двумя воінамі, скаваны двумя ланцугамі, і ахова каля дзьвярэй вартавала цямніцу. І вось, анёл Гасподні стаў перад ім, і съятло азарыла цямніцу; анёл, штурхнуўшы Пятра ў бок, разбудзіў яго і сказаў: устань хутчэй! І ланцугі апалі з рук ягоных. І сказаў яму анёл: падперажыся і абуйся. Ён зрабіў так. Паслья кажа яму: апрані адзежу тваю і ідзі за мною. Пётр выйшаў і рушыў усылед за ім, ня ведаючы, што тое, што робіць анёл, ёсьць сапраўдане, а думаючы, што бачыць уяву. Мінуўшы першую і другую варту, яны падышлі да жалезнае брамы, што вяла ў горад, якая сама адчынілася ім; яны выйшли, і прайшлі адну вуліцу, калі раптам анёла ня стала зь ім. Тады Пётр, апамятаўшыся, сказаў: цяпер я бачу напраўду, што Гасподзь паслаў анёла Свайго і выбавіў мяне з рукі Ірада і ад усяго, чаго чакаў люд Юдэйскі.

Дзеі 12:1–11

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 30

У тыя дні: Пётр, агледзеўшыся, прыйшоў да дома Марыі, маці Яна, якога звалі Маркам, дзе многія сабраліся і маліліся. А калі Пётр пастукаўся ў браму, дык выйшла паслушаць служанка, якую звалі Рода; і, пазнаўшы Пятроў голас, ад радасці не адчыніла брамы, а ўбегшы абвясціла, што Пётр стаіць каля брамы. А тыя сказаў: ці ў сваім ты розуме? Але яна стаяла на сваім. А яны казалі: гэта анёл ягоны. Тым часам Пётр стукаўся; калі ж адчынілі, дык убачылі яго і зьдзівіліся. А ён, даўшы рукою знак, каб маўчалі, расказаў ім, як Гасподзь вывеў зь цямніцы, і сказаў: перакажэце ўсё гэта Якаву і братам. Паслья выйшаў і пайшоў у іншую мясьціну.

Дзеі 12:12–17

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 31

У тыя дні: Варнава і Саўл, выканавшы даручэнье, вярнуліся зь Ерусаліма (ў Антыахію), узяўшы з сабою і Яна, якога звалі Маркам. У Антыахіі ў тамтэйшай царкве былі некаторыя прарокі і настаўнікі: Варнава, і Сымон, якога звалі Нігер, і Луцый Кірыненец, і Манаіл,

выхаваны разам зь Ірадам тэтрархам, і Саўл. Калі яны служылі Госпаду і пасъціліся, Дух Святы сказаў: даручэце Мне Варнаву і Саўла на дзею, да якое Я іх паклікаў. Тады яны, папасьціўшыся і памаліўшыся і ўсклаўшы на іх рукі, адпусыцілі іх. Тыя, пасланыя Духам Святым, сыйшлі ў Селяўкію, а адтуль адплылі на Кіпр, і, быўшы ў Саламіне, прарапаведавалі слова Божае ў сінагогах Юдэйскіх; а мелі яны пры себе і Яна для служэння. Праўшоўшы ўесь востраў да Пафа, знайшлі яны аднаго чарадзея ілжэпрапорока, Юдэя, якога звалі Варыус, які быў з праконсулам Сергіем Паўлам, мужам разумным. Той, паклікаўшы Варнаву і Саўла, пажадаў пачуць слова Божае. А Яліма чарадзей, - так тлумачыща імя ягонае, - пярэчыў ім, стараючыся адварнуць праконсула ад веры. Але Саўл, ён жа і Павал, напоўніўся Духам Святым і паглядзеўшы на яго, сказаў: о, поўны ўсякае хітрыны і ўсякага зладзейства сыне д'яблаў, вораг усякай прауды! ці не перастанеш ты зводзіць з роўных дарог Гасподніх? И цяпер, вось, рука Гасподняя на цябе: ты асылепнеш і ня ўбачыши сонца да часу. И раптам напалі на яго морак і цемра, і ён, паварочваючыся то туды, то сюды, шукаў павадыра. Тады праконсул, усачыўшы, што адбылося, увераваў, зьдзіўлены вучэннем Гасподнім.

Дзеі 12:25–13:12

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 32

У тыя дні: Адплыўшы з Пафа, Павал і ўсе, хто былі зь ім, прыбылі ў Пэргію, у Памфілію; але Ян, адлучыўшыся ад іх, вярнуўся ў Ерусалім. А яны, ідучы з Пэргі, прыбылі ў Антыахію Пісідыйскую і, увайшоўшы ў сінагогу ў дзень суботні, сели. Пасьля чытаныя закона і прарокаў начальнікі сінагогі паславалі сказаць ім: мужы браты! калі ў вас ёсьць слова настаўленыя да люду, кажэце. Павал, устаўшы і даўшы знак рукою, сказаў: мужы Ізраільскія і ўсе, хто баіцца Бога! паслухайце: Бог народу гэтага выбраў бацькоў нашых і ўзвысіў гэты народ у бытнасць у зямлі Егіпецкай, і рукою ўзынесенай вывеў іх зь яе, і каля сарака гадоў часу карміў іх у пустыні; і, зьнішчыўшы сем народаў у зямлі Ханаанскай, падзяліў ім у спадчыну зямлю іхнью, і пасьля гэтага, каля чатырохсот пяцідзесяці гадоў, даваў ім судзьдзяў да прарока Самуіла; потым прасілі яны цара, і Бог даў ім Сайла, сына Кісавага, мужа з роду Веньямінавага: так прайшло гадоў сорак. Адхіліўшы яго, паставіў ім царом Давіда, пра якога і сказаў, пасьведчыўшы: “знайшоў Я мужа па сэрцы Маім, Давіда” сына Ясеевага, які спраўдзіць усе хаценыні Mae”. Зь ягоных жа нашчадкаў Бог паводле абяцаўня ўзвёў Израілю Збаўцу Ісуса. Перад самым зъяўленынем Яго Ян прарапаведаваў хрышчэнне пакаяння ўсяму народу Ізраільскаму.

Дзеі 13:13–24

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 33

У тыя дні: Пры канцы свайго шляху Ян казаў: за каго ўважаеце мяне? я ня Той; але вось, ідзе за мною, у Якога я ня варты развязаць абутак на нагах. Мужы браты, дзеци роду Абрагамавага, і ўсе богабаязныя сярод вас! вам паслана слова збаўлення гэтага. Бо жыхары Ерусаліма і начальнікі іхнія, не пазнаўшы Яго і засудзіўшы, спраўдзілі слова прарочыя, чытаныя кожнае суботы, і, не знайшоўшы ў Ім ніякай віны, вартае съмерці, прасілі Пілата забіць Яго; а калі выканалі ўсё напісаное пра Яго, дык, зъняўшы з дрэва, паклалі Яго ў магілу. Але Бог уваскрэсіў Яго зь мёртвых; Ён шмат дзён паяўляўся перад тымі, якія выйшлі зь Ім з Галілеі ў Ерусалім і якія сёньня - съведкі Яго перад людзьмі. И мы зъяўствуем вам, што абяцаўняе, дадзенае бацькам, Бог выканану нам, дзециям іхнім, уваскрэсіўшы Ісуса.

Дзеі 13:25–32

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 34

У тыя дні Павал і Варнава, дазнаўшыся пра гэта, адышлі ў Лікаонскія гарады Лістру і Дэрвію і ў іхніе навакольле, і там дабравесцілі. У Лістры адзін чалавек, не валодаючы нагамі, сядзеў, бо кульгавы быў ад улоньня маці сваёй, і ніколі не хадзіў. Ён слухаў

прамоўцу Паўла, які, зірнуўшы на яго і ўбачыўшы, што ён мае веру на атрыманьне акаленіня, сказаў гучным голасам: табе кажу ў імя Господа Ісуса Хрыста: стань на ногі твае праста! И той адразу ўскочыў і пачаў хадзіць. А люд, убачыўшы, што зрабіў Павал, узвысіў свой голас, кажучы па-лікаонску: багі ў вобразе чалавечым зышлі да нас. И называлі Варнаву Зэ́усам, а Паўла Гермэсам, бо ён начальнічаў у слове, а жрэц ідала Зэ́уса, паставленага перад іхнім горадам, прывёўшы да брамы валоў і прынёсши вянкі, хацеў разам з народам прынесыці ахвяры. Але апосталы Варнава і Павал, пачаўшы пра гэта, разадралі сваё адзеньне і, кінуўшыся ў народ, зычным голасам казалі: мужы! што гэта вы робіце? і мы - падобныя на вас людзі, і звястуем вам, каб вы навярнуліся ад гэтых марных да Бога жывога, Які стварыў неба і зямлю і мора і ўсё, што ў іх; Які ў мінулых пакаленіях дапусьціў усім народам хадзіць сваімі шляхамі, хоць і не перастаў съведчыць пра Сябе добрымі дзеямі, даючы нам зь неба дажджы і поры ўраджайныя і напаўняючы ежай і радасцю сэрцы нашыя. И кажучы гэта, яны ледзьве ўгаварылі людзей ня прыносіць ім ахвяры і ісьці кожнаму дамоў.

Дзеі 14:6–18A

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 35

У тыя дні: Калі ж вучні сабраліся каля яго, ён устаў і пайшоў у горад, і на другі дзень адышоў з Варнавам у Дэрвію. Абвясыціўшы Дабравесьце гэтаму гораду і прыдбаўшы многа вучняў, яны пайшлі назад празь Лістру, Іканію і Антыахію, мацуочы душы вучням, умаўляючы заставацца ў веры і павучаючы, што праз многія скрухі належыць нам увайсьці ў Царства Божае. А рукапаклаўшы ім прас্তоры у кожнай царкве, яны памаліліся з постам і перадалі іх Госпаду, у Якога ўверавалі. Потым, прайшоўшы праз Пісідыю, прыйшлі ў Памфілію; і, прапаведаўшы слова Гасподняе ў Пэргі, выйшлі ў Аталію, а адтуль адплылі ў Антыахію, адкуль былі аддадзены мілаце Божай на дзею, якую і справілі. Дабраўшыся туды і склікаўшы царкву, яны рассказалі пра ўсё, што Бог учыніў зь імі і як Ён адчыніў дзъверы веры язычнікам.

Дзеі 14:20–27

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 36

У тыя дні: паўсталі некаторыя з фарысэйскай ерасі, якія ўверавалі, і казалі, што трэба абразаць язычнікаў і наказаць тримацца закона Майсеевага. Апосталы і прас্তоры сабраліся на разгляд гэтай справы. Пасыля доўгага разважаньня Пётр, устаўшы, сказаў ім: мужы браты! вы ведаецце, што Бог ад першых дзён абраў з нас мяне, каб з вуснаў маіх язычнікі пачулі слова Дабравесьця і ўверавалі; і Знаўца Сэрцаў Бог даў ім съведчаньне, даўшы ім Духа Святога, як і нам; і не паклаў ніякае розніцы паміж намі і імі, вераю ачысыціўшы сэрцы іхнія. Чаго ж вы цяпер спакушаецце Бога, каб ускласці на шыі вучняў ярмо, якога не маглі несьці ні бацькі нашыя, ні мы? Але мы верым, што мілатою Госпада Ісуса Хрыста ўратуемся, як і яны. Тады змоўк увесь сход і слухаў Варнаву і Паўла, якія рассказвалі, якія азнакі і цуды ўтварыў Бог праз іх сярод язычнікаў. А пасыля таго, як яны змоўклі, пачаў прамову Якаў і сказаў: мужы браты! паслухайце мяне: Сымон вытлумачыў, як Бог на пачатку дагледзеў язычнікаў, каб скласці зь іх народ у імя Сваё; і з гэтым згодныя слова прарокаў, як напісаны: “потым вярнуся і аднаўлю скінню Давідаву заняпалую, і тое, што ў ёй разбурана, узнаўлю, і папраўлю яе, каб знайшлі Госпада астатнія людзі і ўсе народы, паміж якімі абвесьціца імя Маё, кожа Гасподзь, Які творыць усё гэта”. Вядомыя Богу спрадвеку ўсе справы Ягоныя. Таму я лічу, што ня сълед заважаць тым язычнікам, якія да Бога звяртаюцца, а напісаць ім, каб яны ўстрымаліся ад апаганенага ідаламі, ад распусты, ад душанага і крыві, і каб не рабілі іншым таго, чаго ня зычаць сабе: бо закон Майсееву старожытных родаў па ўсіх гарадах мае пропаведнікаў ягоных і чытаеца ў синагогах кожнае суботы. Тады апосталы і прас্তоры з усёю царквою разважылі, выбраўшы спаміж

сябе мужоў, паслаць іх у Антыахію з Паўлам і Варнавам, менавіта: Юду, якога празвалі Варсавам, і Сілу, мужоў начальных сярод братоў, напісаўшы і ўручыўшы ім наступнае: апосталы і прасьевітары і браты братам зь язычнікаў у Антыахії, Сірыі і Кілікіі: радавацца. Таму што мы пачулі, што некаторыя, выйшаўшы ад нас, устрывожылі вас сваімі казанямі і пахіснулі вашыя душы, кажучы, што трэба абразацца і трymацца закона, чаго мы ім не даручалі; дык мы, сабраўшыся, аднадушна разважылі паслаць да вас выбранных мужоў зь любаснымі нашымі Варнавам і Паўлам, людзьмі, якія аддалі душы свае за імя Господа нашага Ісуса Хрыста. І вось мы паслалі Юду і Сілу, якія высьветляць вам тое самае і словамі. Бо заўгодна Святыму Духу і нам не ўскладаць на вас нікага цяжару болей, апрача гэтага неабходнага: устрымлівацца ад ідаахвярнага і крыві, і душанага і распусты, і не рабіць іншым таго, чаго сабе ня зычыце; трymаючыся гэтага, добра зробіце. Будзьце здаровыя". І вось пасланцы прыйшлі ў Антыахію і, склікаўшы людзей, уручулы пісьмо. А яны, прачытаўшы, узрадаваліся настаўленню гэтаму. Юда і Сіла, якія таксама былі прарокі, шчодрым словам далі настаўленне братам і ўмацавалі іх. Пабыўшы там якісь час, яны зь мірам адпушчаны были братамі да апосталаў; але Сілу надумалася застацца там, а Юда вярнуўся ў Ерусалім.

Дзеі 15:5–34

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 37

У тыя дні: Павал і Варнава жылі ў Антыахії, навучаючы і звязстуючы, разам зь іншымі многімі, слова Гасподняе. Па пэўным часе Павал сказаў Варнаву: хадзем зноў, наведаем братоў наших ва ўсіх гарадах, у якіх мы прапаведалі слова Гасподняе, як яны жывуць. Варнава хацеў узяць з сабою Яна, якога звалі Маркам, але Павал разважыў ня браць з сабою таго, хто адстаў ад іх у Памфіліі і не пайшоў зь імі на дзею, на якую яны былі пасланыя. Адгэтуль і сталася крыва, так што яны разлучыліся адзін з адным; і Варнава, узяўшы Марка, адплыў на Кіпр; а Павал, выбраўшы сабе Сілу, выправіўся, даручаны братамі мілаце Божай, і праходзіў Сірыю і Кілікію, умацоўваючы цэрквы.

Дзеі 15:35–41

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 38

У тыя дні: Сталася так, што, калі Апосталы ішлі ў малітоўны дом, сустрэлася нам адна служанка, апантаная духам вяшчунскім, якая вяшчунствам давала вялікі прыбытак гаспадарам сваім. Ідучы за Паўлам і за намі, яна крычала, кажучы: гэтыя людзі - рабы Бога «свяышняга, якія абвяшчаюць нам шлях збавеняня. Гэтак рабіла яна многа дзён. Павал, абурыўшыся, павярнуўся і сказаў духу: імем Ісуса Хрыста загадваю табе выйсьці зь яе. І дух выйшаў у ту ю ж хвіліну. Тады гаспадары ейныя, бачачы, што прапала надзея на прыбытак іхні, скапілі Паўла і Сілу, і павалаклі на плошчу да начальнікаў. І, прывёўшы іх да ваяводаў, сказалі: гэтыя людзі, Юдэі, падбухторваюць наш горад і прапаведуюць звычаі, якіх нам, Рымлянам, ня трэба ні прымати, ні выконваць. Людзі таксама паўсталі на іх; а ваяводы, сарваўшы зь іх вопратку, загадалі біць іх кіямі і, даўшы ім шмат удараў, кінулі ў цямніцу, загадаўшы ахойніку цямніцы пільна вартаваць іх; атрымаўшы гэтакі загад, ён кінуў іх ва ўнутраную цямніцу і ногі ім ушчаміў у калоду. Пад поўнач Павал і Сіла, молячыся, славілі песьні Бога; а вязні слухалі іх. Раптам стаўся вялікі землятрус, так што захістаўся падмурак цямніцы; адразу адчыніліся ўсе дзвіверы, і на ўсіх кайданы паслаблі. Ахойнік цямніцы, прачнуўшыся і ўбачыўшы, што дзвіверы цямніцы адчыненыя, дастаў меч і хацеў закалоць сябе, думаючы, што вязні ўцяклі. Але Павал абвясьціў гучным голасам, кажучы: не рабі сабе ніякае шкоды, бо ўсе мы тут. Той папрасіў вагню, убег у цямніцу і ў трымцені прыпаў да Паўла і Сілы, і, вывеўшы іх вонкі, сказаў: дабрадзеі мае! што мне рабіць, каб уратавацца? А яны сказалі: веруй у Господа Ісуса Хрыста, і ўратуешся ты і ўесь дом твой. І

абвясьцілі слова Гасподняе яму і ўсім, хто быў у дому ў яго. І, узяўшы іх у ту ю гадзіну ночы, ён абмыў раны іхнія і без адкладу ахрысьціўся сам і ўсе ягоныя; і прывёўшы іх у дом свой, участаваў іх вячэрай і ўзрадаваўся з ўсім домам сваім, што ўвераваў у Бога.

Дзеі 16:16–34

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 39

У тыя дні: Прайшоўшы праз Амфіполь і Апалонію, Павал і Сіла прыйшлі ў Фесалоніку, дзе была Юдэйская сінагога. Павал, як звычайна, увайшоў да іх і тро суботы гаварыў зь імі паводле Пісаньня, адкрываючы і даказваючы ім, што мусіў Хрыстос пацярпець і ўваскрэснуць зь мёртвых, і што Гэты Хрыстос ёсьць Ісус, Якога я прапаведую вам. І некаторыя зь іх уверавалі і далучыліся да Паўла і Сілы, - як безыліч з шаноўцаў Бога Элінаў, так і знакамітых жанчын нямала. А Юдэі, якія не уверавалі, пазайздросціўшы і пабраўшы з плошчы многіх нягодных людзей, сабраліся натоўпам і бунтавалі горад і, падступіўшы да дома Ясона, дамагаліся вывесыці іх да людзей. А не знайшоўшы іх, павалаклі Ясона і некаторых братоў да гарадзкіх начальнікаў з крыкам, што гэтыя сусьветныя падбухторшчыкі прыйшлі і сюды, а Ясон прыняў іх, і ўсе яны ўчыняюць насуперак загадам кесарым, уважаючы іншага за цара, Ісуса. ўстрывожылі людзей і начальнікаў горада, якія слухалі гэта, але гэтыя, атрымаўшы заруку ад Ясона і іншых, адпусцілі іх. А браты адразу ўначы адправілі Паўла і Сілу ў Вэрлю, прыбыўшы куды, яны пайшлі ў сінагогу Юдэйскую. Тутэйшыя былі больш дабрамысныя за Фесалоніцкіх: яны прынялі слова з усёй шчырасцю, дзень у дзень разъбіраючы Пісаньні, ці так яно акурат ёсьць. І многія зь іх уверавалі, і з Элінскіх знакамітых жанчын і з мужчын нямала. Але калі Фесалоніцкія Юдэі даведаліся, што і ў Вэрлю прапаведана Паўлам слова Божае, дык прыйшлі і туды, узрушаючы і бунтуючы людзей. Тады браты адразу адпушцілі Паўла, быццам ідзе ён да мора; а Сіла і Цімафей засталіся там. Паўлавыя праваднікі давялі яго да Афінаў і, атрымаўшы наказ да Сілы і Цімафея, каб яны хутчэй прыйшлі да яго, выправіліся.

Дзеі 17:1–15

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 40А

У тыя дні: Чакаючы Сілу і Цімафея у Афінах, Павал узрушуўся духам, убачыўшы гэты горад поўны ідалаў. І вось ён разважаў у сінагозе зь Юдэямі і з богашаноўцамі і штодня на плошчы з выпадковымі. Некаторыя эпікурэйскія і стаічныя філосафы пачалі спрачацца зь ім; і адны казалі: “што хоча сказаць гэты марнаслоў?”, а другія: “здаецца, ён прапаведуе чужых божышчаў”, бо ён зьвеставаў ім Ісуса і ўваскрэсеньне. І, узяўшы яго, прывялі ў аэрапаг і казалі: ці можам мы ведаць, што гэта за новае вучэнье, якое ты прапаведуеш? Но нешта дзіўнае ўкладваеш ты ў вушки нашыя; таму хочам ведаць, што гэта такое? А ўсе Афіняне і аселенцы ў іх чужынцы нічым так ахвотна не займалі час, як тым, каб гаварыць або слухаць што-небудзь новае. І Павал, стаўшы сярод аэрапага, сказаў: Афіняне! з усяго бачу я, што вы неяк адмыслова набожныя. Бо, прыходзячы і аглядаючы вашыя сівятыні, я знайшоў і ахвярнік, на якім напісана: “невядомаму Богу”. Вось Яго, Якога вы, ня ведаючы, шукаеце, я прапаведую вам: Бог, Які стварыў сьвет і ўсё, што ў ім, Ён, будучы Госпадам неба і зямлі, не ў рукатворных храмах жыве і не вымагае служэнья рук чалавечых, быццам маючы ў нечым патрэбу, а Сам дае ўсяму жыццю і дыханьне і ўсё. З адной крыві ён вывеў увесь род чалавечы, каб жыў ён на ўсім улоньні зямлі, назначыўшы наперад вызначаныя часіны і межы іхнія пражываньню, каб яны шукалі Бога, ці не адчуяць Яго, і ці ня знайдуць, хоць Ён і не далёка ад кожнага з нас: бо мы Ім жывём і рухаемся і існуем, як і некаторыя з вашых паэтаў казалі: “мы Ягоныя і род”. І вось мы, будучы родам Божым, не павінны думаць, што Боства падобнае да золата, альбо срэбра, альбо каменя, увасобленага ў твор мастацтва і выдумкі чалавечай. І вось, пакідаючы часіны няведаньня, Бог сёньня наказвае людзям усім усюды

пакаяцца; бо Ён вызначыў дзень, у які будзе справядліва судзіць съвет праз загадзя вызначанага Ім Мужа, даўшы доказ усім, уваскрэсіўшы Яго зь мёртвых. Пачуўшы пра ўваскрэсеньне зь мёртвых, адны насыміхаліся, а другія казалі: пра гэта паслушаем цябе іншым часам. І тады Павал выйшаў з асяродзьдзя іхняга. А некаторыя мужы, прыстаўшы да яго, уверавалі; сярод іх быў Дыянісій Арэапагіт і жанчына, якую звалі Дамар, і іншыя зь імі.

Дзеі 17:16–34

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 40б

У тыя дні: Узяўшы Паўла, прывялі ў аэрапаг і казалі: ці можам мы ведаць, што гэта за новае вучэньне, якое ты пропаведуеш? Бо нешта дзіўнае ўкладваеш ты ў вушы нашыя; таму хочам ведаць, што гэта такое? А ўсе Афіняне і аселенцы ў іх чужынцы нічым так ахвотна не займалі час, як тым, каб гаварыць або слухаць што-небудзь новае. І Павал, стаўшы сярод аэрапага, сказаў: Афіняне! з усяго бачу я, што вы неяк адмыслова набожныя. Но, прыходзячы і аглядаючы вашыя съвятыні, я знайшоў і ахвярнік, на якім напісаны: “невядомаму Богу”. Вось Яго, Якога вы, ня ведаючы, шукаецце, я пропаведую вам: Бог, Які стварыў съвет і ўсё, што ў ім, Ён, будучы Госпадам неба і зямлі, не ў рукатворных храмах живе і не вымагае служэння рук чалавечых, быццам маючы ў нечым патрэбу, а Сам дае ўсяму жыццю і дыханье і ўсё. З адной крыўі Ён вывеў увесь род чалавечы, каб жыць ён на ўсім улоньні зямлі, назначыўшы наперад вызначаныя часіны і межы іхняня пражыванью, каб яны шукалі Бога, ці не адчуяць Яго, і ці ня знайдуць, хоць Ён і не далёка ад кожнага з нас: бо мы Ім жывём і рухаемся і існуем.

Дзеі 17:19–28а

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 40в

У тыя дні: Павал, пакінуўшы Афіны, прыйшоў у Карынф; і, знайшоўшы нейкага Юдэя, якога звалі Акіла, родам з Понта, які нядаўна прыйшоў з Італіі, і Прыйскілу, жонку ягоную, - бо Клаудзій загадаў усім Юдэям пакінуць Рым, - пайшоў да іх, і, як што быў аднаго рамяства, застаўся ў іх і працаваў: бо рамяство ў іх было - рабіць намёты. А кожнай суботы ён прамаўляў у сынагозе і пераконваў Юдэяў і Элінаў. А калі прыйшлі з Македоніі Сіла і Цімафей, дык Павал быў пануканы духам съведчыць Юдэям, што Ісус ёсьць Хрыстос. А як што яны ўпарціліся і ліхасловілі, дык ён, абтросшы віратку сваю, сказаў да іх: кроў ваша на галовах вашых; я чисты; сёньня іду да язычнікаў. І пайшоў адтуль, і прыйшоў да аднаго шанавальніка Бога, якога звалі Юст, дом якога быў каля сынагогі. А Крысп, начальнік синагогі, увераваў у Господа з усім домам сваім, і многія Карынфяне, слухаючы, уверавалі і ахрысьціліся. А Гасподзь у начной уяве сказаў Паўлу: ня бойся, а прамаўляй і не змаўкай, бо Я з табою, і ніхто ня зробіць табе ліха; бо ў Мяне многа людзей у гэтым горадзе. І ён заставаўся там год і шэсьць месяцаў, навучаючы іх словам Божаму.

Дзеі 18:1–11

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 41

У тыя дні: Пабыўшы ў Кесарыі, Павал прыйшоў у Ерусалім, прывітаў царкву і адышоў у Антыахію. І забавіўшыся там нейкі час, выйшаў і праходзіў па чарзе краіну Галатыйскую і Фрыгію, мацуючы ўсіх вучняў. Адзін Юдэй, якога звалі Апалос, родам з Александрый, муж красамоўны і абазнаны ў Пісаньнях, прыйшоў у Эфэс. Ён быў настаўлены ў пачатках шляху Гасподняга і, палаючы духам, прамаўляў і вучыў пра Господа слушна, знаючы толькі хрышчэнне Янавае. Ён пачаў адважна прамаўляць у синагозе. Пачуўшы яго, Акіла і Прыйскіла прынялі яго і яшчэ ясьней прасвяцілі яму шлях Гасподні. А калі ён намерыўся ісці ў Ахаю, дык браты напісалі тамтэйшым вучням, каб прынялі яго; і ён, прыбыўшы туды, шмат паспрыяў тым, хто увераваў, мілатою: бо ён цывёрда выкраваў Юдэяў прылюдна, даводзячы Пісаньнямі, што Ісус ёсьць Хрыстос.

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 42

У тыя дні: Калі Апалос быў у Карынфе, Павал, абышоўшы горныя землі, прыйшоў у Эфэс і знайшоў там некоторых вучняў і сказаў ім: ці прынялі вы Святога Духа, увераваўшы? А яны сказалі яму: мы нават і на чулі, ці ёсьць Дух Святы. Ён сказаў ім: у што ж вы хрысьціліся? Яны адказвалі: у Янава хрышчэнье. Павал сказаў: Ян хрысьціў хрышчэннем пакаяньня, кажучы людзям, каб веравалі ў Таго, Хто ідзе паслья яго, гэта значыцца, у Хрыста Ісуса. Пачуўшы гэта, яны хрысьціліся ў імя Господа Ісуса, і, калі Павал усклаў на іх рукі, зышоў на іх Дух Святы, і яны пачалі гаварыць іншымі мовамі і прарочылі. Усіх іх было чалавек з дванаццаць. Прыйшоўшы ў синагогу, ён не бяз страху прапаведаваў трэх месяцы, гутарыў і съведчыў пра Царства Божае.

Дзеі 19:1–8

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 43

У першы ж дзень тыдня, калі вучні сабраліся на ламаныне хлеба, Павал, намерыўшыся выправіцца на другі дзень, гутарыў зь імі і прадоўжыў слова да поўначы. У сіячліцы, дзе мы сабраліся, было многа сіячлінікаў. Падчас доўгай гутаркі Паўлавай адзін юнак, якога звалі Яўціх і які сядзеў на акне, забыўся ў глыбокім сне і, пахінуўшыся, сонны выпаў уніз з трэйцяга паверха і падняты быў мёртвы. Павал, сышоўшы, прыпаў да яго і, абняўшы яго, сказаў: ня трывожцеся, бо душа ягоная ў ім. Падняўшыся ўгору і разламаўшы хлеб і з'еўшы, гутарыў доўга, аж да сівітаныя, і потым пайшоў. Тым часам хлопца прывялі жывога, і нямала ўцешыліся.

Дзеі 20:7–12

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 44

У тыя дні: Паўлу надумалася аблінуць Эфэс, каб не замарудзіцца яму ў Асіі, таму што ён сіяшаўся, калі можна, у дзень Пяцідзясятніцы быць у Ерусаліме. А зь Міліта паслаўшы ў Эфэс, ён заклікаў прасвітараў царквы, і калі яны прыйшлі да яго, ён сказаў ім: Дык вось, пільнуйце сябе і ўвесь статак, у якім Дух Святы паставіў вас ахавальнікамі, пасвіць Царкву Господа і Бога, якую Ён здабыў Сабе Крывёю Сваёю. Бо я ведаю, што паслья адыходу майго ўвойдуць да вас лютыя ваўкі, якія не шкадуюць статку; і з вас саміх паўстануць людзі, якія будуць казаць навыварат, каб павесыці вучняў за сабою. Таму чувайце, памятаючы, што я трох гады дзень і ноч бесыперастанку са слязымі вучыў кожнага з вас. І сёньня даручаю вас, браты, Богу і слову мілаты Ягонай, Які можа становіць вас болей і даць вам спадчыну з усімі асьвечанымі. Ні срэбра, ні золата, ні ўбраныя я ні ад кога не зажадаў: самі ведаецце, што патрэбам майм і патрэбам тых, што былі са мною, паслужылі рукі мае гэтая. Ва ўсім паказаў я вам, што, працуячы, трэба падтрымліваць слабых і памятаць слова Господа Ісуса, бо Ён Сам сказаў: “больш дабрашчасна - даваць, чым браць”. Сказаўшы гэта, ён стаў на калені свае і з усімі імі памаліўся.

Дзеі 20:16–18А; 28–36

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 45

У тыя дні: Павал і мы, хто быў зь ім, выйшаўшы, прыйшлі ў Кесарыю і, увайшоўшы ў дом Піліпа прапаведніка, аднаго з сямёх дыяканоў, засталіся ў яго. У яго былі чатыры дачкі, дзяўчаты-прарочыцы. Тым часам, як мы многа дзён заставаліся ў іх, прыйшоў зь Юдэі нейкі прарок, якога звалі Агаў, і, увайшоўшы да нас, узяў пояс Паўлаў і, звязаўшы сабе рукі і ногі, сказаў: так кажа Дух Святы: мужа, чый гэта пояс, гэтак звязаўць у Ерусаліме Юдэі і

перададуць у рукі язычнікам. Калі ж мы пачулі гэта, дык і мы і тамтэйшыя прасілі, каб ён ня ішоў у Ерусалім. Але Павал у адказ сказаў: што вы робіце? чаго плачаце і засмучаеце сэрца маё? я ня толькі хачу быць вязынем, але гатовы памерці ў Ерусаліме за імя Господа Ісуса. А калі мы ня здолелі ўгаварыць яго, дык супакоіліся, сказаўшы: хай будзе воля Гасподня!

Дзеі 21:8–14

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 46

У тыя дні: Павал, узяўшы тых мужоў і ачысьціўшыся зь імі, на другі дзень увайшоў у храм і авбясьціў заканчэнне дзён ачышчэння, калі павінна быць прынесена за кожнага зь іх ахвяра. Калі ж сэм дзён канчаліся, тады Асійскія Юдэі, убачыўшы яго ў храме, падбухторылі ўсіх людзей і наклалі на яго рукі, закрычаўшы: мужы Ізраільскія, памажэце! Гэты чалавек усіх і ўсюды настаўляе супроць народу і закона і месца гэтага; да таго ж і Элінаў дапусціў у храм і спаганіў съвятое месца гэтага. Бо папярэдне яны бачылі зь ім у горадзе Трахіма Эфэсяніна і думалі, што Павал яго ўвёў у храм. Увесь горад узрушыўся, і пазыбягаліся ўсе людзі; і, скапіўшы Паўла, павалаклі яго з храма, і адразу ж замкнуты былі дзвіверы. Калі ж яны хацелі забіць яго, да тысячніка кагорты дайшла вестка, што ўвесь Ерусалім узбунтаваўся; ён, адразу ўзяўшы воінаў і сотнікаў, рушыў на іх; а яны, убачыўшы тысячніка і воінаў, перасталі біць Паўла.

Дзеі 21:26–32

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 47

У тыя дні: Павал, паглядзеўшы на сынедрыён, сказаў: мужы браты! Я ўсім шчырым сумленьнем жыў перад Богам па сёньняшні дзень. А першасвятар Ананія загадаў тым, што перад ім стаялі, біць яго па вуснах. Тады Павал сказаў яму: Бог цябе біцьме, съцяна паваленая! ты сядзіш, каб судзіць па законе, і, насуперак закону, загадваеш біць мяне. А тыя, што перад ім стаялі, сказаў: першасвятара Божага бэсьціш? Павал сказаў: я ня ведаў, браты, што ён першасвятар; бо напісаны: “начальніка ў народзе тваім ліхім словам ня гань”. Павал, даведаўшыся, што тут адна частка - садукеі, а другая - фарысэі, узвысіў голас у сынедрыёне: мужы браты! Я фарысэй і сын фарысэя; за надзею і ўваскрэсеньне мёртвых я суд прымаю. И калі сказаў ён гэта, узьнікла нязгода паміж фарысэямі і садукеямі, і зборня падзялілася. Бо садукеі кажуць, што няма ўваскрэсеньня, ні анёла, ні духа, а фарысэі прызнаюць і тое і другое. Усчайдыся вялікі крык, і ўстаўшы, кніжнікі фарысэйскага боку даводзілі, кажучы: нічога благога мы не знаходзім у гэтым чалавеку; калі ж дух альбо анёл казаў яму, ня будзем пярэчыць Богу. Але як што разлад узмацніўся, дык тысячнік, баючыся, каб яны не разарвалі Паўла, загадаў воінам сысьці, узяць яго спаміж іх і завесыці ў крэпасць. У другую ноч Гасподзь, зъявіўшыся яму, сказаў: мацуйся, Паўле; бо як ты съведчыў за мяне ў Ерусаліме, так трэба табе съведчыць і ў Рыме.

Дзеі 23:1–11

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 48

У тыя дні: цар Агрыпа і Вэрэніка прыбылі ў Кесарыю павіншаваць Фэста. И як яны правялі там шмат дзён, дык Фэст выклалаў цару справу Паўлаву, кажучы: тут ёсьць чалавек, пакінуты Феліксам у кайданах, на якога, у бытнасці маю ў Ерусаліме, скардзіліся першасвятары і старэйшыны Юдэйскія, дамагаючыся засудзіць яго. Я адказваў ім, што ў Рымлян няма звычаю выдаваць якога-небудзь чалавека на згубу, перш чым адвінавачаны будзе мець скаржнікаў перад сабою і атрымае свабоду абараняцца ад адвінавачання. Калі ж яны прыйшлі сюды, дык, бяз усякага адкладу, на другі дзень, сеў я на суднае месца і загадаў прывесыці таго чалавека. Абступіўшы яго, скаржнікі не назвалі ніводнай віны ягонай, якое я

чакаў; але яны мелі пэўныя спрэчкі зь ім пра іхняе богашанаванье і пра нейкага мёртвага Ісуса, пра Якога Павал съцвярджаў, што Ён жывы.

Дзеі 25:13–19

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 49

У тыя дні: Агрыпа сказаў Паўлу: дазвалеца табе гаварыць за сябе. Тады Павал, прасьцёршы руку, пачаў гаварыць у сваю абарону: цару Агрыпе! лічу сябе щаслівым, што сёньня магу бараніцца перад табою ва ўсім, у чым вінавацяць мяне Юдэі, тым болей, што ты ведаеш усе звычаі і спрэчныя думкі Юдеяў. Таму прашу цябе выслушаць мяне шчырадушна. Жыццё маё зь юнацтва майго, якое спачатку праводзіў я сярод народу майго ў Ерусаліме, ведаюць усе Юдэі; яны здаўна ведаюць пра мяне, калі захочуць засвядчыць, што я жыў фарысэем паводле найстражэйшага ў нашым веравызнанні вучэнья. Дзеля гэтага ідучы ў Дамаск з уладаю і даручэннем ад першасвятараў, сярод белага дня на дарозе я ўбачыў, цару, зь неба съятло, большае за сонечнае зъянине, якое азарыла мяне і ўсіх, што ішлі са мною. Усе мы ўпалі на зямлю, і я пачуў голас, які гаварыў мне па-Габрэйску: Саўле! Саўле! што ты гоніш Мяне? цяжка табе ісьці супраць ражна. Я сказаў: хто Ты, Госпадзе? Ён сказаў: я Ісус, Якога ты гоніш. Але ўстань і стань на ногі твае; бо Я на тое і зъявіўся табе, каб паставіць цябе слугою і съведкам таго, што ты бачыў і што я адкрыю табе, вызываючы цябе ад народу Юдэйскага і язычнікаў, да якіх Я цяпер пасылаю цябе адкрыць вочы ім, каб яны навярнуліся зь цемры ў съятло і ад улады сатаны да Бога, і праз веру ў Мяне атрымалі дараванье грахоў і долю з асьвечанымі. Таму, цару Агрыпе, я не супрацівіўся нябеснай уяве, а спачатку жыхарам Дамаска і Ерусаліма, потым усёй зямлі Юдэйскай і язычнікам прапаведаваў, каб яны пакаяліся і навярнуліся да Бога, учыняючы дзеі, вартыя пакаяння.

Дзеі 26:1–5; 12–20

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 50А

У тыя дні: калі пастанавілі нам плысьці ў Італію, дык перадалі Паўла і некаторых іншых вязняў сотніку Аўгуставай кагорты, якога звалі Юліем. Мы ўзылі на Адраміцкі карабель і выправіліся, маючи плысьці каля Асійскіх мясцінай; з намі быў Арыстарх, Македонец з Фесалонікі. На другі дзень прысталі да Сідона; Юлій, абыходзячыся з Паўлам чалавекалюбна, дазволіў яму схадзіць да сяброў і скарыстацца іх дбаньнем. Выправіўшыся адтуль, мы прыплылі да Кіпра, з прычыны супраціўных вятроў, і, пераплыўшы мора насупраць Кілікіі і Памфіліі, прыбылі ў Міры Лікійскія. Там сотнік знайшоў Александрыйскі карабель, які плыў у Італію, і пасадзіў нас на яго. Павольна плывучы многа дзён і, ледзь параўняўшыся з Кнідам, з прычыны неспрыяльнага нам ветру, мы падплылі да Крыта каля Саломы; і, ледзь зь цяжкасцю мінуўшы яго, прыбылі да адной мясціны, якая называлася Добрыя Прыстані, паблізу якое быў горад Ласея. Але як мінула багата часу, і плаванье было ўжо небяспечнае, бо і пост ужо мінуўся, дык Павал раіў, кажучы ім: мужы! бачу я, што плаванье будзе цяжкае і зь вялікай шкодай ня толькі грузу і караблю, але і нашаму жыццю. Але сотнік больш давяраўся стырніку і гаспадару карабля, чым Паўлавым словам. А як што прыстань была няпрыдатная пад зімаванье, дык многія радзілі плысьці адтуль, каб, калі можна, дайсьці да Фініка, прыстані Крыцкае, што насупраць паўднёва-заходняга і паўночна-заходняга ветру, і там зазімаваць. Павеяў паўднёвы вецер, і яны, падумаўшы, што ўжо дасягнулі жаданага, выправіліся і паплылі паблізу Крыта. Але неўзабаве падняўся на іх вецер бурны, які называецца эўраклідон. Карабель падхапіла, так што ён ня мог супрацівіцца ветру, і мы насіліся, аддаўшыся хвалям. І, набегшы на адну выспачку, якая называецца Клаудай, мы ледзьве маглі ўтрымаць лодку; падняўшы яе, пачалі шукаць дапаможнага сродку і абвязваць карабель; баючыся, каб ня сесьці на мялізну, спусцілі ветразь і так насіліся. На другі дзень, з прычыны вялікага буры, пачалі выкідваць груз. а на трэйці мы

сваімі рукамі павыкідалі з карабля рэчы. Але як многа дзён ня відаць было ні сонца, ні зорак, а бура набірала ў моцы, дык нарэшце зынікла ўсякая надзея на нашае выратаванье. І як доўга ня елі, дык Павал, стаўшы сярод іх, сказаў: мужы! трэба было паслухацца мяне і не адыходзіць ад Крыта, чым бы і ўніклі мы гэтых нягодаў і шкоды; а цяпер умаўляю вас падбадзёрыца духам, бо ніводная душа з вас не загіне, а толькі карабель; бо анёл Бога, Якому належу я і Якому служу, зъявіўся мне сёньня ўначы і сказаў: ня бойся! Паўле! табе трэба паўстаць перад кесарам, і вось, Бог дараваў табе ўсіх, што плынуць з табою. Таму падбадзёрцеся духам, мужы, бо я веру Богу, што будзе так, як мне сказана: нам выпадае быць выкінутымі на якую-небудзь выспу. У чатырнаццатую ноч, як насіла нас па Адрыятычным моры, пад поўнач, карабельнікі началі здагадвацца, што набліжаюцца да нейкай зямлі, і, памераўшы глыбіню, знайшлі дваццаць сажняў; пасыля, адплыўшыся трохі, памералі зноў, і было ўжо пятнаццаць сажняў. Баючыся, каб не наскочыць на камяністое дно, кінулі з кармы чатыры якары, і чакалі дня. А калі карабельнікі хацелі ўцячы з карабля і спускалі на мора лодку, удаючы, быццам хочуць кінуць якары з носа, Павал сказаў сотніку і воінам: калі яны не застануцца на караблі, вы ня зможаце ўратавацца. Тады воіны абsecлі вяроўкі ў лодкі, і яна ўпала. На досьвітку Павал угаворваў ўсіх прыняць ежу, кажучы: сёньня чатырнаццаты дзень, як вы ў чаканьні, застаяцца бязь ежы, ня еўши нічога; Таму прашу вас прыняць ежу: гэта паспрыяе ратунку вашага жыцця; бо ні ў кога з вас не прападзе волас з галавы. Сказаўшы гэта і ўзяўшы хлеб, ён падзякаваў Богу перад ўсімі і, разламаўшы яго, пачаў есьці. Тады ўсе падбадзёрыліся і таксама прынялі ежу; а было ўсіх нас на караблі дзьвесці семдзесят шэсць душ. І наеўшыся, началі аблягчаць карабель, выкідаючы пшаніцу ў мора. Калі настаў дзень, зямлі не пазнавалі, а ўбачылі толькі нейкую затоку з нізкім берагам, да якога і адважыліся, калі можна, прыстаць з караблём. І падняўшы якары, рушылі морам і, адвязаўшы стырно і падняўшы малы ветразь па ветры, пакіравалі да берага. Наплылі на касу, і карабель сеў на мялізу: нос угруз і стаў нярухомы, а карма разъбівалася сілаю хвалі. А воіны змовіліся былі пазабіваць вязняў, каб каторы, выплыўшы, ня ўцёк. Але сотнік, хочучы ўратаваць Паўла, утрымаў іх ад тога намеру і загадаў тым, хто ўмее плаваць, першым скакаць і выйсці на зямлю, а астатнім ратавацца каму на дошках, каму на чым-колечы ад карабля. І такім чынам усе ўратаваліся на зямлю.

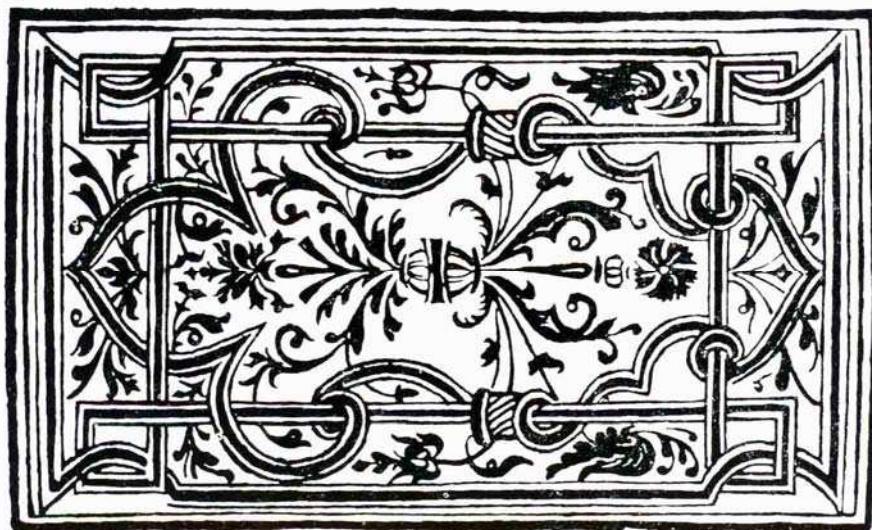
Дзеі 27:1–44

Дзеі Святых Апосталаў, пач. 51А

У тыя дні: калі ўратаваліся, тыя, што былі з Паўлам, даведаліся, што востраў называецца Меліт. Іншапляменцы прынялі нас вельмі чалавекалюбна: бо яны, з прычыны дажджу і холаду, расклалі вогнішча і прынялі ўсіх нас. Калі ж Павал набраў многа хмызу і клаў на вагонь, выскачыла ад жару зъмяюка і павісла на руцэ ў яго. Іншапляменцы, калі ўбачылі павіслую на руцэ ў яго зъмяю, казалі адзін аднаму: праўда, чалавек гэты - забойца, калі яму, уратаванаму ў моры, суд Божы не пакідае жыцця. Але ён, абросшы зъмяю ў вагонь, не зазнаў аніякае шкоды. Яны чакалі былі, што ён пухнуць пачне, альбо што раптам упадзе мёртвы; але, чакаючы доўга і ўбачыўшы, што ня сталася зь ім ніякай бяды, думку зъмянілі і казалі, што ён - Бог. Навакал той мясціны былі валоданыні першага чалавека вострава, называнага Публіем; ён прыняў нас і трох дні гасцінна частаваў. Публіеў бацька ляжаў, пакутуючы ад гарачкі і ад болю ў жывате: Павал увайшоў да яго, памаліўся і, усклаўшы на яго рукі свае, асаліў яго. Пасыля гэтай падзеі і астатнія на востраве, хто быў хворы, прыходзілі і былі вылечаны. І рабілі нам шмат гонару, і на дарогу далі ўсё патрэбнае. Праз трох месяцы мы адплылі на Александрыйскім караблі, пад знакам Дыяскураў, які зімаваў на тым востраве, і, прыплыўшы ў Сыракузы, пабылі там трох дні; адтуль адплыўшы, прыбылі ў Рыгію; а празь дзень, як павеяў паўднёвы вецер, прыбылі на другі дзень у Путэол, дзе знайшлі братоў і былі ўпрошаныя пабыць у іх сем дзён, і потым паплылі мы ў Рым.

Тамтэйшыя браты, дачуўшыся пра нас, выйшлі нам на сустрач да Апіевай плошчы і трох гасцініц; убачыўшы іх, Павал падзякаў Божу і падбадзёрыўся духам. А як прыйшлі мы ў Рым, дык сотнік перадаў вязняў ваеначальніку, а Паўлу дазволена жыць адасоблена з воінам, які вартаваў яго. Праз тры дні Павал склікаў самых знакамітых Юдэяў і, калі яны сышліся, прамовіў да іх: мужы браты! не зрабіўшы нічога супраць народу ці бацькоўскіх звычаяў, я ў кайданах зь Ерусаліма перададзены ў рукі Рымлянам; яны, судзіўшы мяне, хацелі даць волю, бо няма ўва мне ніякай віны, вартае съмерці; але як што Юдэі не паразумеліся, дык я мусіў патрабаваць суду ў кесара, зрэшты, ня дзеля таго, каб зьвінаваціць у чым-небудзь народ мой; з гэтай прычыны я і склікаў вас, каб пабачыцца і пагутарыць з вамі, бо за надзею Ізраілеву абложаны я гэтымі кайданамі. А яны сказалі яму: мы ні пісьмай ня мелі пра цябе зь Юдэі, ні з вандроўных братоў ніхто не паведаміў пра цябе і не сказаў нічога благога. Зрэшты, нам пажадана пачуць ад цябе, як ты думаеш; бо вядома нам, што пра гэта вучэнье ўсюды спрачаюцца. І прызначыўшы дзень яму, вельмі многія прыйшлі да яго ў гасцініцу; і ён з раніцы да вечара выкладаў ім вучэнье пра Царства Божае і пераконваў іх за Ісуса, прыводзячы сьведчаныні з закона Майсеевага і прарокаў. І адны пераконваліся ад словаў ягоных, а другія ня верылі. Ня маючы згоды паміж сабою, яны адыходзілі, калі Павал сказаў ім наступныя слова: добра Дух Святы сказаў бацькам нашым праз прарока Ісаю: “ідзі да народу гэтага і скажы: слыхам пачуецце, і не ўразумееце; і вачыма глядзе́цьме, і ня ўбачыце; агрубела бо сэрца ў людзей гэтых, і цяжка чуюць вушыма, і зьмежылі очы свае, хай ня ўгледзяць вачыма, і не пачуюць вушыма, і сэрцам не ўразумеюць, і не навернуцца, каб Я ацаліў іх”. Дык вось, хай вам будзе вядома, што збавеніе Божае паслана язычнікам: яны і пачуюць. Калі ён сказаў гэта, Юдэі пайшлі, многа спрачаючыся паміж сабою. І жыў Павал цэльня два гады на сваім утрыманьні і прымаў усіх, хто прыходзіў да яго, прапаведуючы Царства Божае і вучачы пра Господа Ісуса Хрыста з усякай адвагаю без забароны.

Дзеі 28:1–31

САБОРНАЕ ПАСЛАНЬНЕ СЪЯТОГА АПОСТАЛА ЯКАВА

Саборнае Пасланьне Съятоага Апостала Якава, пач. 50Б

Якаў, раб Бога і Господа Ісуса Хрыста, дванаццаці родам, якія ў расьсияніні, - радавацца! Зь вялікай радасцю прымайце, браты мае, калі ўпадаеце ў розныя выпрабаваньні, ведаочы, што выпрабаваньне вашай веры робіцца цярплівасцю, а цярплівасць павінна мець дасканалае дзеяніне, каб вы былі дасканалыя ва ўсёй паўнаце, бязь ніякай пахібы. Калі ж каму-небудзь з вас не хапае мудрасці, хай просіць у Бога, Які дае ўсім праста і без дакораў, - і дасца яму. Але няхай просіць зь вераю, і зусім не сумняваецца, бо хто сумняваецца, падобны да марскога хвалі, якую гоніць і распрыскае вецер; Хай не спадзяецца такі чалавек атрымаць што-небудзь ад Господа. Чалавек двудушны - ня цвёрды на ўсіх шляхах сваіх. Хай славіцца пакорлівы брат у высокасці сваёй, а багаты ў пакоры сваёй, бо ён мінецца, бы краска ў траве: узыходзіць сонца, настает сыпёка, і высушивае траву, краска яе ападае, прападае хараство яе; так вяне і багаты ў шляхах сваіх. Дабрашчасны чалавек, які вытрывае выпрабаваньне, бо паслья выпрабаваньня ён атрымае вянок жыцця, які паабяцаў Гасподзь тым, хто любіць Яго. У выпрабаваньні ніхто хай ня кажа: "Бог мяне спакушае"; Бог бо не спакушаецца злом і сам не спакушае нікога, а кожны спакушаецца, калі ваблены і наджаны сваім пажаданьнем; а пажаданьне, зачаўшы, родзіць грэх, а учынены грэх родзіць съмерць. Не ашуквайце сябе, браты мае любасныя: Усякае даньне добрае і ўсякі дар дасканалы зыходзіць згары, ад Айца съятла, у Якога няма перамены, ані ценю пераменнасці. Захацеўшы, спарадзіў Ён нас словам ісціны, каб сталіся мы нейкім пачаткам Ягоных твораў.

Як 1:1-18

Саборнае Пасланьне Съятоага Апостала Якава, пач. 51Б

Дык вось, браты мае любасныя, кожны чалавек няхай будзе борзды ў слуханьні, марудлівы ў словах, марудлівы ў гневе; бо гнеў чалавечы ня творыць праўды Божай. Таму, адклаўшы ўсялякую нячыстасць і лішнюю злосць, у пакоры прымече пасяянае ў вас слова, якое можа ўратаваць вашы души. Будзьце ж выкананцы слова, а не слухачы толькі, што ашукваюць самі сябе. Бо хто слухае слова і ня выконвае, той падобны да чалавека, які разглядвае прыродныя рысы аблічча свайго ў лютstry: ён паглядзеў на сябе, адышоўся - і адразу забыўся, які ён ёсьць. А хто пранікне ў закон дасканалы, закон свабоды, і застанецца ў ім, той, ня будучы слухачом забыўлівым, а выкананцам дзеі, дабрашчасны будзе ў сваім дзеяніні. Калі ж хто з вас думае, што ён пабожны, і не таймуе свайго языка, а ашуквае сваё сэрца, у таго пустая пабожнасць. Чыстая і беспахібная пабожнасць перад Богам і Айцом ёсьць тое, каб дагледзець сірот і ўдоваў у іхніх скрухах і захоўваць сябе неапаганенага съветам.

Як 1:19-27

Саборнае Пасланьне Съятоага Апостала Якава, пач. 52

Браты мае! майце веру ў Ісуса Хрыста, нашага Господа славы, бяз увагі на асобы. Бо калі на сход ваш увойдзе чалавек з залатым пярсыёнкам, у багатым убраньні, увойдзе і бедны ў гаротнай адзежы, і вы глянече на таго, хто ў багатым убраньні, і скажаце яму: табе трэба сесці тут, а беднаму скажаце: ты стань там, альбо: сядзь тут, каля ног маіх, дык ці ня робіце розыніцы між сабою і ці ня робіцесь вы зламыснымі судзьдзямі? Паслухайце, браты мае любасныя: ці ж ня бедных съвету выбраў Бог быць багатымі вераю і спадчыннікамі Царства, якое Ён абяцаў тым, хто любіць Яго? а вы пагрэбавалі бедным. Ці не багатыя ўціскаюць вас, і ці ж не яны цягнуць вас у суды? Ці не яны няславяць добрае імя, якім вы называецца? Калі вы выконваеце закон царскі, паводле Пісаньня: палюбі блізкага твайго, як сябе самога, - добра робіце. Але калі робіце з аглядкаю на асобы, дык грэх чыніце, і перад

законам вы злачынцы. Хто выконвае ўесь закон і згрэшыць у чым-небудзь адным, той робіцца вінаватым ва ўсім. Бо Той, Хто сказаў: не распусынчай, сказаў і: не забі; таму, калі ты не распусынічаеш, але заб'еш, дык ты таксама адступнік ад закона. Так гаварэце і так рабеце, як тыя, што маюць быць суджаныя згодна з законам свабоды. Бо суд ня мецьме літасьці да таго, хто не літасьцівы; літасьць узынесена над судом.

Як 2:1–13

Саборнае Пасланье Святога Апостала Яакава, пач. 53

Якая карысьць, браты мае, калі хто кажа, што ён мае веру, а дзеяў ня мае? Ці можа гэтая вера ўратаваць яго? Калі брат альбо сястра безадзежныя і ня маюць на дзень пражытку, а хто-небудзь з вас скажа ім: ідзеце зь мірам, грэйцеся і кармечеся, але ня дасьць ім патрэбнага целу: якая карысьць? Гэтак і вера, калі ня мае дзеяў, мёртвая сама ў сабе. А скажа хто-небудзь: ты маеш веру, а я маю дзеі: пакажы мне веру тваю бязь дзеяў тваіх, а я пакажу табе веру маю празь дзеі мае. Ты верыш, што Бог адзіны: слушна робіш; і дэманды вераць, і трымцяць. Але ці хочаш ведаць, марны чалавечка, што вера бязь дзеяў мёртвая? Ці ж ня дзеямі апраўдаўся Абрагам, бацька наш, паклаўшы на ахварнік Ісаака, сына свайго? Ці бачыш, што вера спрыяла дзеям ягоным, і дзеямі вера дасягнула дасканаласьці. І спраўдзілася слова Пісаньня: вераваў Абрагам Богу, і гэта залічылася яму ў праведнасць, і ён названы прыяцелем Божым. Ці бачыце, што чалавек апраўдваецца дзеямі, а ня вераю толькі? Гэтак сама і Рау распусыніца ці ж ня дзеямі апраўдалася, прыняўшы выведнікаў і выпусціўшы іх іншаю дарогаю? Бо, як цела бяз духу мёртвае, так і вера бязь дзеяў мёртвая.

Як 2:14–26

Саборнае Пасланье Святога Апостала Яакава, пач. 54

Браты мае! ня многія рабецеся настаўнікамі, ведаючы, што мы тым большай асуды дастаём. бо ўсе мы шмат грэшым; хто ня грэшыць у слове, той чалавек дасканалы, ён можа ацугляць і ўсё цела. Вось, мы ўкладваем кілзы коням у храпу, каб яны пакорыліся нам, і ўсім целам іхнім кіруем. Вось, і караблі, хоць якія вялікія яны і хоць якімі моцнымі вятрамі гнаныя, невялікім стырном кірующа, куды хоча стырнік; гэтак сама і язык - невялікі чэлес, але многа робіць. Паглядзі, невялікі вагонь як многа рэчыва паліць; і язык - вагонь; як съвет няпраўды; язык так паставлены сярод чэлесаў нашых, што апаганьвае ўсё цела і запальвае кола жыцьця, і сам запальваецца ад геены; бо ўсякая прырода зывяроў і птушак, плазуноў і марскіх жывёлін таймуецца і ўтаймавана прыродаю чалавечай, а язык утаймаваць ніхто зъ людзей ня можа: гэта - неўтаймавальнае ліха; ён поўны съмяротнай атруты. Ім дабраславім Бога і Айца, і ім пракліаем людзей, створаных у падабенстве да Бога. З тых самых вуснаў сыходзяць дабраславеніне і праклён; не павінна, браты мае, гэтак быць.

Як 3:1–10

Саборнае Пасланье Святога Апостала Яакава, пач. 55

Браты: Хіба цячэ з адных вуснаў крыніцы салодкая і горкая вада? Ня можа, браты мае, смакоўніца радзіць маслыны альбо вінаградная лаза смоквы; гэтак сама і адна крыніца ня можа выліваць салённую і салодкую ваду. Ці мудры і разумны хто з вас, дакажы гэта ў дзеях добрымі паводзінамі з мудрай пакораю. Але калі ў сэрцы вашым вы маеце горкую зайздрасць і сварлівасць, дык не хвалецеся і ня хлусцеце на праўду: гэта бо ня мудрасць, што згары прыходзіць, а зямная, плоцкая, дэманская; бо дзе зайздрасць і зывяга, там незлагадзь і ўсё ліхое. А мудрасць, якая прыходзіць згары, найперш - чыстая, потым - згодлівая, лагодная, пакорлівая, поўная мілажальнасці і добрых пладоў, неадступная, і некрывадушная. А плод праўды ў міры сеесца творцамі міру. Адкуль у вас свары і раздоры? ці не адгэтуль, ад пажаданіяў вашых, што варагуюць у чэлесах вашых? Хочаце - і ня маеце; забіваеце і зайздросціце - і ня можаце

дамагчыся; зводзіцеся і варагуеце - і ня маеце, бо ня просіце; Просіце - і не атрымліваеце, бо просіце не на добрае, а каб ужыць на пажаданьні вашыя. Пералюбнікі і пералюбніцы! ці ж ня ведаеце, што дружба са съветам ёсьць варожасьць супраць Бога! Дык вось, хто хоча быць сябрам съвету, той робіцца ворагам Богу. Альбо вы думаеце, што дарэмна кажа Пісаньне: “да зайдры любіць дух, які жыве ў нас”? Але тым большую дае мілату; таму і сказана: “Бог гордым супрацівіцца, а пакорным дае мілату”.

Як 3:11–4:6

Саборнае Пасланьне Святога Апостала Якава, пач. 56

Дык вось, упакорцеся Богу; усупраціўцеся д'яблу, і ўцячэ ад вас; да Бога наблізцеся, і наблізіцца да вас; ачысьціце рукі, грэшнікі, папраўце сэрцы, двудушныя; смуткуйце, плачце і галасеце: съмех ваш няхай абернецца ў плач, а радасьць - у смутак. Упакорцеся перад Госпадам, і ўзвысіць вас. Не ліхаслоўце адзін аднаго, браты: хто ліхасловіць брата альбо судзіць брата свайго, той ліхасловіць і судзіць закон; а калі ты судзіш закон, дык ты не выканайца закона, а судзьдзя. Адзін Заканадаўца і Судзьдзя, Які можа і ўратаваць і загубішь: а ты хто, што судзіш іншага? Цяпер паслухайце вы, што гаворыце: сёняня ці заўтра мы выправімся ў такі-а-такі горад і пражывём там адзін год, і будзем гандляваць і зарабляць; вы, што ня ведаеце, што будзе заўтра: бо што такое жыцьцё ваша? пара, якая зъяўляеца на кароткі час, а потым зьнікае. Замест таго, каб вам сказаць: як захода Гасподзь і будзем жывыя, дык зробім тое ці іншае, вы, у ганарыстасці сваёй, славалюбнічаеце: усякае такое пустахвальства ёсьць зло. Дык вось, хто ўмее рабіць добро і ня рабіць, на тым грэх. Паслухайце вы, багатыя: плачце і галасеце над вашымі злыбедамі, якія на вас. Багацьце ваша спрахла, і вонратку вашу патачыла моль. Золата ваша і срэбра паржавела, і ржа іхняя засьведчыць супраць вас і зъесьць плоць вашу, як вагонь: вы назапасілі сабе скарб на астатнія дні. Вось плата, якую вы затрымалі ў працаўнікоў, што жалі палеткі вашыя, лямантую, і лямант жняцоў дайшоў да вуха Госпада Саваофа. Вы раскашавалі на зямлі і асалодамі цешыліся; упасьвілі вашыя сэрцы, як бы на дзень заколу. Вы засудзілі, забілі Праведніка: Ён не супраціўся вам. Дык вось, браты, будзьце доўгацярплівія, да прышэсця Гасподняга. Вось, араты чакае каштоўнага плоду зямлі і дзеля яго церпіць доўга, пакуль атрымае дождж ранын і позыні. Доўгацярпене і вы, умацуйце сэрцы вашыя, бо прышэсця Гасподнє блізіцца. Не наракайце, браты, адзін на аднаго, каб не асудзілі вас: вось, Судзьдзя стаіць каля дзьвярэй.

Як 4:7–5:9

Саборнае Пасланьне Святога Апостала Якава, пач. 57А

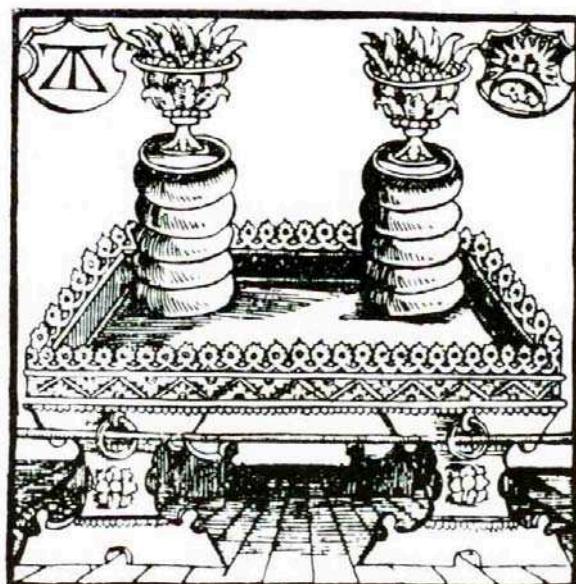
Вазьмеце, браты мае, за прыклад ліхія пакуты і доўгацярпенія продкаў, што прамаўлялі імем Гасподнім. Вось, мы дагаджаем тым, што цярпелі. Вы чулі пра цярпеніні Ёва і бачылі канец ягоны ад Госпада, бо Гасподзь вельмі міласэрны і спагадлівы. А найперш, браты мае, не прысягайце ні небам, ні зямлёю, ані якою іншай кляйцюю; а хай будзе ў вас: так-так і не-не, каб вам не падупасьці асудзе. Ці ліха пакутуе каторы з вас? хай моліцца. Ці вясёлы хто? хай сипявае псалтымы. Ці занядужаў хто з вас? хай пакліча прасьвітэраў царквы, і хай памоляцца над ім, памазаўшы яго алеем у імя Гасподняе, і малітва веры ацаленінне дасыць хвораму, і падыме яго Гасподзь; і калі ён учыніў грахі, даруюцца яму. Прыйнавайцесь адзін аднаму ў правінах і малецеся адзін за аднаго, каб ачунаць: на многае здольная шчырая малітва праведніка. Ільля быў чалавек падобны на вас, і малітваю памаліўся, каб ня было дажджу: і ня падаў дождж на зямлю трывадлы і шэсцьць месяцаў; і зноў памаліўся: і неба дало дождж, і зямля ўрадзіла плод свой. Браты! калі хто з вас ухіліцца ад праўды, і наверне хто яго, хай той ведае, што, хто грэшніка навярнуў з аблуднай дарогі ягонай, той уратуе душу ад съмерці і пакрые мноства грахоў.

Як 5:10–20

Саборнае Пасланьне Святуога Апостала Якава, пач. 57б

Вазьмече, браты мае, за прыклад ліхія пакуты і доўгацярпеньні продкаў, што прамаўлялі імем Гасподнім. Вось, мы дагаджаем тым, што цярпелі. Вы чулі пра цярпеньні Ёва і бачылі канец ягоны ад Госпада, бо Гасподзь вельмі міласэрны і спагадлівы. А найперш, браты мае, не прысягайце ні небам, ні зямлёю, ані якою іншаю кляцьбою; а хай будзе ў вас: так-так і не-не, каб вам не падупасьці асудзе. Ці ліха пакутуе каторы з вас? хай моліцца. Ці вясёлы хто? хай съпявае псальмы. Ці занядужаў хто з вас? хай пакліча прасьвітэраў царквы, і хай памоляцца над ім, памазаўшы яго алеем у імя Гасподняе, і малітва веры акаленьне дасьць хвораму, і падыме яго Гасподзь; і калі ён учыніў грахі, даруюцца яму. Прывзнавайцеся адзін аднаму ў правінах і малеццеся адзін за аднаго, каб ачуняць: на многае здольная шчырая малітва праведніка.

Як 5:10–16

ПЕРШАЕ САБОРНАЕ ПАСЛАНЬНЕ СЪЯТОГА АПОСТАЛА ПЯТРА

Першае Саборнае Пасланьне Съятога Апостала Пятра, пач. 58А

Пётр, апостал Ісуса Хрыста, прышэльцам, расьсияным у Поныце, Галятыі, Кападокіі, Асіі і Віфінії, выбраным паводле веданьня Бога Айца, пры асьвячэнні ад Духа, на паслушэнства і акрапленьне Крывёю Ісуса Хрыста: мілата вам і мір хай памножацца! якраз гэтага выратаваньня датычыліся вышукі і дасьледаваньні прарокаў, якія прадказвалі вызначаную вам мілату, дасьледуючы, на каторы і на які час паказваў існы ў іх Дух Хрыста, калі Ён прадвяшчаў Хрыстовыя цярпеніні і славу, якая прыйдзе пасыля іх; ім адкрыта было, што ня ім самім, а нам служыла тое, што цяпер абвешчана вам праз зывеставальнікаў Духам Съятым, пасланым зь нябёсаў, у што хочуць пранікнуць анёлы. Бо сказана ў Пісаныні: “вось, я кладу ў Сыёне камень кутні выбраны, каштоўны; і хто веруе ў Яго, не пасаромеецца”. Дык вось Ён вам, вернікам, - каштоўнасць, а тым, хто ня веруе, “камень, які адкінулі будаўнікі, але які зрабіўся галавою вугла”, “камень спатыканыня і камень спакусы”, на якім яны спатыкаюцца, не ўпакорваючыся слову, дзеля чаго яны і пакінуты. Але вы - род выбраны, царскае съятарства, народ съяты, людзі набытыя, каб абвяшчаць дасканаласць Таго, Хто выклікаў вас зь цемры ў цудоўнае Сваё съяতло; колісь не народ, а сёньня народ Божы; колісь непамілаваныя, а сёньня памілаваныя.

1 Пятр 1:1–2, 10–12; 2:6–10

Першае Саборнае Пасланьне Съятога Апостала Пятра, пач. 58Б

Браты: Дабраславёны Бог і Айцец Госпада нашага Ісуса Хрыста, што зь вялікай Сваёй міласці адрадзіў нас праз уваскрэсеньне Ісуса Хрыста зь мёртвых да жывое надзеі, да спадчыны нятленнай, чыстай, неўядальнай, захаванай на нябёсах вам, сілаю Божаю праз веру ахаваным на ратаваньне, якое гатова адкрыцца ў апошні час. З гэтага радуйцеся, пасмуткаваўши цяпер крыху, калі трэба, ад розных спакусаў, каб выпрабаваная вера вашая сталася каштоўнейшай за пагібелюнае, хоць і вагнём пррабаванае золата, на пахвалу і гонар і славу пры зъяўленыні Ісуса Хрыста, Якога, ня бачыўшы, любіце, і Якога, дагэтуль ня бачачы, але веруючы ў Яго, прымаецце з радасцю няўымоўнаю і сладуною, дасягаючы нарэшце вераю вашаю выратаваньня душ.

1 Пятр 1:3–9

Першае Саборнае Пасланьне Съятога Апостала Пятра, пач. 58В

Таму, любасныя, аперазаўшы сцёгны разуму вашага, чуваючы, майце поўную надзею на падаваную вам мілату ў зъяўленыні Ісуса Хрыста. Як паслухмянья дзеци, ня кіруйцесь ранейшымі пажаданьнямі, якія былі ў няведаньні вашым, а на прыклад Съятога, Які паклікаў вас, і самі будзьце съятыя ва ўсіх учынках; бо напісана: “будзьце съятыя, бо Я съяты”. И калі вы называецце Айцом Таго, Які бяз увагі на асобы судзіць кожнага паводле дзеяў, дык са страхам праводзьце час вандраваньня вашага, ведаючы, што ня прахлым срэбрам ці золатам выкуплены вы з марнага жыцця, перададзенага вам ад бацькоў, а каштоўнай Крывёю Хрыста, як беспахібнага і чистага Ягняці.

1 Пятр 1:13–19

Першае Саборнае Пасланьне Съятога Апостала Пятра, пач. 58Г

Любасныя, прашу вас! як прышэльцаў і вандроўнікаў, пазбягаць цялесных пахацінстваў, што паўстаюць супроць душы, і жыць дабрадзейна сярод язычнікаў, каб яны за тое, за што клянуць вас, як ліхадзеяў, пабачыўшы добрыя дзеі вашыя, уславілі Бога ў дзень адведзінаў. Дык вось, упакорвайцеся ўсякаму людзкому начальству, дзеля Госпада: хай тое цару, як найвышэйшай уладзе, хай тое намеснікам, як ад яго пасыланым на пакаранье злачынцаў і на заахвочванье добрачынцаў, - бо такая ёсьць воля Божая, каб мы, робячы добро, замыкалі вусны невуцтву неразумных людзей, - як вольныя, а ня як тыя, што карыстаюцца воляю, каб

прыхаваць зло, а як рабы Божыя. Усіх шануйце, братэрства любеця, Бога бойцеся, цара паважайце. Слугі, - з поўным страхам скарайцесь гаспадарам, ня толькі добрым і лагодным, але і суровым. Бо гэта спадобнае Богу, калі хто па сумленыні перад Богам, церпіць нягоды, пакутуючы несправядліва. Бо якая хвала, што вы церпіце, калі вас б'юць за правіны? А калі, робячы добро і пакутуючы, церпіце, гэта даспадобы Богу, Бо вы на тое пакліканы; бо і Хрыстос пацярпеў за нас, пакінуўшы нам прыклад, каб мы ішлі съядамі Ягонымі: “Ня ўчыніў Ён ніякага грэху, і ня было падступства ў вуснах Ягоных”; і калі Яго ліхасловілі, Ён не ліхасловіў наўзаем: пакутуючы, не пагражай; а аддаваў гэта Судзьдзі Справядліваму; Ён грахі нашыя Сам узынёс Целам Сваім на дрэва, каб мы, адцураўшыся грахоў, жылі дзеля праўды.

1 Пятр 2:11–24A

Першае Саборнае Пасланье Свяятога Апостала Пятра, пач. 59

Браты: Хрыстос пацярпеў за нас, пакінуўшы нам прыклад, каб мы ішлі съядамі Ягонымі: “Ня ўчыніў Ён ніякага грэху, і ня было падступства ў вуснах Ягоных”; і калі Яго ліхасловілі, Ён не ліхасловіў наўзаем: пакутуючы, не пагражай; а аддаваў гэта Судзьдзі Справядліваму; Ён грахі нашыя Сам узынёс Целам Сваім на дрэва, каб мы, адцураўшыся грахоў, жылі дзеля праўды: ранамі Ягонымі вы ацарапіліся. Бо вы былі як авечкі заблуджаныя без пастуха; але вярнуліся сёньня да Пастыра і Ахавальніка душ вашых. Гэтак сама і вы, жанчыны, карэцеся сваім мужам, каб тыя зь іх, хто не скараецца слову, праз паводзіны жонак сваіх бяз слова здабываныя былі, калі ўбачаць вишае чыстае, богабаязнае жыцьцё. Хай будзе акрасаю вашай ня зьнешнє пляценыне валасоў, не залатыя ўборы альбо прыгажосьць у строях, а чалавек шчырага сэрца ў нятленным харастве лагоднага і маўклівага духу, што каштоўна перад Богам. Так калісьці і съвятыя жанчыны, якія клалі надзею на Бога, аздаблялі сябе, скараючыся сваім мужам: так Сарпа скаралася Абрагаму, называючы яго спадаром; вы - дзецы ейныя, калі робіце добро і не бянтэжыцесь ні ад якога страху. Гэтак сама і вы, мужы, абыходзьцесь разумна з жонкамі, як з самым крохкім посудам, і рабеце ім гонар як супольным спадкемніцам любадайнага жыцьця, каб ня было вам завады ў малітвах. Нарэшце, будзьце ўсе аднамысныя, спагадлівія, браталюбныя, міласэрныя, шкадоблівія, пакорнамудрыя; не плацеце злом за зло, альбо кленічам за кленіч; наадварот, дабраслоўце, ведаючы, што вы на тое пакліканы, каб успадчынніць дабраславеньне.

1 Пятр 2:21Б–3:9

Першае Саборнае Пасланье Свяятога Апостала Пятра, пач. 60

Браты: хто любіць жыцьцё і хоча бачыць добрыя дні, той трymай язык свой ад зла і вусны свае ад ліхіх нагавораў, ухіляйся ад зла і рабі добро, шукай міру ды імкніся да яго; бо вочы Госпада - да праведных, і вуши Ягоныя - да малітвы іхняе, а ablічча Гасподняе супроць ліхадзеяў, каб вынішчыць іх зь зямлі. И хто ўчыніць вам ліха, калі вы будзеце рупіцца пра добро? Але калі і церпіце за праўду, дык вы дабрашчыны; а страху іх ня бойцеся і не бянтэжыцесь. Госпада Бога съвяцеце ў сэрцах вашых; будзьце заўсёды гатовыя кожнаму, хто ў вас папытаете адказу за вашу надзею, адказаць лагодна і дабралюбна; майце добрае сумленыне, каб гэтым, за што ліхасловяць вас як зладзеяў, былі пасаромлены ўсе, хто асуджае вишае добрае жыцьцё ў Хрысьце. Бо, калі заўгодна волі Божай, лепш пацярпець за добрыя дзеі, чым за благія; бо і Хрыстос, каб прывесці нас да Бога, аднаго разу пацярпеў за грахі нашыя, праведны за няправедных, быўшы забіты ў целе, але ажылы духам, якім Ён і духам, што ў цямніцы былі, сышоўшы, працаведаваў; яны калісьці непакорлівія былі Божаму доўгатэрпеньню, што іх чакала, у дні Ноя, у часы будавання каўчэга, у якім нямногія, гэта значыцца, восем душ, уратаваліся ад вады. Так і нас сёньня падобнае гэтаму вобразу хрышчэнне, не цялеснай нечыстоты абмыванне, а абяцанье Богу добрага сумленыня, ратуе ўваскрэсеньнем Ісуса Хрыста, Які, узышоўшы на неба, сядзіць праваруч Бога, і Якому ўпакорыліся анёлы і ўлады і сілы.

1 Пятр 3:10–22

Першае Саборнае Пасланьне Святуога Апостала Пятра, пач. 61

Улюбленыя: як Хрыстос пацярпеў за нас целам, дык і вы ўзбройцесь тою самаю думкаю; бо хто пакутуе целам, той перастае грашыць, каб рэшту часу ў целе ўжо жыць не паводле людзкіх пахацінстваў, а паводле волі Божай. Бо досыць, што вы ў мінульм часе жыць цынілі волю язычніцкую, аддаочыся нечысьці, пажадзе мужаложству, скаталожству, непатрэбным помыслам, п'янству, лішніцы ў ежы і пітве і недарэчнаму ідаласлужэнню; таму яны і зъдзіўляюцца, што вы ня маецце ўдзелу зь імі ў той самай распусьце, і бэсыцьця вас; яны дадуць адказ Тому, Хто неўзабаве мае судзіць жывых і мёртвых. Бо на тое і мёртвым было зъвеставана, каб яны па-людзку целам суд прыняўши, жылі пабожна духам. Зрэшты, блізкі ўсяму канец. Дык вось будзьце ў добрым розуме і чувайце ў малітвах. А найболей за ўсё майце шчырую любоў адно да аднаго, бо любоў пакрывае мнства грахоў; будзьце гасцінныя адно да аднаго без нарокаў; служэцце адно аднаму, кожны тым дарам, які атрымаў, як добрыя дойліды разнастайнай мілаты Божай. Калі гаворыць хто, гавары як слова Божыя; ці калі служыць хто, службы сілаю, якую дае Бог, каб ва ўсім ўслаўляўся Бог праз Ісуса Хрыста, Якому слава і ўлада навекі вечныя. Амін.

1 Пятр 4:1–11

Першае Саборнае Пасланьне Святуога Апостала Пятра, пач. 62

Любасны! вогненай спакусы, што пасылаецца на выпрабаванье вам, ня цурайцесь, быццам прыгоды вам чужой, 13. але як што вы маецце долю ў Хрыстовых цярпеньнях, радуйцесь, ды і ў зъяўленыні славы Ягонай узрадуецца і ўзвесялецца. Калі клянуць вас за імя Хрыстовае, дык вы дабрашчасныя, бо Дух славы, Дух Божы спачывае на вас: тыя ганяць Яго, а вы ўслаўляйце. Толькі б не пацярпеў хто з вас як забойца, альбо злодзей, альбо як ліхадзей, альбо як захопнік чужога; а калі як Хрысьціянін, дык не саромейся, а ўслаўляй Бога за такую долю. Бо пара пачынацца суду з дома Божага; а калі найперш з нас пачнецца, дык які канец тым, хто не скараецца Дабравесіцю Божаму? И калі праведнік ледзьве ратуецца, дык бязбожнік і грэшны дзе апынецца? Дык вось, пакутнікі па волі Божай няхай аддадуць Яму, як праўдзіваму Садзецелю, душы свае, робячы добро. Пастыраў вашых умаўляю я, супастыр і съведка цярпеньня Хрыстовых і саўдзельнік у славе, якая павінна адкрыцца: пасьвіце Божы статак, які ў вас, наглядайце за ім ня з прынукі, а з ахвоты і богаспадобна, ня дзеля гнуснай карысьлівасці, а з руплівасці, і не пануючы над спадчынай Божай, а даючы прыклад статку, - і калі зъявіцца Пастыраначальнік, вы атрымаецце неўядальны вянок славы. Таксама і малодшыя, карэцца пастырам; а ўсе, скараочыся адно аднаму, набярэцца пакорлівай мудрасці, таму што Бог ганарыстым працівіцца, а пакорным дае мілату.

1 Пятр 4:12–5:5

Першае Саборнае Пасланьне Святуога Апостала Пятра, пач. 63

Браты: упакорцесь пад моцнай рукою Божай, хай узьнясе вас у свой час; усе клопаты вашыя ўскладзецце на Яго, бо Ён дбае пра вас. Цьверазейце, чuvайце, бо супраціўнік ваш д'ябал ходзіць, як рыклівы леў, шукаочы каго праглынуць; стойце супроць яго цвёрдаю вераю, ведаочы, што такія самыя цярпеньні выпадаюць і братам вашым у съвеце. А Бог усялякай мілаты, паклікаўши нас у вечную славу Сваю ў Хрысьце Ісусе, Сам пасыля нядоўгага цяпренія нашага, няхай удасканаліць вас, няхай угрунтуе, няхай умацуе, няхай зробіць непахіснымі. Яму слава і ўлада навекі вечныя. Амін. Гэта съцісла напісаў я вам праз Сылуана, вернага, як думаю, нашага брата, каб упэўніць вас, суцішаочы і съведчачы, што гэта ў ісцініе мілата Божая, у якой вы стаіце. Вітае вас выбраная, падобна вам, царква ў Вавілоне і Марк, сын мой. Вітайце адно аднаго пацалункам любові. Мір вам усім у Хрысьце Ісусе. Амін.

1 Пятр 5:6–14

ДРУГОЕ САБОРНАЕ ПАСЛАНЬНЕ СВЯТОГА АПОСТАЛА ПЯТРА

Другое Саборнае Пасланьне Святога Апостала Пятра, пач. 64

Сымон Пётр, раб і апостал Ісуса Хрыста, тым, якія прынялі з намі аднолькава дарагую веру ў праўдзе Бога нашага і Збаўцы Ісуса Хрыста: мілата і мір вам хай памножыцца ў пазнаньні Бога і Хрыста Ісуса, Госпада нашага. Як ад Божае сілы Ягонай даравана нам усё патрэбнае для жыцьця і пабожнасьці, праз спознаньне Таго, Хто паклікаў нас славаю і цнотаю, якімі нам дараваны вялікія і каштоўныя абязаньні, каб вы празь іх сталіся супольнікамі Божае Прывроды, адышоўшы ад псоты пажадлівасцю, якая пануе ў съвеце, дык вы, прыкладаючы да гэтага ўсю дбайнасць, пакажэце ў веры вашай цноту, у цноце разважлівасць, у разважлівасці ўстрымлівасць, ва ўстрымлівасці цярплівасць, у цярплівасці пабожнасьць, у пабожнасьці браталюбнасьць, у браталюбнасьці любасць. Калі гэта ў вас ёсьць і памнажаецца, дык вы не застаняцеся бяз удачы і плёну ў спознаньні Госпада нашага Ісуса Хрыста; а ў кім няма гэтага, той съляпы, заплюшчыў вочы, забыўся пра ачышчэнне ад ранейшых грахой сваіх. А таму, браты, болей і болей дбайце пра тое, каб рабіць цвёрдым вашае пакліканье і выбраньне: так робячы, ніколі не спатыкнечеся,

2 Пятр 1:1–10

Другое Саборнае Пасланьне Святога Апостала Пятра, пач. 65

Браты, болей і болей дбайце пра тое, каб рабіць цвёрдым вашае пакліканье і выбраньне: так робячы, ніколі не спатыкнечеся, бо так адчыніцца вам свабодны ўваход у вечнае Царства Госпада нашага і Збаўцы Ісуса Хрыста. Таму я ніколі не перастану нагадваць вам пра гэта, хоць вы тое і ведаце і ўмацаваныя ў існай праўдзе. А справядлівым лічу, пакуль я ў гэтай цялеснай храміне, падбадзёрваць вас напамінам, ведаючы, што неўзабаве павінен буду пакінуць храміну маю, як і Гасподзь наш Ісус Христос адкрыў мне. Буду, аднак, старацца, каб вы і пасыля майго адыходу заўсёды згадвалі гэта ў памяці. Бо мы абвясцілі вам сілу і прышэсці Госпада нашага Ісуса Хрыста, не за хітра сплещенымі байкамі йдучы, а быўшы навочнымі съведкамі Ягонай велічы. Бо Ён прыняў ад Бога Айца гонар і славу, калі ад гожай славы даляцеў да Яго такі голас: “Гэты ёсьць Сын Мой Любасны, Якога Я ўпадабаў”. І гэты голас, які зь нябёсаў зышоў, мы чулі, калі былі зь Ім на съвятоі гары. І пры тым мы маем самае пэўнае прарочае слова; і вы добра рабіце, што звязртаецеся да яго, як да съветача, які зъяе ў цёмным месцы, пакуль не пачынае брацца на дзень і ня ўзыдзе ранішняя зорка ў сэрцах вашых,

2 Пятр 1:10–19

Другое Саборнае Пасланьне Святога Апостала Пятра, пач. 66

Браты, ведаючы перш за ёсё тое, што ніякага прароцтва ў Пісаньні нельга тлумачыць паводле свайго разуменія. Бо ніколі прароцтва ня бывала агалошана з волі людзкой, а прамаўлялі яго съвятыя Божыя людзі, натхнёныя Духам Святым. Былі й ілжэпрарокі ў народзе, як і ў вас будуць ілжэнастайнікі, якія ўвядуць згубныя ерасі, і адракаючыся ад Госпада, Які адкупіў іх, навядуць самі на сябе неўзабаўную пагібелю. І многія пасыледуюць іхнія распусьце, і празь іх шлях праўды будзе зъняважаны. І ў любазьдзірстве будуць лавіць вас лісълівымі словамі; суд ім даўно гатовы і пагібелю іхняя ня дрэмле. Бо калі Бог анёлаў нашых ня літаваў, а, павязаўшы кайданамі пякельнага мораку, перадаў захаваць іх суду на пакаранье, і калі не пашкадаваў першага съвету, а ў восьмі душах захаваў сям'ю Ноя, вястуна праўды, калі навёў патоп на съвет бязбожных; і калі гарады Садомскія і Гаморскія, асудзіўшы на вынішчэнне, абярнуў у попел, паказаўшы прыклад будучым бязбожнікам, а праведнага Лота, стомненага адносінамі паміж людзьмі шалёна разбэшчанымі, выбавіў, бо гэты праведнік, жывучы сярод іх, кожны дзень мучыўся ў справядлівай души, бачачы і чуючы справы беззаконныя, - дык, вядома, ведае Гасподзь, як асланяць пабожных ад спакусы, а беззаконцаў захаваць да дня суднага, на пакаранье,

2 Пятр 1:20–2:9

Другое Саборнае Пасланьне Святога Апостала Пятра, пач. 67

Браты, вядома, ведае Гасподзь, як асланяць пабожных ад спакусы, а беззаконцаў захаваць да дня суднага, на пакаранье, а асабліва тых, якія ідуць па съледзе брудных пахацістваў плоці, пагарджаюць уладамі, дзёрзкія, самавольнікі, і не баяцца ліхасловіць вышэйших, тым часам як анёлы, большыя за іх моцай і сілай, не нясуць на іх да Госпада дакорлівай асуды. Яны, як бязмоўныя жывёлы, якіх водзіць іхняя прырода, народжаныя на ўпаляванье і вынішчэнье, ліхасловячы тое, чаго не разумеюць, у разбэшчанасці сваёй вынішчацца; яны атрымаюць помсту за беззаконье: бо яны бачаць асалоду ў штодзённай распусціце; паганьбенцы і паскуднікі, яны цешацца з ашукаў сваіх, банкетуючы з вамі; вочы ў іх поўныя юру і няспыннага грэху; яны вабяць нямоцныя душы; сэрца ў іх прывучана да любазьдзірства: гэта - сыны пракляцьця; пакінуўшы простую дарогу, яны заблудзіліся і пайшлі па сълядах Валаама, сына Васоравага, які палюбіў плату несправядлівую, але быў выкрыты ў сваім беззаконні: нямая асыліца, загаварыўшы чалавечым голасам, спыніла безгалоўе прарока. Гэта - бязводныя крыніцы, хмары і туманы, гнаныя бураю: ім падрыхтаваны морак вечнай цемрадзі. Но, прамаўляючы пыхліве пустаслоё, яны надзяць пажадаю цела і распустаю тых, што ледзьвие ўцяклі ад замарочаных аблудаю; абяцаюць ім свабоду, а самыя рабы тленнія; бо, хто кім пераможаны, той таму і раб. Но, калі, унікнуўшы нечысьці съвету праз спазнанье Госпада і Збаўцы нашага Ісуса Хрыста, зноў заблытаюцца ў іх і перамагаюцца імі, дык апошнє для такіх бывае горш за першае. Лепей бы ім не спазнаць дарогі праўды, чым, спазнаўшы, вярнуцца назад ад перададзенай ім съвятої запаведзі. Но здараецца зь імі як у той праўдзівай прымайце: сабака вяртаецца на ваніты свае, і: памытая съвіньня ідзе качацца ў балоце.

2 Пятр 2:9–22

Другое Саборнае Пасланьне Святога Апостала Пятра, пач. 68А

Браты: Гэта ўжо другое пасланьне пішу вам, любасныя; у ім напамінам буджу вашую чистую думку, каб вы памяталі слова, раней сказаныя съвятымі прарокамі, і запаведзь Госпада і Збаўцы, перададзеную апосталамі вашымі: найперш ведайце, што ў апошнія дні прыйдуць нахабныя паглумшчыкі, якія ўчыняюць паводле сваіх пахаценьняў і кажуць: дзе абяцацьне прышэсця Ягонага? бо з таго часу, як началі паміраць бацькі, ад пачатку тварэння ўсё застаетца гэтак сама. Тыя, што думаюць так, ня ведаюць, што на пачатку словам Божым нябёсы і зямля складзены з вады і вадою: таму тагачасны съвет загінуў, будучы затоплены вадою. А цяперашнія неба і зямля, захаваныя тым самым словам, зъберагаюцца вагню на судны дзень і загубу бязможных людзей. Адно тое не павінна быць схавана ад вас, любасныя, што ў Госпада адзін дзень, як тысяча год, і тысяча год, як адзін дзень. Не марудзіць Гасподзь з выкананьнем абяцацьня, як некаторыя ліца гэта марудлівасцю; а доўга трывае нас, ня хочучы, каб хто загінуў, а каб усе прыйшлі да каянья. Прыйдзе ж дзень Гасподні, як злодзей ноччу, і тады нябёсы з грукатам мінуцца, а стыхіі, распаленыя, разбурацца ўшчэнт, зямля і ўсе дзеі на ёй згарациць. Калі так ўсё гэта зруйнуецца, дык якімі павінны быць у съвятым жыцці і пабожнасці вы, хто чакае і прагне прышэсця дня Божага, калі ўспалымнёныя нябёсы разбурацца і распаленыя стыхіі растопяцца. Але мы, паводле абяцацьня Ягонага, чакаем новага неба і новай зямлі, на якіх жыве праўда. Дык вось, любасныя, чакаючы гэтага, па старайцеся зъявіцца перад Ім неапаганенымі і беспахібнымі ў съвеце; і доўгае трыванье Госпада нашага прымайце за выратаванье, як і любасны брат наш Павал паводле дадзенай яму мудрасці напісаў вам, як ён кажа пра гэта і ва ўсіх пасланьнях, у якіх ёсьць нешта цяжка зразумелае, што невукі і няўмоцненія, на сваю ж пагібел, перакручваюць, як і іншыя Пісаныні. Дык вось вы, любасныя, паведамленыя пра гэта загадзя, асьцерагайцеся, каб вам не захапіцца аблудамі беззаконнікамі і не адпасыці ад сваёй угрунтаванасці, а гадуйцеся ў мілаце і пазнаньні Госпада нашага і Збаўцы Ісуса Хрыста. Яму слава і цяпер і ў дзень вечны. Амін.

2 Пятр 3:1–18

ПЕРШАЕ САБОРНАЕ ПАСЛАНЬНЕ СЪЯТОГА АПОСТАЛА ЯНА БАГАСЛОВА

Першае Саборнае Пасланьне Съятога Апостала Яна Багаслова, пач. 68

Пра тое, што было ад пачатку, што мы чулі, што бачылі на свае вочы, што разглядвалі і што адчувалі рукі нашыя, пра Слова жыцьця, - бо жыцьцё зъявілася, і мы бачылі і съведчым, і абвяшчаем вам гэтае вечнае жыцьцё, якое было ў Айца і зъявілася нам - пра тое, што мы бачылі і чулі, абвяшчаем вам, каб і вы мелі лучнасьць з намі; а нашая лучнасьць - з Айцом і Сынам Ягоным, Ісусам Хрыстом. І гэта пішам вам, каб радасьць вашая была поўная. І вось зъвеставаньне, якое мы чулі ад Яго і абвяшчаем вам: Бог ёсьць съятло, і няма ў Ім ніякае цемры. Калі мы кажам, што маем лучнасьць зь Ім, а ходзім у цемры, дык мы хлусім і ня ўчыняем па праўдзе; а калі ходзім у съятле, як Ён у съятле, дык маем лучнасьць адно з адным, і Кроў Ісуса Христа, Сына Ягонага, ачышчае нас ад усякага грэху.

1 Ян 1:1–7

Першае Саборнае Пасланьне Съятога Апостала Яна Багаслова, пач. 69

Браты: Калі кажам, што ня маем грэху, ашуквае самі сябе, і праўды няма ў нас. Калі ж вызнаём грахі нашыя, дык Ён, верны і праведны, даруе нам грахі нашыя і ачысьціць нас ад усякай няпраўды. Калі кажам, што мы не зграшылі, дык робім зь Яго падманшчыка, і слова Ягонага няма ў нас. Дзеці мае! гэта пішу вам, каб вы не зграшылі; а калі б хто зграшыў, дык мы маем Заступніка перад Айцом, Ісуса Христа, Праведніка: Ён ёсьць ахвяра мілажалю за грахі нашыя, і ня толькі за нашыя, але і ўсяго съвету. А што мы спазналі Яго, ведаем з таго, што выконвае Ягоныя запаведзі. Хто кажа: “я спазнаў Яго”, а запаведзяў Ягоных ня выконвае, той хлус, і няма ў ім ісьціны; а хто выконвае слова Ягонае, у тым сапраўды любоў Божая споўнілася: з гэтага даведваемся, што мы ў Ім. Хто кажа, што жыве ў Ім, той павінен так паводзіць сябе, як Ён паводзіўся.

1 Ян 1:8–2:6

Першае Саборнае Пасланьне Съятога Апостала Яна Багаслова, пач. 70

Любасны! пішу вам ня новую запаведзь, а запаведзь даўнюю, якую вы мелі ад пачатку: запаведзь даўняя ёсьць слова, якое вы чулі ад пачатку. Але пры гэтым і новую запаведзь пішу вам, што ёсьць праўдзівае і ў Ім і ў вас: бо цемра праходзіць, і ўжо съвеціць сапраўднае съятло. Хто кажа, што ён у съятле, а ненавідзіць брата свайго, той яшчэ ў цемры. Хто любіць брата свайго, той жыве ў съятле, і няма ў ім згады. А хто ненавідзіць брата свайго, той жыве ў цемры, і ў цемры ходзіць, і ня ведае, куды ідзе, бо цемра засыпіла яму вочы. Пішу вам, дзеці, бо дараваныя вам грахі дзеля імя Ягонага. Пішу вам, бацькі, бо вы спазналі Існага ад пачатку. Пішу вам, юнакі, бо вы перамаглі зламысльnika. Пішу вам, падлеткі, бо вы спазналі Айца. Я напісаў вам, бацькі, бо вы спазналі Беспачатнага; я напісаў вам, юнакі, бо вы дужыя, і слова Божае жыве ў вас, і вы перамаглі зламысльника. Ня любецце зямнога, ні таго, што ў зямным: хто любіць зямное, у тым няма любові Войчай: бо ўсё, што зямное: пажада плоці, пажада вачай і пыха жыцьцёвая, ня ёсьць ад Айца, а ад съвету гэтага. І зямное мінаеца, і пажадлівасьць ягоная, а той, хто выконвае волю Божую, жыве вечна.

1 Ян 2:7–17

Першае Саборнае Пасланьне Съятога Апостала Яна Багаслова, пач. 71

Дзеці! астатняя гадзіна. І як вы чулі былі, што прыйдзе антыхрыст, і цяпер паявілася шмат антыхрыстаў, дык мы і спазнаём з таго, што астатняя гадзіна. Яны выйшлі ад нас, але

ня былі нашыя; бо, калі б яны былі нашыя, дык засталіся б з намі; але яны выйшлі, і праз гэта адкрылася, што ня ўсе нашыя. Але ж вы маецце памазаньне ад Святога і ведаеце ўсё. Я напісаў вам не на тое, каб вы ня ведалі ісьціны, а таму, што вы ведаеце яе, як і тое, што ўсякая мана не ад ісьціны. Хто хлус, як ня той, хто адмаўляе, што Ісус ёсьць Хрыстос? Той - антыхрыст, хто адмаўляе Айца і Сына. Кожны, хто адмаўляе Сына, ня мае і Айца; а хто вызна Сына, мае і Айца. Дык вось, што вы чулі ад пачатку, тое хай і будзе ў вас; калі будзе ў вас тое, што вы чулі ад пачатку, дык і вы будзецце ў Сыне і ў Айцы. А абязаньне, якое Ён абязаў нам, ёсьць жыцьцё вечнае. Гэта я напісаў вам пра тых, якія зводзяць вас. А ўрэшце памазаньне, якое вы атрымалі ад Яго, у вас застаецца, і вам няма патрэбы, каб хто вучыў вас; але як самое гэта памазаньне вучыць вас усяму, і яно праудзівае і нязманлівае, дык чаму яно навучыла вас, у тым і заставайцесь. Дык вось, дзеци, заставайцесь ў Ім, каб, калі Ён зъявіцца, мець нам адлагу і не асароміцца перад Ім у прышэсціе Ягонае. Калі вы ведаеце, што Ён праведнік, дык ведайце і тое, што кожны, хто чыніць прауду, народжаны ад Яго. Глядзіце, якую любоў даў нам Айцец, каб нам называецца і быць дзецьмі Божымі. Съвет таму ня ведае нас, што не спазнаў Яго. Любасны! мы цяпер дзеци Божыя; але яшчэ ня выявілася, чым будзем. Ведаем толькі, што, калі выявіцца, будзем падобныя да Яго, бо ўгледзім Яго, як Ён ёсьць. И кожны, хто мае гэтую надзею на Яго, ачышчае сябе, бо Ён чысты. Кожны, хто робіць грэх, робіць і беззаконье; і грэх ёсьць беззаконье. И вы ведаеце, што Ён зъявіўся дзеля таго, каб узяць грахі нашыя, і што ў Ім няма грэху. Кожны, хто жыве ў Ім, ня грэшыць; кожны, хто грэшыць, ня бачыў Яго і не спазнаў Яго. Дзеци! хай ня зводзіць вас нікто. Хто чыніць прауду, той праведны, падобна як Ён праведны. Хто чыніць грэх, той ад д'ябла, бо спачатку д'ябал зграшыў. На тое якраз і зъявіўся Сын Божы, каб разбурыць дзеі д'ябла. Кожны, народжаны ад Бога, ня робіць грэху, бо насынне Ягонае жыве ў ім; і ён ня можа грашыць, бо народжаны ад Бога. Дзеци Божыя і дзеци д'яблавыя пазнаюцца так.

1 Ян 2:18–3:10A

Першае Саборнае Пасланьне Святога Апостала Яна Багаслова, пач. 72

Браты: кожны, хто ня чыніць прауды, ня ёсьць ад Бога, як і той, хто ня любіць брата свайго. Бо такое зъвеставаньне, якое вы чулі ад пачатку, - каб мы любілі адно аднаго, ня так, як Каін, які быў ад зламысльніка, і забіў брата свайго. А за што забіў яго? За тое, што дзеі ягоныя былі ліхія, а дзеі брата ягонага праведныя. Ня зъдзіўляйцесь, браты мае, калі съвет ненавідзіць вас. Мы ведаем, што мы перайшлі са съмерці ў жыцьцё, бо любім братоў; хто ня любіць брата, застаецца ў съмерці. Кожны, хто ненавідзіць брата свайго, ёсьць душагуб; а вы ведаеце, што ніякі душагуб ня мае жыцьця вечнага, якое ў ім заставалася. Любоў спазналі мы ў тым, што Ён паклаў за нас душу Сваю: і мы павінны класыці душы свае за братоў. А хто мае дастатак на съвеце, але, бачачы брата свайго ў нястачы, зачыняе ад яго сэрца сваё, - як застаецца ў тым любоў Божая? Дзеци мае! будзем любіць ня словам альбо языком, а ўчынкамі і праудаю. И вось, па чым спазнаём, што мы ад прауды, і супакойваем перад Ім сэрцы нашыя; бо калі сэрца нашае асуджае нас, дык тым болей Бог, таму што Бог большы за сэрца нашае і ведае ўсё.

1 Ян 3:10B–20

Першае Саборнае Пасланьне Святога Апостала Яна Багаслова, пач. 73A

Любасны! калі сэрца нашае не асуджае нас, дык мы маем адлагу перад Богам, і, чаго ні папросім, атрымаем ад Яго, бо трymаемся запаведзяў Ягоных і робім богаспадобнае перад Ім. А запаведзь Ягоная тая, каб мы веравалі ў імя Сына Ягонага, Ісуса Хрыста, і любілі адно аднаго, як Ён наказаў нам. И хто захоўвае запаведзі Ягоныя, той жыве ў Ім, і Ён у тым. А што Ён жыве ў нас, спазнаём па духу, які Ён даў нам. Любасны! ня кожнаму духу верце, а выпрабоўвайце духаў, ці ад Бога яны, бо многа ілжэпрапракаў зъявілася ў съвеце. Духа Божага

і духа аблуды пазнавайце так: кожны, які вызнае Ісуса Хрыста, што прыйшоў у плоці, ёсьць Божы; а кожны дух, які не вызнае Ісуса Хрыста, што прыйшоў у плоці, ня ёсьць Божы, а гэта дух антыхрыста, пра якога вы чулі, што ён прыйдзе і цяпер ёсьць ужо ў съвеце. Дзеци! вы Божыя, і перамаглі іх; бо Той, хто ў вас, большы за таго, хто ў съвеце. Яны ад съвету, таму і гавораць па-съвецку, і съвет слухае іх. Мы Божыя: хто ведае Бога, той слухае нас; хто ня Божы, той ня слухае нас. Вось па гэтым пазнаём духа ісъціны і духа аблуды.

1 Ян 3:21–4:6

Першае Саборнае Пасланьне Святога Апостала Яна Багаслова, пач. 73Б

Любасны! калі так палюбіў нас Бог, дык і мы павінны любіць адно аднаго. Бога ніколі ніхто ня бачыў: калі мы любім адно аднаго, дык Бог у нас жыве, і любоў Ягоная дасканалая ёсьць у нас. Што мы жывём у Ім і Ён у нас, пазнаём з таго, што Ён даў нам ад Духа Свайго. І мы бачылі і съведчым, што Айцец паслаў Сына Збаўцам съвету. Хто вызнае, што Ісус ёсьць Сын Божы, у тым жыве Бог, і ён у Богу. І мы спазналі любоў, якую мае да нас Бог, і паверылі ў яе. Бог ёсьць любоў, і хто жыве ў любові, той жыве ў Богу, і Бог у ім.

1 Ян 4:11–16

Першае Саборнае Пасланьне Святога Апостала Яна Багаслова, пач. 73В

Любасны! Бога ніколі ніхто ня бачыў: калі мы любім адно аднаго, дык Бог у нас жыве, і любоў Ягоная дасканалая ёсьць у нас. Што мы жывём у Ім і Ён у нас, пазнаём з таго, што Ён даў нам ад Духа Свайго. І мы бачылі і съведчым, што Айцец паслаў Сына Збаўцам съвету. Хто вызнае, што Ісус ёсьць Сын Божы, у тым жыве Бог, і ён у Богу. І мы спазналі любоў, якую мае да нас Бог, і паверылі ў яе. Бог ёсьць любоў, і хто жыве ў любові, той жыве ў Богу, і Бог у ім. Любоў да той дасканаласыці дасягае ў нас, што мы маем адвагу ў дзень судны, бо ўчыняем у съвеце гэтym, як Ён. У любові няма страху, а дасканалая любоў праганяе страх, бо ў страху ёсьць пакута; хто баіцца, той не дасканалы ў любові. Будзем любіць Яго, бо Ён раней палюбіў нас.

1 Ян 4:12–19

Першае Саборнае Пасланьне Святога Апостала Яна Багаслова, пач. 74А

Любасны! Хто кажа: я люблю Бога, а брата свайго ненавідзіць, той ілжэ; бо хто ня любіць брата свайго, якога бачыць, як можа любіць Бога, Якога ня бачыць? І мы маем ад Яго такі наказ, каб той, хто любіць Бога, любіў і брата свайго. Кожны, хто верыць, што Ісус ёсьць Хрыстос, ад Бога народжаны, і кожны, хто любіць Таго, Хто нарадзіў, любіць народжанага ад Яго. Што мы любім дзяцей Божых, спазнаём з таго, калі любім Бога і трymаемся запаведзяў Ягоных. Бо гэта ёсьць любоў да Бога, каб мы трymаліся запаведзяў Ягоных; і запаведзі Ягоныя ня цяжкія. Бо кожны народжаны ад Бога, перамагае съвет; і гэта ёсьць перамога, якая перамагла съвет, - вера нашая. Хто перамагае съвет, як ня той, які верыць, што Ісус ёсьць Сын Божы?

1 Ян 4:20–5:5

Першае Саборнае Пасланьне Святога Апостала Яна Багаслова, пач. 74Б

Любасны! Хто кажа: я люблю Бога, а брата свайго ненавідзіць, той ілжэ; бо хто ня любіць брата свайго, якога бачыць, як можа любіць Бога, Якога ня бачыць? І мы маем ад Яго такі наказ, каб той, хто любіць Бога, любіў і брата свайго. Кожны, хто верыць, што Ісус ёсьць Хрыстос, ад Бога народжаны, і кожны, хто любіць Таго, Хто нарадзіў, любіць народжанага ад Яго. Што мы любім дзяцей Божых, спазнаём з таго, калі любім Бога і трymаемся запаведзяў Ягоных. Бо гэта ёсьць любоў да Бога, каб мы трymаліся запаведзяў Ягоных; і

запаведзі Ягоныя ня цяжкія. Бо кожны народжаны ад Бога, перамагае съвет; і гэта ёсьць перамога, якая перамагла съвет, - вера нашая. Хто перамагае съвет, як ня той, які верыць, што Ісус ёсьць Сын Божы? Гэты ёсьць Ісус Хрыстос, Які прыйшоў вадою і крывёю і Духам, не вадою толькі, а вадою і крывёу; і Дух съведчыць пра Яго, бо Дух ёсьць ісьціна. Бо тры съведчаць на небе: Айцец, Слова і Святы Дух; і гэтыя Тры - Адно. І тры съведчаць на зямлі: дух, вада і кроў: і гэтыя тры пра адно. Калі мы прымаем съведчанье людзкое, съведчанье Божае - большае, бо гэта ёсьць съведчанье Божае, якім Бог съведчыў пра Сына Свайго. Хто веруе ў Сына Божага, мае съведчанье ў самім сабе; хто ня веруе ў Бога, той робіць Яго ілжывым, бо ня верыць у съведчанье, якім Бог съведчыў пра Сына Свайго. Съведчанье гэтае ў тым, што Бог дараваў нам жыцьцё вечнае, і гэтае жыцьцё ў Сыне Ягоным. Хто мае Сына (Божага), мае жыцьцё; хто ня мае Сына Божага, ня мае жыцьця. Гэта напісаў вам я, хто верыць у імя Сына Божага, каб вы ведалі, што вы, веруючы ў Сына Божага, маецце жыцьцё вечнае. І вось, якую адвагу мы маем перад Ім, што, калі просім чаго па волі Ягонай, Ён слухае нас; А калі мы ведаем, што Ён слухае нас ва ўсім, чаго б мы ні прасілі, - ведаем і тое, што атрымліваем ад Яго, чаго просім. Калі хто бачыць брата свайго, як ён учыняе грэх не на съмерць, дык няхай моліцца, і Бог дасць яму жыцьцё, яму, хто грэшыць не на съмерць. Ёсьць грэх на съмерць: не пра тое кажу, каб ён маліўся. Усякая няпрауда ёсьць грэх, але ёсьць грэх не на съмерць. Мы ведаем, што кожны, народжаны ад Бога, ня грэшыць; а народжаны ад Бога захоўвае сябе, і ліхадзей не чапае яго. Мы ведаем, што мы ад Бога, і што ўвесь съвет ляжыць у зыле. Ведаем таксама, што Сын Божы прыйшоў і даў нам съятло і розум, каб спазналі Бога сапраўднага і каб былі мы ў Сапраўдным Сыне Ягоным, Ісусе Хрысьцце. Ён ёсьць Сапраўдны Бог і жыцьцё вечнае. Дзецы! баранеце сябе ад ідалаў. Амін.

1 Ян 4:20–5:21

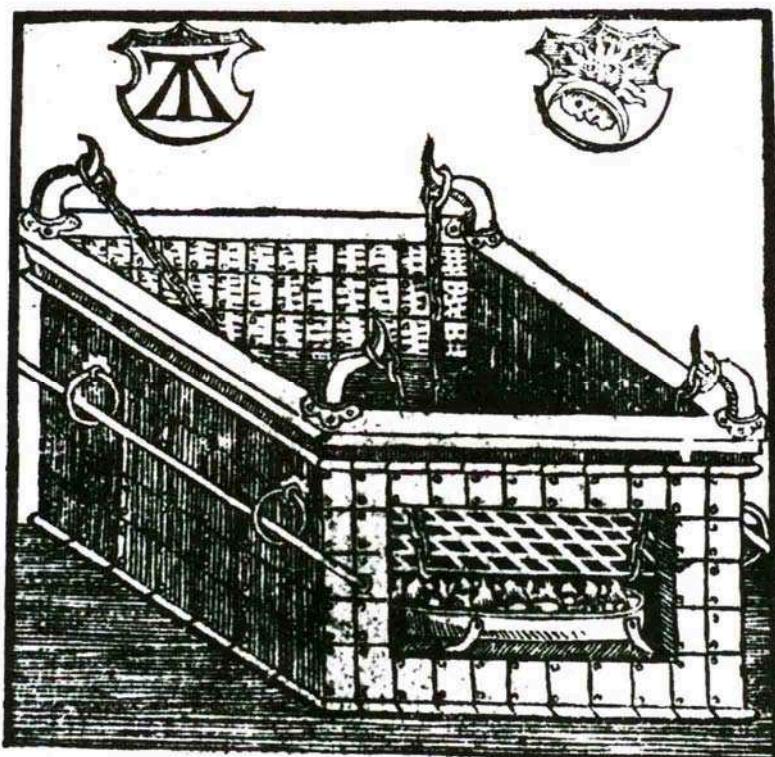

ДРУГОЕ САБОРНАЕ ПАСЛАНЬНЕ СВЯТОГА АПОСТАЛА ЯНА БАГАСЛОВА

Другое Саборнае Пасланьне Святога Апостала Яна Багаслова, пач. 75

Старац - выбранай Спадарыні і дзецим яе, якіх я люблю ў ісціне, і ня толькі я, але і ўсе, хто спазанаў ісціну, дзеля ісціны, якая жыве ў нас і будзе з намі вечна: хай будзе з вамі мілата, літасць, мір ад Бога Айца і ад Госпада Ісуса Хрыста, Сына Айца, у ісціне і любові. Я вельмі ўсыщешыся, што знайшоў сярод дзяцей тваіх такіх, якія ходзяць у ісціне, як мы атрымалі ў наказ ад Айца. І сёньня прашу цябе, Спадарыня, ня як новую запаведзь прадпісваючы табе, а тую, якую маем ад пачатку, - каб мы любілі адно аднаго. Любоў бо ў тым, каб жылі мы паводле запаведзяў Ягоных. Гэта - тая запаведь, якую вы чулі ад пачатку, каб жылі згодна зь ёю, бо многія згаднікі ўвайшлі ў съвет, якія не вызнаюць Ісуса Хрыста, што прыйшоў у плоці: такі чалавек ёсьць згаднік і антыхрыст. Сачэце за сабою, каб нам ня страціць таго, над чым мы працавалі, а каб атрымалі поўную ўзнагароду. Кожны, хто пераступае вучэнье Христовае і ня жыве ў ім, ня мае Бога; а хто жыве ў вучэнні Христовы, той мае і Айца і Сына. Хто прыходзіць да вас і ня прыносіць гэтага вучэння, таго ня прымайце ў дом і ня вітайце яго; бо хто яго вітае, той мае ўдзел у ліхіх учынках ягоных. Многае маю пісаць вам, ды не хачу на паперы чарнілам; а спадзяюся прыйсьці да вас і гутарыць вуснамі ў вусны, каб радасць вашая была поўная. Вітаюць цябе дзеци сястры твае выбранае. Амін.

2 Ян 1:1-13

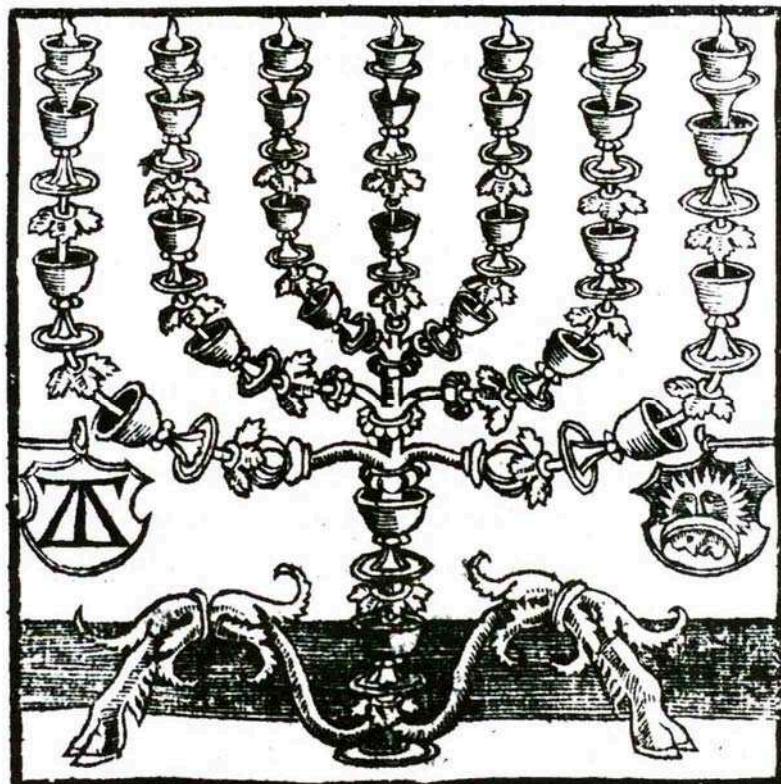

ТРЭЙЦЯЕ САБОРНАЕ ПАСЛАНЬНЕ СЪЯТОГА АПОСТАЛА ЯНА БАГАСЛОВА

Трэйце Саборнае Пасланьне Съятога Апостала Яна Багаслова, пач. 76

Старац - любаснаму Гаю, якога я ў ісьціне люблю. Любасны! малюся, каб табе здаровілася і шчасьціла ва ўсім, як шчасьціцу душы тваёй. Бо я вельмі ўсьцешыўся, калі прыйшлі браты і засьведчылі пра тваю вернасьць, як ты ходзіш у ісьціне. Няма мне большае радасьці, як чуць, што дзееці мае ходзяць у ісьціне. Любасны! ты як верны дзеесаш у тым, што робіш братам і вандроўнікам; яны засьведчылі перад царквою пра любоў тваю; ты добра зробіш, калі адпусьціш іх, як яно трэба дзеля Бога, бо яны дзеля імя Ягонага пайшлі, ня ўзяўши нічога ад язычнікаў. Дык вось павінны мы прымаць іх такіх, каб зрабіцца спрыяльнікамі ісьціне. Я пісаў быў царкве; але Дыятрэф, які любіць быць першым у іх, ня прымае нас. Таму, калі я прыйду, дык узгадаю ўчынкі, якія ён робіць, ганячы словамі ліхімі нас, і, не задавальняючыся гэтым, і сам ня прымае братоў, і забараняе тым, што жадаюць прымаць, і выганяе іх з царквы. Любасны! не ўпадабняйся ліхому, а добраму. Хто робіць добро, той Божы; а хто робіць ліха, ня бачыў Бога. Пра Дзімітрыя засьведчылі ўсе і сама ісьціна; съведчым таксама і мы, і вы ведаеце, што съведчаньне нашае ў ісьціне. Многае меўся я напісаць; ды не хачу пісаць табе чарнілам і трысыцінкаю, спадзяюся ж бо неўзабаве пабачыць цябе і пагутарыць вуснамі ў вусны. Мір табе! вітаюць цябе сябры; павітай сябруў пайменна. Амін.

3 Ян 1:1-15

САБОРНАЕ ПАСЛАНЬНЕ СЪЯТОГА АПОСТАЛА ЮДЫ

Саборнае Пасланьне Съятоага Апостала Юды, пач. 77

Юда, слуга Ісуса Хрыста, брат Якава, пакліканым, якія асьвеченая Богам Айцом і ахаваныя Ісусам Хрыстом: міласьць вам і мір і любоў хай памножацца. Любасныя! маючи ўсю руплівасьць пісаць вам пра супольнае збавеніне, я палічыў за патрэбнае напісаць вам умаўленыне - паспрыяць веры, адзін раз перададзенай съятым. Бо пракраліся некаторыя людзі, спрадвеку прызначаныя на гэтае асуджэніне, бязбожнікі, што абарочваюць мілату Бoga нашага ў нагоду да распustы і выракаюцца адзінага Валадара Бога і Госпада нашага Ісуса Хрыста. Я хачу нагадаць вам, хто ўжо ведае гэта, што Гасподзь, вызваліўшы народ зъ зямлі Егіпецкай, потым пагубіў тых, што ня веравалі, і анёлаў, якія не захавалі сваёй годнасці, але пакінулі сваё жытло, трymае ў вечных кайданах, пад цемрывам, на суд вялікага дня. Як Садома і Гамора і навакольныя гарады, што падобна да іх блудадзеілі і ўганяліся за іншую плоцьцю, дастаўшы кары вагнём вечным, паставлены ў прыклад, - гэтак сама будзе і з гэтym лятуценынкамі, якія апаганываюць плоць, адмаўляюць начальствы і ліхасловяць высокія ўлады. Міхаіл Арханёл, калі гаварыў з д'яблам, спрачаючыся пра Майсеева цела, не адважыўся вымавіць зъняважлівага выраку, а сказаў: няхай забароніць табе Гасподзь. А гэтыя ганьбуюць тое, чаго ня ведаюць; а што з прыроды, як бязмоўныя жывёлы ведаюць, тым і разбэшчваюць сябе.

Юд 1:1-10

Саборнае Пасланьне Съятоага Апостала Юды, пач. 78

Гора ім, бо ідуць дарогай Каінавай, упадаюць у змуstu зъдзірства, як Валаам, і ў зацятасьці гінуць, як Карэй. Такія бываюць спакусай на вашых вячэрах любові: банкетуючы з вамі, бяз страху напасваюцца; гэта - бязводныя хмары, што вецер носіць; восеньскія дрэвы, бясплодныя, двойчы памерлыя, выкарчаваныя; раз'юшаныя марскія хвалі, што з шумавіннем выкідаюць сваю брыду, зоркі вандроўныя, якіх трymае морак цемрыва навекі. Пра іх прарочыў і Энох, сёмы ад Адама, кажучы: вось, ідзе Гасподзь з процьмаю съятых анёлаў Сваіх - чыніць суд над усімі і выкрыць усіх сярод іх бязбожных ва ўсіх справах, якія ад бязбожнасці іхняй, і за ўсе жорсткія слова, якімі ганілі Яго бязбожныя грэшнікі. Гэта - наракальнікі, нічым не задаволеныя, што ходзяць у сваіх пажадлівасцях бязбожна і беззаконна; вусны іхня вымаўляюць пыхлівыя слова; і зважаюць на асобы з карыслівасці. Але вы, любасныя, памятайце прадоказанае апосталамі Госпада нашага Ісуса Хрыста; яны казалі вам, што апошнім часам зъявяцца агуднікі, якія будуць хадзіць у сваіх бязбожных пахацінствах. Гэта - людзі, якія адлучаюць сябе (ад адзінства веры), душэўныя, але бяз духу. А вы, любасныя, будуючыся на найсьвяцейшай веры нашай, молячыся Духам Съятым, захоўвайце сябе ў любові Божай, чакаючы міласьці ад Госпада нашага Ісуса Хрыста, на вечнае жыццё; і да адных будзьце літасцівія, з разважлівасцю; а другіх страхам ратуйце, вырываючы з вагню, выкрывайце са страхам, пагарджаючы нават вopраткаю, якая апаганена целам. А Таму, Хто можа захаваць вас ад падзенія і паставіць перад славаю Сваёю беспахібнымі ў радасці, адзінаму, самому мудраму Богу, Збаўцу нашаму праз Ісуса Хрыста Госпада нашага, слава: веліч, сіла і ўлада перад усімі вякамі, сёньня і ўсіячна. Амін.

Юд 1:11-25

ПАСЛАНЬНЕ ДА РЫМЛЯНАЎ СЪВЯТОГА АПОСТАЛА ПАЎЛА

Пасланьне Да Рымлянаў Святога Апостала Паўла, пач. 79А

Павал, слуга Ісуса Хрыста, пакліканы апостал, выбраны на зывеставанье Божае, якое Бог раней абяцаў праз прарокаў Сваіх, у съвятых пісаньнях, пра Сына Свайго, Які нарадзіўся ад семені Давідавага па плоці і адкрыўся Сынам Божым у сіле, духам съвятасыі, праз уваскрэсеньне зь мёртвых, праз Ісуса Хрыста Господа нашага, праз Якога мы атрымалі мілату і апостальства, каб несьці паслушэнства веры дзеля імя Ягонага ва ўсіх народах, сярод якіх і вы, пакліканыя Іусам Хрыстом, - усім умілаванцам Божым у Рыме, пакліканым съвятым: мілата вам і мір ад Бога Айца нашага і Господа Ісуса Хрыста. Не хачу, браты, утойваць ад вас, што я многа разоў мерыйся прыйсьці да вас, - але сустракаў перашкоды аж да гэтай пары, - каб мець нейкі плод і ў вас, як і ў іншых народаў. Я даўжнік і Элінам і варварам, мудрацам і неразумным; дык вось, што да мяне, я гатовы зывеставаць і вам, жыхарам Рыма. Бо я не саромеюся зывеставанья Христовага, бо яно ёсьць сіла Божая на збавеніе ўсякаму веруючаму, па-першае Юдэю, потым і Эліну. Бо ў ім адкрываецца праўда Божая ад веры ў веру, як напісана: “праведны вераю жыць будзе”.

Рым 1:1-7; 13-17

Пасланьне Да Рымлянаў Святога Апостала Паўла, пач. 79Б

Браты, усім умілаванцам Божым у Рыме, пакліканым съвятым: мілата вам і мір ад Бога Айца нашага і Господа Ісуса Хрыста. Найперш за ўсё дзякую Богу майму праз Ісуса Хрыста за ўсіх вас, што вера вашая абвяшчаецца па ўсім съвеце; съведка мне Бог, Якому служу духам майм у зывеставаньні Сына Ягонага, што бесъперастанку ўспамінаю пра вас, заўсёды просячы ў малітвах маіх, каб воля Божая хоць цяпер паспрыяла мне прыйсьці да вас, бо я вельмі прагну ўбачыць вас, каб падаць вам які дар духоўны на ўмацаваніе вашае, гэта значыцца, сущешыцца з вамі верай супольнаю, вашаю і маёю.

Рым 1:7-12

Пасланьне Да Рымлянаў Святога Апостала Паўла, пач. 80

Браты, адкрываецца гнеў Божы зь неба на ўсякую бязбожнасць і няпраўду людзей, якія ўціскаюць ісціну няпраўдаю; бо, што можна ведаць пра Бога, ёсьць яўнае ім, таму што Бог явіў ім; бо нябачнае ў Ім, вечная сіла Ягоная і боскасць, ад стварэння съвету праз сузіраныне тварэнняў бачныя, так што яны ня маюць выбачэння. Але як што яны, спазнаўшы Бога, не праславілі Яго як Бога, і не падзякавалі, а змарнаваліся ў развагах розуму свайго, і запамрочылася неразумнае іхняе сэрца: называючы сябе мудрымі, здурнелі, і славу нятленнага Бога зъмянілі на падабенства вобраза прахлага чалавека, і птушак, і чатырногаў, і гадаў, - дык і аддаў іх Бог у пахацінствах сэрцаў іхніх нячыстасці, так што яны апаганівалі самі свае цэлы; яны падмянілі ісціну Божую на ману і пакланяліся і служылі стварэнню замест Творцы, які дабраславёны навекі, амін. Таму аддаў іх Бог ганебным пажадам: жанчыны іхня замянілі прыроднае паяднаніе на супрацьпрыроднае; гэтак сама і мужчыны, занядбаўшы прыроднае паяднаніе з жаночым полам, распальваліся пахацінствам сваім адзін да аднаго, мужчыны на мужчынах чынілі сорам і атрымлівалі самі ў сабе расплату за сваю аблуду.

Рым 1:18-27

Пасланьне Да Рымлянаў Святога Апостала Паўла, пач. 81А

Браты, і як што паганы не стараліся мець Бога ў розуме, дык аддаў іх Бог розуму перавернутаму - чыніць непатрэбчыну, так што яны поўныя ўсялякай няпраўды, распusty, зламыснасці, ліхазьдзірства, злосці, поўныя зайдрасці, душагубства, згады, ашуканства, ліхадушнасці, яны паклёнікі, хлусы, боганенавіснікі, крыўдзіцелі, самахвалы, пыхліўцы,

вынаходлівия на зло, бацькам непакорлівия, неразумныя, вераломныя, нлюбы, няпрымірцы, нелітасціўцы. Яны ведаюць праведны вырак Божы, што тыя, якія чыняць такое, вартыя съмерці; аднак жа ня толькі гэта робяць, але і сабе падобных падахвочваюць. Вось таму няма апраўдання табе, кожны чалавеча, што судзіш другога; бо тым самым судом, якім судзіш другога, асуджаеш сам сябе; бо, асуджаючы другога, робіш тое самае. А мы ведаем, што паводле ісціны ёсьць суд Божы на тых, што такое чыняць. Няўжо думаеш ты, чалавеча, што ўнікаеш суду Божага, калі асуджаеш тых, якія ўчыняюць такое, і сам робячы тое самае? Альбо пагарджаеш багацьцем даброці, лагоднасці і вялікай цярплівасці Божай, не разумеючы, што даброць Божая вядзе цябе да пакаяння? Але, з упартасці тваёй і нераскаянага сэрца ты сам сабе зьбіраеш гнеў на дзень гневу і авбяшчэння праведнага суду ад Бога, Які кожнаму аддасць паводле дзеяў ягоных: тым, якія ўвесць час ў добрых дзеяях шукаюць славы, гонару і бесъсъмяротнасці, - жыццё вечнае; а тым, якія ўпарціцца і супрацівяцца ісціні, ды аддаюцца няпраўдзе, - лютасць і гнеў. Смутак і скруха ўсякай душы чалавека, які чыніць ліхое: першаму Юдэю, потым і Эліну!

Рым 1:28–2:9

Пасланье Да Рымлянаў Святога Апостала Паўла, пач. 81б

Браты, слава і гонар і мір кожнаму, хто робіць добрае: першаму Юдэю, потым і Эліну! Бо няма прывабы да асобы ў Бога. Тыя, што без закона зграшылі, без закона і загінуць; а тыя, якія ў законе зграшылі, паводле закона прымуць суд, бо не слухачы закона праведныя перад Богам, а выкананы закон апраўданы будаць; бо, калі язычнікі, ня маючы закона, ад прыроды законнае робяць, дык, ня маючы закона, яны самі сабе закон: яны паказваюць, што дзеі закона ў іх напісаны ў сэрцах, пра што съведчыць сумленыне іхняе і думкі іхняя, якія то вінавацяць, то апраўдваюць адна адну, у дзень, калі паводле зъвеставання майго, Бог будзе судзіць таемныя дзеі людзей праз Ісуса Хрыста.

Рым 2:10–16

Пасланье Да Рымлянаў Святога Апостала Паўла, пач. 82

Браты, калі язычнікі, ня маючы закона, ад прыроды законнае робяць, дык, ня маючы закона, яны самі сабе закон: яны паказваюць, што дзеі закона ў іх напісаны ў сэрцах, пра што съведчыць сумленыне іхняе і думкі іхняя, якія то вінавацяць, то апраўдваюць адна адну, у дзень, калі паводле зъвеставання майго, Бог будзе судзіць таемныя дзеі людзей праз Ісуса Хрыста. Вось, ты называешся Юдэем, і супакойваеш сябе законам, і хвалішся Богам, і ведаеш волю Ягоную, і разумееш лепшае, навучаючыся з закона, і ўпэўнены пра сябе, што ты павадыр съляпым, съяцло тым, што ходзяць у цемры, - выхавальнік неразумным, настаўнік дзецям, які мае ўзор розуму і ісціны ў законе: як жа ты, навучаючы другога, ня вучыш сябе самога? Прапаведуючы ня красыці, крадзеш? кажучы: не распусьнічай, распусьнічаеш? грэбуючы ідаламі, рабуеш съятыні? хвалішся законам, а, пераступаючы закон, зьневажаеш Бога? бо дзеля вас, як напісаны, імя Божае ганьбуецца ў язычнікаў. Абрязаныне карыснае, калі выконваеш закон; а калі ты пераступаеш закон, дык абрязаныне тваё сталося неабрязаньнем. Дык вось, калі неабрязанец выконває пастановы закона, дык ягонае неабрязаныне ці не залічыцца яму за абрязаныне? И неабрэзаны ад прыроды, які выконвае закон, ці не асудзіць цябе, пераступніка закона зь Пісанынем і абрязанынем? Бо ня той Юдэй, хто такі з выгляду, і ня тое абрязаныне, якое вонкавае, на плоці; а той Юдэй, хто ўнутрана такі, і тое абрязаныне, якое ў сэрцы паводле Духа, а не паводле літары: яму і пахвала не ад людзей, а ад Бога.

Рым 2:14–29

Пасланьне Да Рымлянаў Святога Апостала Паўла, пач. 83

Браты, ня той Юдэй, хто такі з выглядзу, і ня тое аброзаньне, якое вонкавае, на плоці; а той Юдэй, хто ўнутрана такі, і тое аброзаньне, якое ў сэрцы паводле Духа, а не паводле літары: яму і пахвала не ад людзей, а ад Бога. Дык вось, у чым жа перавага быць Юдэем, альбо якая карысць ад аброзаньня? Вялікая, ва ўсіх праявах, а найперш у тым, што ім даверана слова Божае. Бо што ж? калі некаторыя ня верылі, хіба ж няверства іхнєе зынішчыць вернасць Божую? Зусім не. Бог верны, а кожны чалавек ілжывы, як напісана: “Ты праведны ў словах Тваіх і пераможаш, у судзе Тваім”. А калі нашая няпраўда выяўляе праўду Божую, дык што скажам? няўжо будзе Бог несправядлівы, калі паказвае гнеў? - кажу, па-чалавечы разважаючы. Зусім не. Бо як жа тады Богу судзіць съвет? Бо, калі вернасць Божая ўзвышаецца маёю нявернасцю на славу Божую, завошта яшчэ мяне ж судзіць, як грэшніка? І ці ж не рабіць нам зло, каб выйшла на добро, як некаторыя ўпікаюць нас і кажуць, быццам мы гэтак вучым? Справядлівы суд на такіх. Дык што ж? ці маем мы перавагу? Зусім не; бо мы ўжо даказалі, што як Юдэі, так і Эліны, усе пад грэхам, як напісана: “няма праведнага аніводнага; няма, хто разумеў бы; няма, хто Бога шукаў бы; усе зьбліся з тропу, нягодныя сталіся ўсе: няма, хто тварыў бы добро, няма аніводнага”. Горла іхнєе - дамавіна адчыненая, лісьлівяць яны языком; атрута асьпідаў у іх на губах; вусны ў іх поўныя ліхаслоўя і горычы. Ногі ў іх борздыя на праліванье крываі; разбурэнье і згубнасць на іхніх дарогах; яны ня ведаюць шляхоў міру. Няма страху Божага перад вачамі ў іх”.

Рым 2:28–3:18

Пасланьне Да Рымлянаў Святога Апостала Паўла, пач. 84

Браты, мы ведаём, што закон, калі што гаворыць, гаворыць да тых, хто пад законам, так што замыкаюцца ўсякія вусны, і ўесь съвет робіцца вінаваты перад Богам, бо дзеямі закона не апраўдаецца перад Ім ніякая плоць; бо законам спазнаецца грэх. Але сёньня, незалежна ад закона, зъявілася праведнасць Божая, пра якую съведчаць закон і прарокі, праведнасць Божая праз веру ў Ісуса Хрыста ва ўсіх і на ўсіх вернікаў; бо няма розніцы, бо ўсе зграшылі і пазбаўлены славы Божай, атрымліваючы апраўданье дарам, паводле мілаты Ягонаі, адкупленнем у Ісусе Хрысьце, Якога Бог прынёс у ахвяру ўмілажальванье ў Крываі Ягонаі праз веру, для паказу справядлівасці Ягонаі ў дараваныні граху, учыненых раней, у доўгім цярпеньні Божым, для паказу справядлівасці Ягонаі ў сёньняшні час, - хай зъявіцца Ён справядлівы і апраўдае таго, хто веруе ў Ісуса.

Рым 3:19–26

Пасланьне Да Рымлянаў Святога Апостала Паўла, пач. 85

Браты, мы прызнаём, што чалавек апраўдваецца вераю, незалежна ад дзеяў закона. Няўжо Бог ёсьць Бог Юдэяў толькі, а не ўсіх? Вядома, і язычнікаў; бо адзін Бог, Які апраўдае абрэзаных па веры і неабрэзаных праз веру. Дык вось, ці ж мы не касуем закон вераю? Зусім не; а съцвярджаем закон. Што ж, скажам, Абрагам, бацька наш, набыў па плоці? Калі Абрагам апраўдаўся дзеямі, ён мае пахвалу, але не перад Богам. Бо што кажа Пісанье? “Паверыў Абрагам Богу, і гэта залічылася яму ў праведнасць”.

Рым 3:28–4:3

Пасланьне Да Рымлянаў Святога Апостала Паўла, пач. 86

Браты, Плата працаўніку залічваецца не з мілаты, а з абавязку; а таму, хто не працуе, а верыць у Таго, Хто апраўдае бязбожнага, вера ягоная залічваецца ў праведнасць. Так і Давід называе шчасным чалавека, якому Бог залічвае праведнасць незалежна ад дзеяў: “дабрашчасныя, каму беззаконыні дараваныя і чые грахі пакрытыя; дабрашчасны той чалавек, якому Гасподзь не залічыць грэху”. Дабрашчаснасць гэтая датычыцца аброзаньня,

Пасланьне Да Рымлянаў Святога Апостала Паўла

ці неабразаньня? Мы кажам, што Абрагаму вера залічылася ў праведнасць. Калі залічылася? пасъля аброзаньня ці да аброзаньня? Не пасъля аброзаньня, а да аброзаньня. І знак аброзаньня ён атрымаў, як пячатку праведнасці праз веру, якую меў у неабразаньні, так што ён стаўся бацькам усіх веруючых у неабразаньні, каб і ім залічылася праведнасць, і бацькам абрэзаных, ня толькі тых, што прынялі аброзаньне, але і тых, што ходзяць па сълядах веры бацькі нашага Абрагама, якую меў ён у неабразаньні.

Рым 4:4–12

Пасланьне Да Рымлянаў Святога Апостала Паўла, пач. 87

Браты, не законам дадзена Абрагаму, альбо семені ягонаму, абяцаньне - быць спадкаемцам съвету, а праведнасцю веры. Калі спадкаемцы тыя, што съцвярджаюцца на законе, дык марная вера, нячыннае абяцаньне; бо закон творыць гнеў, таму што дзе няма закона, няма і парушэння. Такім чынам па веры, каб было зь літасці, каб абяцаньне было неадменнае ўсім, ня толькі па законе, але і па веры нашчадкаў Абрагама, які ёсьць бацька ўсім нам, - як напісана: “Я паставіў цябе бацькам многіх народаў”, - перад Богам, Якому ён паверыў, Які ажыўляе мёртвых і называе няіснае, як існае. Ён звыш надзеі, паверыў з надзеяй, праз што зрабіўся бацькам многіх народаў, згодна са сказанным: “Такое шматлікае будзе семя тваё”. І, не знямогшыся ў веры, ён ня думаў, што цела ягонае, амаль стогадовага, ужо зъмярцьвела, і нутраба Сарыная ў зъмярцьвеньні; не пахінуўся ў абяцаньні Божым недавярствам, а застаўся цвёрды ў веры, узънёсши славу Богу, і будучы добра ўпэўнены, што Ён мае сілу выкананць абяцанае. Таму і залічылася яму ў праведнасць. А што залічана было яму, напісана ня толькі яму аднаму, але і нам: залічыцца і нам, што веруюць у Таго, Хто ўваскрэсіў з мёртвых Ісуса Хрыста, Госпада нашага, Які прададзены за грахі нашыя і ўваскрэс дзеля апраўданьня нашага.

Рым 4:13–25

Пасланьне Да Рымлянаў Святога Апостала Паўла, пач. 88А

Браты, апраўдаўшыся вераю, мы маем мір з Богам праз Господа нашага Ісуса Хрыста, праз Якога вераю і атрымалі мы доступ да той мілаты, у якой стаім і хвалімся надзеяю на славу Божую. І ня гэтым толькі, але хвалімся і жальбамі, ведаючы, што ад жальбы ідзе цярплівасць, ад цярплівасці дасьведчанасць, ад дасьведчанасці надзея, а надзея не ганьбуе, бо любоў Божая вылілася ў сэрцы нашыя Духам Святым, Які дадзены нам. Бо Хрыстос, калі яшчэ мы былі нямоглыя, ва ўстаноўлены час памёр за бязбожнікаў. Бо наўрад ці хто памрэ за праведніка; хіба што за дабрачынца, магчыма, хто і адважыцца памерці. А Бог Сваю любоў даказвае нам тым, што, калі мы былі яшчэ грэшнікі, Хрыстос памёр за нас. Таму тым болей цяпер, калі мы апраўданыя Крывёю Ягонаю, ратуемся Ім ад гневу. Бо калі мы, будучы ворагамі, прымірыліся з Богам съмерцю Сына Ягонага, дык тым болей, прымірыўшыся, уратуемся жыцьцём Ягоным;

Рым 5:1–10

Пасланьне Да Рымлянаў Святога Апостала Паўла, пач. 88Б

Браты, Хрыстос, калі яшчэ мы былі нямоглыя, ва ўстаноўлены час памёр за бязбожнікаў. Бо наўрад ці хто памрэ за праведніка; хіба што за дабрачынца, магчыма, хто і адважыцца памерці. А Бог Сваю любоў даказвае нам тым, што, калі мы былі яшчэ грэшнікі, Хрыстос памёр за нас. Таму тым болей цяпер, калі мы апраўданыя Крывёю Ягонаю, ратуемся Ім ад гневу. Бо калі мы, будучы ворагамі, прымірыліся з Богам съмерцю Сына Ягонага, дык тым болей, прыміриўшыся, уратуемся жыцьцём Ягоным; і мала таго, але і хвалімся Богам праз Господа нашага Ісуса Хрыста, праз Якога мы атрымалі цяпер прымірэнне.

Рым 5:6–11

Пасланьне Да Рымлянаў Святога Апостала Паўла, пач. 89

Браты, калі мы, будучы ворагамі, прымірыйліся з Богам съмерцю Сына Ягонага, дык тым болей, прымірыўшыся, уратуемся жыцьцём Ягоным; і мала таго, але і хвалімся Богам праз Госпада нашага Ісуса Хрыста, праз Якога мы атрымалі цяпер прымірэньне. А таму, як праз аднаго чалавека грэх увайшоў у съвет, і праз грэх - съмерць, так і съмерць перайшла ва ўсіх людзей, бо ў ім усе зграшылі. Бо і да закона грэх быў у съвеце; але грэх не залічваецца, калі няма закона. Аднак жа съмерць панавала ад Адама да Майсея і над тымі, якія не зграшылі падобна правіннасці Адама, які ёсьць вобраз будучага, але дар мілаты ня як правіна. Бо праз правіну аднаго памерлі многія, дык тым больш мілата Божая і дар праз мілату аднаго Чалавека, Ісуса Хрыста, шчодра красуюць для многіх. І дар ня як суд за аднаго грэшніка; бо суд за адну правіну прыносіць асуду, а дар мілаты за многія правіны - апраўданье.

Рым 5:10–16

Пасланьне Да Рымлянаў Святога Апостала Паўла, пач. 90

Браты, калі за правіну аднаго съмерць панавала праз аднаго, дык тым болей тыя, што прымаюць шчадроты мілаты і дар праведнасці, будуць панаваць у жыцьці праз адзінага Ісуса Хрыста. Вось таму, як праз правіну аднаго ўсім людзям асуда, так і праз праведнасць аднаго ўсім людзям апраўданье да жыцьця. Бо, як праз непаслушэнства аднаго чалавека зрабіліся многія грэшнікамі, так і праз паслушэнства аднаго стануць праведнымі многія. А закон прыйшоў паслья, і так памножыліся правіны. А калі памножыўся грэх, шчодра закрасавала мілата, каб, як грэх панаваў дзеля съмерці, так і мілата запанавала праз праведнасць дзеля жыцьця вечнага Ісусам Христом, Госпадам нашым. Што ж скажам? ці заставацца нам у грэху, каб памножылася мілата? Зусім не. Мы памерлі для грэху: як жа нам жыць у ім?

Рым 5:17–6:2

Пасланьне Да Рымлянаў Святога Апостала Паўла, пач. 91

Браты! Няўжо ня ведаецце, што ўсе мы, хрышчаныя ў Ісуса Хрыста, у съмерць Ягоную хрысьціліся? Дык вось, мы і пахаваныя зь Ім хрышчэннем у съмерць, каб, як Хрыстос уваскрэс зь мёртвых славаю Айца, так і нам хадзіць у абноўленым жыцьці. Бо калі мы паяднаныя зь Ім падабенствам съмерці Ягонай, дык павінны быць паяднаныя і падабенствам уваскрэсеньня, ведаючы тое, што даўні наш чалавек крыжаваны зь ім, каб зьнішчылася цела грэшнае, каб нам ня быць ужо рабамі грэху; бо, хто памёр, той вызваліўся ад грэху. Калі ж мы памерлі з Христом, дык верым, што і жыць будзем зь Ім, ведаючы, што Хрыстос, уваскрэсшы зь мёртвых, ужо ня ўмірае: съмерць ужо ня мае над Ім улады. Бо, што Ён памёр, дык памёр раз назаўсёды для грэху, а што жыве, дык жыве дзеля Бога. Гэтак сама і вы лічэце сябе мёртвымі для грэху, а жывымі дзеля Бога ў Хрысьце Ісусе, Госпадзе нашым.

Рым 6:3–11

Пасланьне Да Рымлянаў Святога Апостала Паўла, пач. 92

Браты! Гэтак сама і вы лічэте сябе мёртвымі для грэху, а жывымі дзеля Бога ў Хрысьце Ісусе, Госпадзе нашым. Дык вось, хай не пануе грэх у съмяротным вашым целе, каб вам слухацца яго ў пажадах ягоных; і не аддавайце чэлесаў вашых грэху як прыладу няправеднасці, а аддайце сябе Богу як паўсталых зь мёртвых, і чэлесы вашыя Богу як прылады праведнасці. Грэх не павінен над вамі валадарыць, бо вы не пад законам, а пад мілатою. Што ж? ці будзем зграшыць таму, што мы не пад законам, а пад мілатою? Зусім не! Няўжо вы ня ведаецце, што, каму вы аддаяце сябе ў рабы на паслушэнства, таго вы і рабы, каго слухаецца, альбо рабы грэху съмерці, альбо паслушэнства на праведнасць? Дзякаваць Богу, што вы, якія раней былі рабамі грэху, ад сэрца сталіся паслухмияныя таму вобразу вучэнья, якому аддалі сябе.

Рым 6:11–17

Пасланьне Да Рымлянаў Святога Апостала Паўла, пач. 93

Браты, вызваліўшыся ад грэху, вы зрабіліся рабамі праведнасці. Кажу паводле развагі людзкое, дзеля немачы плоці вашай. Як прадавалі вы чэлесы вашыя ў рабы нячыстасці і беззаконью на дзеі беззаконныя, так зараз аддайце чэлесы вашыя ў рабы праведнасці на дзеі святыя. Бо, калі вы былі рабамі грэху, тады былі вольныя ад праведнасці. Які ж плён мы мелі тады? такія дзеі, якіх сёньня самі саромеецца, бо канец іхні - съмерць. А сёньня, калі вы вызваліліся з грэху і сталіся рабамі Богу, плён ваш ёсьць съятасць, а канец - жыцьцё вечнае. Бо расплата за грэх - съмерць, а дар Божы - жыцьцё вечнае ў Хрысьце Ісусе, Госпадзе нашым.

Рым 6:18–23

Пасланьне Да Рымлянаў Святога Апостала Паўла, пач. 94

Хіба вы ня ведаецце, браты, - бо кажу тым, хто абазнаны ў законе, - што закон мае ўладу над чалавекам, пакуль чалавек жывы? Замужняя жанчына прывязана законам да жывога мужа; а калі памрэ муж, яна вызваліеца ад закона замужжа. А таму, калі пры жывым мужы яна выйдзе за другога, будзе называцца пералюбніца; а калі памрэ муж, яна вольная ад закона і ня будзе пералюбніцаю, як выйдзе за другога мужа. Гэтак і вы, браты мае, памерлі для закона Целам Хрыстовым, каб належаць Іншаму, Уваскрэсламу зь мёртвых, каб прынеслы мы плод Богу. Бо, калі мы жылі целам, тады шалы грахойныя, што выяўляюцца праз закон, дзейнічалі ў чэлесах нашых, каб прыносіць плод съмерці, ліліся зь яго, каб служыць (Богу) на абнаўленыне ў духу, а не паводле старой літары. Што ж скажам? няўжо ад закона грэх? Зусім не; але я ня інакш спазнаў грэх, як праз закон, бо я не разумеў бы і жаданьня, калі б закон не ўказаў: не пажадай. Але грэх, узяўшы прычыну з запаведзі, абудзіў ува мне розныя жаданьні; бо без закона грэх мёртвы. Я жыў калісьці без закона; але калі прыйшла запаведзь, дык грэх ажыў, а я памёр; і такім чынам запаведзь на жыцьцё паслужылася мне на съмерць, бо грэх, узяўшы прычыну з запаведзі, увёў мяне ў спакусу і забіў ёю. Таму закон съяты, і запаведзь съятая і праведная і добрая. Дык вось, няўжо добрае зрабілася мне съмертаносным? Зусім не; але грэх, які выявіўся грэхам, бо праз добрае нясе мне съмерць, так што грэх робіцца занадта грэшным праз запаведзь.

Рым 7:1–13

Пасланьне Да Рымлянаў Святога Апостала Паўла, пач. 95

Браты, мы ведаем, што закон - духоўны, а я плоцкі, прададзены грэху. Бо не разумею, што раблю; таму што ня тое раблю, што хачу, а што ненавіджу, тое раблю. А калі раблю тое, чаго не хачу, дык згаджаюся з законам, што ён добры, а таму ўжо ня я раблю тое, а грэх, які жыве ўва мне. Бо ведаю, што ня жыве ўва мне, гэта значыцца, у плоці маёй, добрае; бо жадаць добра ямагу, а рабіць яго - не. Добраага, якога хачу, не раблю, а ліхое, якога не хачу, раблю. А калі раблю тое, чаго не хачу, дык ужо ня я раблю тое, а грэх, які жыве ўва мне. Дык вось, я знаходжу закон: што, калі хачу рабіць добрае, ува мне сядзіць благое; бо ва ўнутраным чалавеку я маю задавальненьне ад закона Божага, а ў чэлесах маіх бачу іншы закон, які ваюе супроць закона разуму майго і рабіць мяне палонным законам грахойнага, які ў чэлесах маіх. Няшчасны я чалавек! хто вызваліць мяне ад гэтага цела съмерці? Дзякую Богу (майму) праз Ісуса Хрыста, Господа нашага. Дык вось, сам я служу розумам закону Божаму, а плоцьцю - закону грахой. Такім чынам - няма сёньня ніякай асуды тым, хто ў Хрысьце Ісусе вызваліў мяне ад закона грэху і съмерці.

Рым 7:14–8:2

Пасланьне Да Рымлянаў Святога Апостала Паўла, пач. 96А

Браты, закон Духа жыцьця ў Хрысьце Ісусе вызваліў мяне ад закона грэху і съмерці. Як закон, аслаблены плоцьцю, быў бясьсільны, дык Бог паслаў Сына Свайго ў падабенстве плоці

ПАСЛАНЬНЕ Да Рымлянаў Святога Апостала Паўла

грахоўнай у ахвяру за грэх, і асудзіў грэх у плоці, каб апраўданьне закона спраўдзілася ў нас, хто не паводле плоці жыве, а паводле Духа. Бо, хто жыве паводле плоці, пра плоцкае думае, а хто жыве паводле Духа - пра духоўнае. Помыслы плоцкія - съмерць, а помыслы Духа - жыццё і мір, бо помыслы плоці - гэта варожасць да Бога; бо закону Божаму не ўпакорваюцца, ды і ня могуць. А таму тыя, што жывуць паводле плоці, Богу дагадзіць ня могуць. Але вы не паводле плоці жывяце, а паводле Духа, калі толькі Дух Божы жыве ў вас. Калі ж хто Духа Хрыстовага ня мае, той не Ягоны. А калі Хрыстос у вас, дык цела мёртвае для грэху, а дух жывы для праведнасці. Калі ж Дух Таго, Хто ўваскрэсіў з мёртвых Ісуса, жыве ў вас, дык Той, хто ўваскрэсіў Хрыста з мёртвых, ажывіць і вашыя съмяротныя целы Духам Сваім, Які жыве ў вас. Дык вось, браты, мы не даўжнікі плоці, каб жыць паводле плоці; бо, калі жывяце паводле плоці, дык памраце, а калі Духам нішчыце ўчынкі плоцкія, жыць будзеце;

Рым 8:2–13

Пасланье Да Рымлянаў Святога Апостала Паўла, пач. 96б

Браты! Як закон, аслаблены плоцьцю, быў бясьцельны, дык Бог паслаў Сына Свайго ў падабенстве плоці грахоўнай у ахвяру за грэх, і асудзіў грэх у плоці, каб апраўданьне закона спраўдзілася ў нас, хто не паводле плоці жыве, а паводле Духа. Бо, хто жыве паводле плоці, пра плоцкае думае, а хто жыве паводле Духа - пра духоўнае. Помыслы плоцкія - съмерць, а помыслы Духа - жыццё і мір, бо помыслы плоці - гэта варожасць да Бога; бо закону Божаму не ўпакорваюцца, ды і ня могуць. А таму тыя, што жывуць паводле плоці, Богу дагадзіць ня могуць. Але вы не паводле плоці жывяце, а паводле Духа, калі толькі Дух Божы жыве ў вас.

Рым 8:3–9а

Пасланье Да Рымлянаў Святога Апостала Паўла, пач. 96в

Браты, тыя, што жывуць паводле плоці, Богу дагадзіць ня могуць. Але вы не паводле плоці жывяце, а паводле Духа, калі толькі Дух Божы жыве ў вас. Калі ж хто Духа Хрыстовага ня мае, той не Ягоны. А калі Хрыстос у вас, дык цела мёртвае для грэху, а дух жывы для праведнасці. Калі ж Дух Таго, Хто ўваскрэсіў з мёртвых Ісуса, жыве ў вас, дык Той, хто ўваскрэсіў Хрыста з мёртвых, ажывіць і вашыя съмяротныя целы Духам Сваім, Які жыве ў вас. Дык вось, браты, мы не даўжнікі плоці, каб жыць паводле плоці; бо, калі жывяце паводле плоці, дык памраце, а калі Духам нішчыце ўчынкі плоцкія, жыць будзеце

Рым 8:8–13

Пасланье Да Рымлянаў Святога Апостала Паўла, пач. 97

Браты, ўсе, каго водзіць Дух Божы, - сыны Божыя; бо вы не прынялі Духа рабства, каб зноў жыць у страху, а прынялі Духа ўсынаўленія, Якім заклікаем: Авва, Войча! Гэты самы Дух съведчыць духу нашаму, што мы - дзецы Божыя. А калі дзецы, дык і спадкаемцы Божыя, супольныя спадкаемцы Хрыстовыя, калі толькі зь Ім пакутуем, каб зь Ім і праславіцца. Бо думаю, што цяперашнія часовыя пакуты нічога ня вартыя ў параўнанні з тою славаю, якая адкрыецца ў нас. Бо стварэннне з надзеяй чакае сыноў Божых, - таму што стварэннне скарылася марнасці не па добраў волі, а па волі таго, хто ўпакорыў (яго), спадзяючыся, што і сама стварэннне вызвалена будзе з рабства тленія ў славоду дзяцей Божых.

Рым 8:14–21

Пасланье Да Рымлянаў Святога Апостала Паўла, пач. 98

Браты, ведаем, што ўсе стварэнні енчаць і пакутуюць дагэтуль; і ня толькі яны, але і мы самі, маючы пачатак Духа, і мы ў сабе енчым, чакаючы ўсынаўленія, адкупленія цела нашага. Бо мы ўратаваныя праз надзею. А надзея, калі бачыць, ня ёсьць надзея; бо, калі хто бачыць, дык навошта ж яму і спадзявацца? Але калі спадзяёмся на тое, чаго ня бачым, тады

Пасланьне Да Рымлянаў Святога Апостала Паўла

чакаем цярпліва. Гэтак сама і Дух мацуе (нас) у нямогласыцах нашых; бо мы ня ведаем, за што маліцца, як трэба, а Сам Дух заступаецца за нас уздыханьнямі нявымоўнымі. А Той, Хто выпрабоўвае сэрцы, ведае, якая думка ў Духа, бо Ён рупіцца за святых, па волі Божай.

Рым 8:22–27

Пасланьне Да Рымлянаў Святога Апостала Паўла, пач. 99

Браты! Пры гэтым ведаем, што тым, хто любіць Бога, хто пакліканы па Ягонай пастанове, усё спрыяе на добрае; бо каго Ён наперад уведаў, тым і наканаваў (быць) падобнымі да вобраза Сына Свайго, каб Ён быў першародны сярод многіх братоў; а каго Ён наканаваў, тых і паклікаў; а каго паклікаў, тых і апраўдаў; а каго апраўдаў, тых і ўславіў. Што ж сказаць на гэта? Калі Бог за нас, хто супроць нас? Той, Хто Сына Свайго не пашкадаваў, а аддаў Яго за ўсіх нас, як зь Ім не даруе нам і ўсяго? Хто будзе вінаваціць выбранцаў Божых? Бог апраўдае іх. Хто асуджае? Хрыстос (Ісус) памёр, але і ўваскрэс: Ён і праваруч Бога, Ён і заступнік за нас. Хто адлучыць нас ад любові Божай: скруха, ці ўціск, ці ганеніне, ці голад, ці галечка, ці небясьпека, ці меч? як напісаны: “за Цябе забіваюць нас кожнага дня; ліцаць нас за авечак, на зарэз асуджаных”. Але ўсё гэта пераадольваєм сілаю Таго, Хто палюбіў нас. Бо я ўпэўнены, што ні съмерць, ні жыццё, ні анёлы, ні Пачаткі, ні Сілы, ні сённяшняе, ні будучае, ні вышыня, ні глыбіня, ні іншае якое стварэніне ня можа адлучыць нас ад любові Божай у Хрысьце Ісусе, Госпадзе нашым.

Рым 8:28–39

Пасланьне Да Рымлянаў Святога Апостала Паўла, пач. 100

Браты! Прайду кажу ў Хрысьце, ня хлушу, съведчыць мне сумленыне маё ў Духу Святым, што вялікі мне смутак і няспынная болесць сэрцу майму: я хацеў бы сам быць адлучаны ад Хрыста за братоў маіх, родных мне па плоці; гэта азначае, Ізраільцян, якім належалаць усынаўленыне і слава, і запаветы і заканадаўства, і набажэнства і абяцаныні; іхнія і бацькі, і ад іх Христос па плоці, існы над ўсім Бог, дабраславёны навекі, амін.

Рым 9:1–5

Пасланьне Да Рымлянаў Святога Апостала Паўла, пач. 101

Браты, ня тое, каб слова Божае ня спрайдзілася. Бо ня ўсе тыя Ізраільцяне, якія ад Ізраіля, і ня ўсе дзецы Абрагамавыя, якія ад семені ягонага; а (сказана): “у Ісааку назавеца табе семя”. Гэта значыцца, ня плоцкія дзецы - дзецы Божыя; а дзецы абяцаныня прызнаюцца за семя. А слова абяцаныня такое: “у гэты самы час прыйду, а ў Сары будзе сын”. І не адно гэта; а гэтак сама было і з Рэбэкаю, калі яна зачала ў адзін час двух сыноў ад Ісаака, бацькі нашага; бо калі яны яшчэ не нарадзіліся і не зрабілі нічога добра альбо благога (каб у пастанове Бог быў вольны выбіраць залежна не ад учынкаў, а ад Таго, Хто кліча), - сказана было ёй: “большы будзе ў паслужэнні ў меншага”, як і напісаны: “Якава Я палюбіў, а Ісава зьненавідзеў”. Што ж скажам? Няўжо несправядлівасць у Бога? Зусім не! Бо Ён кажа Майсею: “каго мілаваць, памілуу; каго шкадаваць, пашкадую”. Дык вось, памілаваныне залежыць не ад таго, хто хоча і імкнецца, а ад Бога, Які мілует. Бо Пісаньне кажа фараону: “На тое Я і паставіў цябе, каб паказаць над табою сілу Маю, і каб прапаведана было імя Маё па ўсёй зямлі”. Дык вось, каго хоча, мілует; а каго хоча, робіць жорсткім. Ты скажаш мне: за што ж яшчэ дакарае? Бо хто ўсупраціўца волі Ягонай?

Рым 9:6–19

Пасланьне Да Рымлянаў Святога Апостала Паўла, пач. 102

Браты, Бог каго хоча, мілует; а каго хоча, робіць жорсткім. Ты скажаш мне: за што ж яшчэ дакарае? Бо хто ўсупраціўца волі Ягонай? А ты хто, чалавечка, што спрачаешся з Богам? Ці скажа творыва творцу: навошта ты мяне так зрабіў? Ці ж ня мае ганчар улады над глінаю, каб з

таго самага месіва зрабіць адзін посуд на ганаровае ўжываньне, а другі - на буднае? Што ж, калі Бог, хочучы паказаць гнеў і явіць магутнасць Сваю, зь вялікай і доўгай цярпівасцю пераносіў сасуды гневу, угатаваныя на пагібел, каб разам выявіць багацьце славы Сваёй над посудамі міласэрнасці, якія Ён падрыхтаваў для славы, - над намі, каго Ён паклікаў ня толькі зь Юдэяў, але і зь язычнікаў? Як і ў Асіі кажа: “ня Мой народ назаву Маім народам, і не каханую каханаю”. И на тым месцы, дзе сказана ім: “вы ня Мой народ, там названыя будуць сынамі Бога жывога”. А Ісая ўсклікае пра Ізраіля: “хай хоць будуць сыны Ізраіля лікам, як пясок марскі, толькі рэшта ўратуецца; бо дзею заканчвае і скора вырашыць па праўдзе, дзею рашучую ўчыніць Гасподзь на зямлі” і як прадказаў Ісая: “калі б Гасподзь Саваоф не пакінуў нам семені, мы зрабіліся б, як Садома, і былі б падобныя да Гаморы”. Што ж скажам? Што язычнікі, якія ня шукалі праведнасці, атрымалі праведнасць, праведнасць ад веры; а Ізраіль, які шукаў закона праведнасці, не дайшоў да закона праведнасці. Чаму? Таму, што шукалі ня ў веры, а ў дзеях закона; бо спатыкнуліся аб камень спатыкнення, як напісаны: “вось, кладу ў Сыёне камень спатыкнення і скалу панады; і хто верыць у Яго, не пасароміцца”.

Рым 9:18–33

Пасланье Да Рымлянаў Святога Апостала Паўла, пач. 103

Браты! упадабаньне майго сэрца і малітва да Бога за Ізраіля на збавеньне. Бо съведчу ім, што маюць руплівасць Божую, а не паводле разуму. Бо, не разумеючы Божай праведнасці і імкнучыся паставіць сваю праведнасць, яны не скарыліся праведнасці Божай; бо канец закона - Хрыстос, дзеля праведнасці кожнаму веруючаму. Майсей піша пра праведнасць ад закона: “чалавек, які яго выконвае, жыць будзе ім”. А праведнасць ад веры так кажа: “не кажы ў сэрцы тваім: хто ўзыдзе на неба?” - каб Хрыста зьвесыці; альбо: “хто сыдзе ў бездань?” - каб Хрыста зь мёртвых зьвесыці. А што кажа Пісанье? “Блізка да цябе слова, у вуснах тваіх і ў сэрцы тваім” - слова веры, якое прапаведуем. Бо калі вуснамі тваімі будзеш вызнаваць Ісуса за Господа і сэрцам тваім верыць, што Бог уваскрэсіў Яго зь мёртвых, ты выратуешся; бо сэрцам вераць дзеля праведнасці, а вуснамі вызнаюць на збавеньне.

Рым 10:1–10

Пасланье Да Рымлянаў Святога Апостала Паўла, пач. 104

Браты, Пісанье кажа: “кожны, хто верыць у Яго, не пасаромлены будзе”. Тут няма розніцы паміж Юдэем і Элінам, бо адзін Гасподзь ва ўсіх, шчодры да ўсіх, хто Яго заклікае. Бо “кожны, хто пакліча імя Господа, уратуецца”. Але як паклікаць Таго, у Каго ня ўверавалі? як верыць у Таго, пра Каго ня чулі? як пачуць без прапаведніка? И як прапаведаваць, калі ня будзе пасланых? як напісаны: “якія прыгожыя ногі ў вястуноў міру, вястуноў добрай весткі!” Але ня ўсе паслухаліся зьвеставаньня. Бо Ісая кажа: “Госпадзе! хто паверыў пачутаму ад нас?” Такім чынам, вера ад слуханьня, а слуханьне - ад слова Божага. Але пытаюся: хіба яны ня чулі? Наадварот, “па ўсёй зямлі прайшоў голас іхні, і да межаў сусьвету іхнія слова”. Яшчэ пытаюся: хіба Ізраіль ня ведаў? Першы кажа Майсей: “Я ўзбуджу ў вас рупнасць не народам, раздражню вас народам бязглаздым”. А Ісая съмела маўляе: “Мяне знайшлі тыя, хто ня шукаў Мяне, Я адкрыўся тым, хто ня пытаўся пра Мяне”. А пра Ізраіля кажа: “цэлы дзень Я працягваў рукі Mae да люду няслушнянага і ўпарцістага”. Дык вось пытаюся: няўжо Бог адкінуў народ Свой? Зусім не. Бо і я Ізраільянін, ад семені Абрагамавага, з роду Венядымінавага. Не адкінуў Бог народу Свайго, які Ён наперад ведаў.

Рым 10:11–11:2A

Пасланье Да Рымлянаў Святога Апостала Паўла, пач. 105

Браты! Не адкінуў Бог народу Свайго, які Ён наперад ведаў. Хіба ня ведаецце, што кажа Пісанье пра Ільлю? Як ён скардзіцца Богу на Ізраіля, кажучы: “Госпадзе! прарокаў Тваіх забілі, ахварнікі Твае зруйнавалі; застаўся я адзін, і маёй душы шукаюць”. Што ж кажа яму

ПАСЛАНЬНЕ Да РЫМЛЯНАЎ СВЯТОГА АПОСТАЛА ПАЎЛА

(Божы) адказ? “Я захаваў Сабе сем тысяч чалавек, якія ня схілілі каленяў перад Ваалам”. Так і ў сёньняшні час, пасъля выбраньня мілаты, захавалася рэшта. Але, калі паводле мілаты, дык не паводле дзеяў; інакш мілата ня была б ужо мілатою. А калі паводле дзеяў, дык гэта ўжо не мілата; інакш дзея ня ёсьць ужо дзея. А што? Ізраіль, чаго шукае, таго не атрымаў; а выбраныя атрымалі, а астатнія ажарсыцьвелі, як напісана: “Бог даў ім дух усыпленыя, вочы, якімі ня бачаць, і вуши, якімі ня чуюць, аж да гэтага дня”. І Давід кажа: “хай будзе трапеза іхнай сеткай, цянётамі і пятлёю на расплату ім; хай запамроцаща іхнія вочы, каб ня бачылі, і хрыбет іхні хай сагнецца назаўсёды”. И вось, я пытаюся: няўжо яны спатыкнуліся, каб зусім упасыці? Зусім не! Але ад іхняга падзенія выратаванье язычнікам, каб абудзіць у іх рупнасць. Калі ж падзеніне іхняе - багацце съвету, і зымізарненіе іхняе - багацце язычнікам, дык тым большая паўната іхняя.

Рым 11:2–12

Пасланье Да Рымлянаў Святога Апостала Паўла, пач. 106

Браты! Вам кажу, язычнікам: як апостал язычнікаў, я праслаўляю служэніе маё; ці не абуджу руплівасць у братах маіх па плоці і ці не ўратую некаторых зь іх? Бо, калі адкіданьне іх ёсьць замірэніе съвету, дык што будзе прыніцьце, як ня жыцьцё зь мёртвых? Калі пачатак съвяты, дык і цэлае, і калі корань съвяты, дык і вецьце. Калі ж некаторыя галіны адламаліся, а ты, дзікая аліва, прышчапілася на месца іхняе і сталася супольніцай кораня і соку алівы, дык не заносісься перад галінамі; а калі заносішся, ведай, што ня ты корань трymаеш, а корань - цябе. Скажаш: галіны адламаліся, каб мне прышчапіцца. Добра. Яны адламаліся зь няверства, а ты трymаешся вераю; ня мудруй высока, а бойся. Бо калі Бог не пашкадаваў прыродных галін, дык глядзі, ці пашкадуе цябе. Дык вось бачыш даброць і строгасць Божую: строгасць да адпалых, а даброць да цябе, калі жыцьцемеш у даброці Божай, інакш і ты будзеш адцяты. Але і тыя, калі не застануцца зь няверстве, прышчэпяцца, бо Бог мае моц зноў прышчапіць іх. Бо калі ты адцяты ад прыроднай дзічкі-алівы, і не па прыродзе прышчапіўся да высакароднай алівы, дык тым болей гэтыя прыродныя прышчэпяцца да сваёй алівы.

Рым 11:13–24

Пасланье Да Рымлянаў Святога Апостала Паўла, пач. 107

Не хачу пакінуць вас, браты, у патайноце гэтай (каб вы не задаваліся дужа сабою), што ажарсыцьвеніе спасыцігla Ізраіля часткова, да той пары, пакуль ня ўвойдуць усе язычнікі, і так увесь Ізраіль уратуецца, як напісана: “прыйдзе з Сыёна Збаўца і адверне бязбожнасць ад Якава; і гэта запавет ім ад Мяне, калі здыму зь іх грахі іхняі”. Што да Дабравесця, дык яны ворагі вам; а што да выбраньня любасынкі Божыя ад бацькоў; бо дары і пакліканье Божае - адмяніць нельга. Як і вы колісі былі неслухі ў Бога, а цяпер памілаваныя, празь непаслушэнства іхняе, - так і яны цяпер неслухі на памілаванье ваша, каб і самім быць памілаванымі. Бо ўсіх замкнуў Бог у непаслушэнства, каб усіх памілаваць. О, бездань багацьця і мудрасці і веданья Божага! якія неспасыцігальныя суды Ягоныя і недасылдныя шляхі Ягоныя! “Бо хто спазанаў разум Гасподні? Або хто дарацца Яму? Або хто даў Яму наперад, каб Ён мусіў аддаць?” Бо ўсё зь Яго, празь Яго і да Яго. Яму слава навекі вякоў. Амін.

Рым 11:25–36

Пасланье Да Рымлянаў Святога Апостала Паўла, пач. 108

І вось, прашу вас, браты, міласэрнасцю Божай, аддавайце целы вашыя ў ахвяру жывую, съвятую, Богу спадобную: на разумнае служэніе ваша; і не прыстастоўрайцесь да веку гэтага, а пераўтварайцесь абнаўленыем разуму вашага, каб вам спазнаваць што (ёсьць) воля Божая, добная, прыемная і дасканалая. Па дадзенай мне мілаце, кожнаму з вас кажу: ня думайце пра сябе больш, чым трэба думаць; а думайце съціпла, у меру веры, якое кожнаму Бог уздзяліў.

Рым 12:1–3

Пасланьне Да Рымлянаў Святога Апостала Паўла, пач. 109

Браты, як у адным целе ў нас многа чэлесаў, але не ва ўсіх чэлесаў адно і тое самае прызначэнье, так і мы многія складаем адно цела ў Хрысьце, а паасобку адно аднаго чэлесы. Радуйцеся з тымі, хто радуецца, і плачце з тымі, хто плача. Будзыце аднамысныя паміж сабою; ня мудрыйце высока, а ідзеце съследам за паслухмянымі; ня мройце пра сябе; нікому не плацеце злом за зло, а дбайце пра добрае перад усімі людзьмі. Калі можна, і ад вас тое залежыць, будзыце ў згодзе з усімі людзьмі. Ня помсыціесь за сябе, любасныя, а дайце месца гневу Божаму. Бо напісана: “Мне помста, Я адплачую”, кажа Гасподзь. Дык вось, калі твой вораг галодны, накармі яго; калі асъмяглы, напаі яго: бо, робячы гэта, ты зъярэш на галаву ягоную распаленае вугольле. Ня будзь пераможаны злом, а перамагай зло дабром.

Рым 12:4–5; 15–21

Пасланьне Да Рымлянаў Святога Апостала Паўла, пач. 110

Браты, па дадзенай нам мілаце, маем розныя здольнасці, дык, калі гэта прароцтва - прароч у згодзе зь вераю; калі маеш служэнье, службы; калі настаўнік, вучы; калі суцешнік, суцяшай; калі раздаеш, раздавай у шчырасыці; калі начальнік, начальнічай дбайна; калі дабрачынец - дабрачынъ з прыязнансцю. Любоў хай будзе някрывадушная; цурайцеся зла, гарнецеся да добра; пяшчотна любеце адно аднаго братняю любоўю; пащенлівасцю адно аднаго запабягайце; у руплівасыці ня slabnіце; духам успалымнійцеся; Госпаду служэце; суцяшайцеся надзеяю, у смутку будзыце цярплівия, у малітве трывалья; у патрэбах святых бярэце ўдзел; дбайце пра гасціннасць да прышэльцаў; дабраслаўляйце ганіцеляў вашых; дабраслаўляйце, а не праклінайце.

Рым 12:6–14

Пасланьне Да Рымлянаў Святога Апостала Паўла, пач. 111

Браты! Кожная душа няхай скараецца вышэйшым уладам; бо няма ўлады не ад Бога; а ўлады, якія існуюць, ад Бога ўстаноўлены. Таму той, хто супрацівіцца ўладзе, супрацівіцца Божаму пастанаўленню; а тыя, што супрацівяцца, самі наклічуць на сябе асуду. Бо начальнікі страшныя не для добрых дзеяў, а для ліхіх. Ці хочаш не баяцца ўлады? Рабі дабро, і дастанеш пахвалы ад яе; бо начальнік ёсьць Божы слуга, табе на дабро. А калі робіш зло, бойся, бо ён нездарма тримае меч: ён - Божы слуга, які помсыціць і карае таго, хто ўчыняе ліхое. І таму трэба скарацца ня толькі з страху перад карай, але і з сумлення. На тое вы і падаткі плаціце; бо яны Божыя слугі, за гэтым пільна дасочваюць. Дык вось, аддавайце кожнаму належнае; каму падатак, падатак; каму мыта, мыту; каму страх, страх; каму гонар, гонар. Не заставайцеся запазычанцамі нікому ні ў чым, акрамя ўзаемнай любові; бо хто любіць другога, выканану закон. Бо запаведзі: не распуснічай, не забівай, ня крадзь, ня съведчы ілжыва, не зажадай чужога, і ўсе іншыя ляжаць у гэтым слове: любі блізкага твайго, як самога сябе. Любоў ня робіць блізкаму зла; дык вось любоў ёсьць выкананыне закона.

Рым 13:1–10

Пасланьне Да Рымлянаў Святога Апостала Паўла, пач. 112

Браты, сёньня бліжэй да нас выратаванье, чым тады, калі мы ўверавалі. Ноч прайшла, а дзень наблізіўся: дык вось, адкінем дзеі цымна і апранемся ў зброю съятла. Як удзень, будзем паводзіць сябе прыстойна: ні ў аб'ядзені і п'янстве, ні ў распусце і блудзе, ні ў свары і зайдзрасыці; але апранецеся ў Госпада (нашага) Ісуса Хрыста, і клопат пра цела не ператварайце ў пахаценьні. Нямоглага ў веры прымайце бяз спрэчкі пра погляды ягоныя. Бо адзін ўпэўнены, што можна есьці ўсё, а нямоглы есьць гародніну. Хто есьць, не прыніжай таго, хто ня есьць; і хто ня есьць, не асуджай таго, хто есьць: бо Бог прыняў яго. Хто ты, што асуджаеш чужога раба? Перад сваім гаспадаром стаіць ён ці падае; і будзе пастаноўлены, бо моцны Бог, каб

паставіць яго.

Рым 13:11б–14:4

Пасланьне Да Рымлянаў Святоуга Апостала Паўла, пач. 113

Браты! Хто лічыцца з днём, дзеля Госпада лічыцца; і хто ня лічыцца з днём, дзеля Госпада ня лічыцца. Хто есьць, дзеля Госпада есьць, бо дзякуе Богу; і хто ня есьць, дзеля Госпада ня есьць і дзякуе Богу. Бо ніхто з нас ня жыве дзеля сябе і ніхто не памірае дзеля сябе. а ці жывём – дзеля Госпада жывём, ці паміраем – дзеля Госпада паміраем. І таму, ці жывём, ці паміраем, – заўсёды Гасподнія. Бо Хрыстос дзеля таго і памёр і ажыў, каб уладарыць і над мёртвымі і над жывымі.

Рым 14:6–9

Пасланьне Да Рымлянаў Святоуга Апостала Паўла, пач. 114

Браты, Хрыстос дзеля таго і памёр і ажыў, каб уладарыць і над мёртвымі і над жывымі. А ты чаго асуджаеш брата твойго? Альбо і ты, чаго прыніжаеш брата твойго? Усе мы паўстанем на суд Хрыстовы. Бо напісана: “жыву Я, кажа Гасподзь: перада Мною схіліцца кожны род, і кожнае племя будзе вызнаваць Бога”. Так, кожны з нас за сябе адкажа перад Богам. Ня будзем жа болей судзіць адно аднаго, а лепей памяркуйце пра тое, як бы не даваць нагоды спатыкнуцца альбо спакусіцца. Я ведаю і ўпэўнены ў Госпадзе Ісусе, што няма нічога ў самім сабе нячыстага; яно нячыстае толькі ў таго, хто што-небудзь лічыць нячыстым. Калі ж за ежу засмучаецца брат твой, дык ты ўжо ня ў любові ходзіш; ня губі тваёю страваю таго, за каго Хрыстос памёр. Хай ня зганіцца ваша добрае. Бо Царства Божае ня ежа і ня пітво, а праведнасць і мір і радасць у Святым Духу. Хто гэтым служыць Хрысту, той богаспадобны і варты ўхвалы людзкое.

Рым 14:9–18

Пасланьне Да Рымлянаў Святоуга Апостала Паўла, пач. 115

Браты, будзем імкнуцца да таго, што служыць міру і ўзаемнай навуцы. Дзеля ежы ня руйнуй дзеяй Божых: усё чыстае, але блага чалавеку, які есьць зь нядобрым сумленнем. Лепей ня есьці мяса, ня піць віна і не рабіць нічога такога, ад чаго брат твой спатыкаецца, альбо спакушаецца, альбо зънемагае. Ты маеш веру? май яе сам у сабе, перад Богам. Дабрашчасны, хто не асуджае сябе за тое, што выбірае. А хто сумняваецца, калі есьць, асуджаецца, бо не паводле веры; а ўсё, што не паводле веры, грэх. А Тому, Хто можа съцвердзіць вас, паводле зъвеставання майго і пропаведзі Ісуса Хрыста, паводле адкрыцця тайны, пра якую ад вечных часоў маўчалася, але якая цяпер яўлена і праз Пісаньні прарочыя, па загадзе вечнага Бога, абвешчана ўсім народам для скарэння іх веры, адзінаму мудраму Богу, праз Ісуса Хрыста, слава навекі. Амін.

Рым 14:19–26

Пасланьне Да Рымлянаў Святоуга Апостала Паўла, пач. 116

Браты! Мы, моцныя, павінны насіць немачы бясьсілых і не сабе дагаджаць: кожны з нас мусіць дагаджаць блізкаму, на дабро, у навучаньне. Бо і Хрыстос не Сабе дагаджаў, а як напісана: “ліхаслоўе тых, што ліхасловяць Цябе, упала на Мяне”. А ўсё, што пісана было раней, напісана нам дзеля настаўлення, каб мы цярпілівасцю і суцішэннем зь Пісаньняў захоўвалі надзею. А Бог цярпілівасці і суцішэння няхай дасыць вам быць у аднадумстве паміж сабою, паводле вучэння Хрыста Ісуса, каб вы аднадушна, адзінамі вуснамі славілі Бога і Айца Госпада нашага Ісуса Хрыста. Тому прымайце адзін аднаго, як і Хрыстос прыняў вас на славу Божую.

Рым 15:1–7

Пасланьне Да Рымлянаў Святоага Апостала Паўла, пач. 117

Браты, прымайце адзін аднаго, як і Хрыстос прыняў вас на славу Божую. Разумею тое, што Ісус Хрыстос зрабіўся слугою абрэзаных - дзеля ісъціны Божай, каб выкананаць абязданае бацькам, а язычнікам - зь літасьці, каб славілі Бога, як напісана: "за тое буду славіць Цябе, (Госпадзе), сярод язычнікаў і буду съпіваць імені Твайму". І яшчэ сказана: "узъвесялецеся, язычнікі, з народам Ягоным". І яшчэ: "хвалеце Госпада, усе язычнікі, і праслаўляйце Яго, усе народы". Ісая таксама кажа: "будзе корань Есэеў, і паўстане валодаць народамі; на Яго язычнікі спадзявацца будуць". А Бог надзеі хай напоўніць вас усякай радасцю і мірам у веры, каб вы, сілаю Духа Святоага, узбагаціліся надзеяю. І сам я пэўны за вас, браты мае, што і вы поўныя даброці, поўныя ўсякага ведання і можаце настаўляць адно аднаго; але пісаў вам, браты, з пэўнай адвагаю, часткова як бы ў напамін вам, паводле дадзенай мне ад Бога мілаты быць слугою Ісуса Хрыста ў язычнікаў і выконваць съвяшэнную службу звеставанья Божага, каб гэтае прынашэнне язычнікаў, асьвечанае Духам Святым, было спадобнае Богу.

Рым 15:7–16

Пасланьне Да Рымлянаў Святоага Апостала Паўла, пач. 118

Браты, я магу пахваліцца ў Ісусе Хрысьце тым, што ідзе ад Бога; бо не адражуся сказаць што-небудзь такое, чаго ня ўчыніў Хрыстос празь мяне, у скарэнныі язычнікаў у веру, словам і ўчынкам, сілаю азнакаў і цудаў, сілаю Духа Божага, так што звеставанье Христовае паширана мною ад Ерусаліма і навакольля да Ілірыка. Пры тым я стараўся звеставаць ня там, дзе ўжо было вядомае імя Христовае, каб не будаваць на чужым падмурку, а як напісана: "каму пра Яго не абвяшчалася, убачаць, і тыя, што ня чулі, уведаюць". Якраз гэта шмат разоў перашкаджала мне прыйсьці да вас. А сёньня, ня маючи такое справы ў гэтых краінах, а з даўніх гадоў жадаючи прыйсьці да вас, як толькі выпраўлюся ў Іспанію, прыйду да вас. Бо спадзяюся, што, праходзячы, пабачуся з вами, і што вы праводзіце мяне туды, як толькі нацешуся лучнасцю з вами, хоць трохі. А цяпер я іду ў Ерусалім, каб паслужыць съвятым; бо Македонія і Ахая рупяща нешта ўдзяліць бедным сярод съвятых у Ерусаліме. Рупяща, ды і вінаватыя яны перад імі. Но, калі язычнікі зрабіліся ўдзельнікамі ў іх духоўным, дык павінны і ім паслужыць у цялесным. Выканаўшы гэта і верна перадаўшы ім гэты плод рупнасці, я выпраўлюся праз вашыя мясьціны ў Іспанію, і ўпэўнены, што калі прыйду да вас, дык прыйду з поўным дабраславеннем звеставанья Христовага.

Рым 15:17–29

Пасланьне Да Рымлянаў Святоага Апостала Паўла, пач. 119

Малю вас, браты, Госпадам нашым Іусам Хрыстом і любоюю Духа, паспрыяць мне ў малітвах за мяне да Бога, каб пазбыцца мне няверуючых у Юдэі, і каб служэнне маё Ерусаліму было даспадобы съвятым, каб мне ў радасці, калі Богу заўгодна, прыйсьці да вас і супакоіцца з вами. А Бог згоды хай будзе з усімі вамі. Амін.

Рым 15:30–33

Пасланьне Да Рымлянаў Святоага Апостала Паўла, пач. 120

Браты! Даручаю вам Фіву, сястру нашу, дыяканісу царквы Кенхрэйскай: прымеце яе дзеля Госпада, як прыстойна съвятым, і памажэце ёй, у чым яна будзе мець патрэбу ў вас; бо і яна была памочніца многім і мне самому. Вітайце Прыйскілу і Акілу, супрацоўнікаў маіх у Хрысьце Ісусе, якія галаву сваю клалі за мяно душу, якім ня я адзін дзякую, а і ўсе цэрквы зь язычнікаў, - і дамовую іхнью царкву. Вітайце любаснага мне Эпанета, які ёсць пачатак Ахай дзеля Хрыста. Вітайце Марыям, якая шмат працавала для нас. Вітайце Андроніка і Юнію, родзічаў маіх і вязыняў са мяною, якія праславіліся сярод апосталаў і яшчэ раней за мяне ўверавалі ў Хрыста. Вітайце Амплія, любаснага мне ў Госпадзе. Вітайце Урбана, супрацоўніка

ПАСЛАНЬНЕ ДА РЫМЛЯНАЎ СВЯТОГА АПОСТАЛА ПАЎЛА

нашага ў Хрысьце, і Стакія, любаснага мне. Вітайце Апялеса, выпрабаванага ў Хрысьце. Вітайце верных з дому Арыставулавага. Вітайце Ірадыёна, родзіча майго. Вітайце з сваякоў Наркіса тых, якія ў Госпадзе. Вітайце Трыфону і Трыфосу, якія працуоць у Госпадзе. Вітайце Руфа, выбранага ў Госпадзе, і маці ягоную і маю. Вітайце Асінкрыта, Флягонта, Ерма, Патрова, Ярмія і іншых зь імі братоў. Вітайце Філалога і Юлію, Нірэя і сястру ягоную, і Алімана, і ўсіх зь імі святых. Вітайце адно аднаго з цалаваньнем святым. Вітаюць вас усе цэрквы Хрыстовыя.

Рым 16:1-16

Пасланье Да Рымлянаў Святога Апостала Паўла, пач. 121А

Малю вас, браты, асьцерагайцеся тых, што спрычыняюць падзелы і згады, насуперак вучэньню, якога вы навучыліся, і ўхіляйцеся ад іх; бо такія людзі служаць ня Госпаду нашаму Ісусу Хрысту, а свайму чэраву, і лісьлівасцю ды красамоўствам ачмураюць сэрцы прастадушных. Ваша пакора веры ўсім вядомая; таму я радуюся за вас, але жадаю, каб вы былі мудрыя на добро і бясхітрасныя на зло. А Бог міру бразыне сатану пад ногі вашыя неўзабаве. Мілата Госпада нашага Ісуса Хрыста з вами! Амін. Вітаюць вас Цімафей, супрацоўнік мой, і Луцый, Ясон і Сасыпарт, родзічы мае. Вітаю вас у Госпадзе і я Тэрцый, што пісаў гэта пасланьне. Вітае вас Гай, гасцінны да мяне і ўсёй царквы. Вітае вас Эраст, гарадзкі скарбнік, і брат Кварт. Мілата Госпада нашага Ісуса Хрыста з усімі вами. Амін.

Рым 16:17-24

Пасланье Да Рымлянаў Святога Апостала Паўла, пач. 121Б

Малю вас, браты, асьцерагайцеся тых, што спрычыняюць падзелы і згады, насуперак вучэньню, якога вы навучыліся, і ўхіляйцеся ад іх; бо такія людзі служаць ня Госпаду нашаму Ісусу Хрысту, а свайму чэраву, і лісьлівасцю ды красамоўствам ачмураюць сэрцы прастадушных. Ваша пакора веры ўсім вядомая; таму я радуюся за вас, але жадаю, каб вы былі мудрыя на добро і бясхітрасныя на зло. Бог міру бразыне сатану пад ногі вашыя неўзабаве. Мілата Госпада нашага Ісуса Хрыста з вами! Амін.

Рым 16:17-20

ПЕРШАЕ ПАСЛАНЬНЕ ДА КАРЫНФЯНАЎ СЪВЯТОГА АПОСТАЛА ПАЎЛА

Першае Пасланьне Да Карынфянаў Съвятога Апостала Паўла, пач. 122

Павал, воляй Божаю пакліканы апостал Ісуса Хрыста, і Сасфэн брат, Царкве Божай, якая ў Карынфе, асьвечаным у Хрысьце Ісусе, пакліканым съвятым, з усімі, хто заклікае імя Госпада нашага Ісуса Хрыста, у кожным месцы, у іх і ў нас: мілата вам і мір ад Бога Айца нашага і Госпада Ісуса Хрыста. Не перастаю дзякаваць Богу майму за вас, дзеля мілаты Божай, дадзенай вам у Хрысьце Ісусе. Бо ў Ім вы ўзбагаціліся ўсім, усякім словам і ўсякім разуменьнем, бо съведчанье Христовае съцвердзілася ў вас, так што вы ня маецце нястачы ні ў якім дараваньні, чакаючы зъяўленыя Госпада нашага Ісуса Хрыста, Які і ўмацуе вас да канца, каб вам быць бязьвіннымі ў дзень Госпада нашага Ісуса Хрыста. Верны Бог, Якім вы пакліканы да супольнасці з Сынам Ягоным, Ісусам Христом, Госпадам нашым.

1 Кар 1:1–9

Першае Пасланьне Да Карынфянаў Съвятога Апостала Паўла, пач. 123

Браты, мілата вам і мір ад Бога Айца нашага і Госпада Ісуса Хрыста. Не перастаю дзякаваць Богу майму за вас, дзеля мілаты Божай, дадзенай вам у Хрысьце Ісусе. Бо ў Ім вы ўзбагаціліся ўсім, усякім словам і ўсякім разуменьнем, бо съведчанье Христовае съцвердзілася ў вас, так што вы ня маецце нястачы ні ў якім дараваньні, чакаючы зъяўленыя Госпада нашага Ісуса Хрыста, Які і ўмацуе вас да канца, каб вам быць бязьвіннымі ў дзень Госпада нашага Ісуса Хрыста. Верны Бог, Якім вы пакліканы да супольнасці з Сынам Ягоным, Ісусам Христом, Госпадам нашым.

1 Кар 1:3–9

Першае Пасланьне Да Карынфянаў Съвятога Апостала Паўла, пач. 124

Малю вас, браты, іменем Госпада нашага Ісуса Хрыста, каб усе вы гаварылі адно, і ня было паміж вами падзелаў, а каб вы спалучаны былі ў адным духу і ў адных помыслах. Бо ад дамашніх Хлоіных сталася мне вядома пра вас, браты мае, што паміж вами ёсьць незлагадзь. Я разумею тое, што ў вас кажуць: “я Паўлаў”; “я Апалосаў”; “я Кіфаў”; “а я Христоў”. Хіба падзяліўся Христос? хіба Павал крыжаваўся за вас? альбо ў імя Паўлава вы ахрысьціліся? Дзякую Богу, што я нікога з вас ня хрысьціў, акрамя Крыспа і Гаія, каб не сказаў хто, што я хрысьціў у імя маё. Хрысьціў я таксама Сыціанаў дом; а ці хрысьціў я яшчэ каго, ня ведаю. Бо Христос паслаў мяне ня хрысьціць, а звеставаць, ня ў мудрасці слова, а каб не знясіліць крыж Христовы. Бо слова пра крыж для пагібелльных - юродзства ёсьць, а нам, што ратуемся, - сіла Божая!

1 Кар 1:10–18

Першае Пасланьне Да Карынфянаў Съвятога Апостала Паўла, пач. 125А

Браты, слова пра крыж для пагібелльных - юродзства ёсьць, а нам, што ратуемся, - сіла Божая! Бо напісана: “Я зынішчу мудрасць мудрацоў, і розум разумных адкіну”. Дзе мудрэц? дзе кніжнік? дзе суразмоўца веку гэтага? Ці не абярнуў Бог мудрасць съвету гэтага ў неразумнасць? Бо калі съвет сваёй мудрасцю не спазнаў Бога ў мудрасці Божай, дык заўгодна было Богу юродзтвам пропаведзі выратаваць веруючых. Бо і Юдэі патрабуюць цудаў, і Эліны шукаюць мудрасці; а мы прапаведуем Христа ўкрыжаванага, для Юдэяў камень спатыкненія, а для Элінаў неразумнасць, а для саміх пакліканых, Юдэяў і Элінаў, Христа, Божую сілу і Божую мудрасць;

1 Кар 1:18–24

Першае Пасланьне Да Карынфянаў Съвятога Апостала Паўла, пач. 125Б

Браты слова пра крыж для пагібелльных - юродзства ёсьць, а нам, што ратуемся, - сіла Божая! Бо напісана: “Я зынішчу мудрасць мудрацоў, і розум разумных адкіну”. Дзе мудрэц?

дзе кніжнік? дзе суразмоўца веку гэтага? Ці не абярнуў Бог мудрасьць съвету гэтага ў неразумнасць? Бо калі съвет сваёй мудрасьцю не спазнаў Бога ў мудрасьці Божай, дык заўгодна было Богу юродзтвам пропаведзі выратаваць веруючых. Бо і Юдэі патрабуюць цудаў, і Эліны шукаюць мудрасьці; а мы прапаведуем Хрыста ўкрыжаванага, для Юдэяў камень спатыкнення, а для Элінаў неразумнасць, а для саміх пакліканых, Юдэяў і Элінаў, Хрыста, Божую сілу і Божую мудрасьць; бо і буянае Божае мудрэшшае за людзей, і нямоцнае Божае мацнейшшае за людзей. Паглядзеце, браты, хто вы, закліканыя: няшмат сярод вас мудрых па плоці, няшмат моцных, няшмат высакародных; але Бог выбраў буянае съвету, каб пасароміць мудрых, і нямоглае съвету выбраў Бог, каб пасароміць моцнае; і бязроднае съвету і пагарджанае і нічога ня значнае выбраў Бог, каб зьнясіліць значнае; на тое, каб ніякая плоць не пахвалялася перад Богам. Ад Яго і вы ў Хрысьце Ісусе, Які зрабіўся нам мудрасьцю ад Бога, праведнасцю і асьвячэннем і адкупленнем, каб было, як напісана: “хто хваліцца, хваліся Госпадам”. И калі я прыходзіў да вас, браты, прыходзіў абвяшчаць вам съведчаньне Божае не ў высока ўзынёсласці словаў ці мудрасьці. Но я пастанавіў сабе нічога іншага між вами ня ведаць, апрач Ісуса Хрыста, і пры тым - укрыжаванага.

1 Кар 1:18–2:2

Першае Пасланье Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 125в

Паглядзеце, браты, хто вы, закліканыя: няшмат сярод вас мудрых па плоці, няшмат моцных, няшмат высакародных; але Бог выбраў буянае съвету, каб пасароміць мудрых, і нямоглае съвету выбраў Бог, каб пасароміць моцнае; і бязроднае съвету і пагарджанае і нічога ня значнае выбраў Бог, каб зьнясіліць значнае; на тое, каб ніякая плоць не пахвалялася перад Богам.

1 Кар 1:26–29

Першае Пасланье Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 126

Браты, мудрасьць мы прапаведуем сярод дасканалых, але мудрасьць ня веку гэтага і ня ўладцаў веку гэтага праходных, а прапаведуем мудрасьць Божую, тайную, схаваную, якую Бог вызначыў спрадвеку на славу нашую, якое ніхто з уладцаў веку гэтага не спазнаў; бо, калі б спазналі, дык не ўкрыжавалі б Господа славы. А, як напісана: “ня бачыла таго вока і ня чула вуха, і ня ўзыходзіла тое ў сэрца чалавека, што тым Бог падрыхтаваў, хто любіць Яго”.

1 Кар 2:6–9

Першае Пасланье Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 127

Браты, як напісана: “ня бачыла таго вока і ня чула вуха, і ня ўзыходзіла тое ў сэрца чалавека, што тым Бог падрыхтаваў, хто любіць Яго”. А нам Бог адкрыў гэта Духам Сваім; бо Дух ва ўсё пранікае, і ў глыбіні Божыя. Бо хто зь людзей ведае, што ў чалавеку, акрамя духу чалавечага, які жыве ў ім? Так і Божага ніхто ня ведае, акрамя Духа Божага. Але мы прынялі ня духа съвету гэтага, а Духа ад Бога, каб ведаць дараванае нам ад Бога; што і абвяшчаем не ад чалавечай мудрасьці вывучанымі словамі, а вывучанымі ад Духа Святога, суадносячы духоўнае з духоўным. Душэўны чалавек ня прымае таго, што ад Духа Божага, бо ён лічыць гэта юродзтвам; і ня можа разумець, бо пра гэта трэба разважаць духоўна. А духоўны разважае пра ўсё, а пра яго разважыць ніхто ня можа. Но “хто спазнаў розум Гасподні, каб мог разважыць яго?” А мы маєм розум Хрыстовы. І я ня мог гутарыць з вами, браты, як з духоўнымі, а як з плоцкімі, як зь немаўляткамі ў Хрысьце. Я ўзгадаваў вас малаком, а ня цвёрдаю ежаю; бо вы яшчэ не маглі есьці яе, ды і цяпер яшчэ ня можаце. Бо вы яшчэ плоцкія. Бо, калі паміж вами зайдзрасьць, звады і несугалосіца, дык ці ж ня плоцкія вы? і ці ня па людзкім звычай робіце? Но, калі адзін кажа: “Я Паўлаў”, а другі: “я Апалосаў”, дык ці ж ня плоцкія вы? Хто Павал? хто Апалос? Яны толькі слугі, празь якіх вы ўверавалі, і пры тым як каму даў Гасподзь. Я пасадзіў, Апалос паліваў, а ўзрасьціў Бог; а таму і той, хто садзіць, і хто палівае, ёсьць нішто, а ўсё Бог, Які дае рост. И хто садзіць і хто палівае - адно; але кожны атрымае сваю ўзнагароду паводле сваёй працы.

Першае Пасланьне Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 128

Браты, мы супрацоўнікі ў Бога; а вы Божая ніва, Божая будова. Я, па дадзенай мне ад Бога мілапе, як мудры будаўнік, заклаў падмурак, а другі будуе на ім: але кожны ўважай, як будуе. Бо ніхто ня можа закласыці іншага падмурка, акрамя закладзенага, які ёсьць Ісус Хрыстос. Ці будуе хто на гэтым падмурку з золата, срэбра, каштоўных камянёў, дрэва, сена, саломы, дзея кожнага выявіцца: бо дзень пакажа; таму што ў вагні выкryваецца, і вагонь выпрабоўвае дзею кожнага, якая яна ёсьць. У каго дзея, якую ён будаваў, выстаіць, той атрымае ўзнагароду; а ў каго дзея згарыць, той мецьме шкоду; урэшце сам уратуецца, але так, як бы з вагню. Хіба ня ведаецце, што вы храм Божы, і Дух Божы жыве ў вас? Калі хто абкрадзе съвятыню Божую, таго пакарае Бог, бо съвятыня Божая съвятая; і гэтая съвятыня - вы.

1 Кар 3:9–17

Першае Пасланьне Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 129

Браты! Ніхто не ашуквай сам сябе; калі хто з вас думае быць мудрым у веку гэтым, той хай будзе неразумны, каб быць мудрым. Бо мудрасыць съвету гэтага ёсьць неразумнасць перад Богам, як напісана: “ловіць мудрых у хітрасыці іхній”. І яшчэ: “Гасподзь ведае мудрошчы мудрацоў, што яны марныя”. Таму вось, няхай ніхто ня хваліцца людзьмі, бо ўсё вашае: ці то Павал, ці Апалос, ці Кіфа, ці съвет, ці жыцьцё, ці съмерць, ці цяпершчына, а ці наступнае, - ўсё ваша; а вы - Хрыстовыя, а Хрыстос - Божы.

1 Кар 3:18–23

Першае Пасланьне Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 130А

Браты, кожны павінен уважаць нас за слуг Хрыстовых і за будаўнікоў тайнаў Божых; ад будаўнікоў жа патрабуецца, каб кожны быў верны. Мне вельмі мала залежыць, як судзіце мяне вы, альбо як судзяць людзі; я і сам сябе ня суджу. Бо, хоць я нічога ня ведаю за сабою, але гэтым не апраўдаюся; а судзьдзя мне - Гасподзь. Таму ня судзеце ніяк дачасна, пакуль ня прыйдзе Гасподзь, Які і асьветліць схаванае ў змроку і выявіць сардэчныя намеры, і тады кожнаму будзе пахвала ад Бога.

1 Кар 4:1–5

Першае Пасланьне Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 130Б

Браты, ня судзеце ніяк дачасна, пакуль ня прыйдзе Гасподзь, Які і асьветліць схаванае ў змроку і выявіць сардэчныя намеры, і тады кожнаму будзе пахвала ад Бога. Гэта, браты, прыклаў я да сябе і да Апалоса дзеля вас, каб вы навучыліся ад нас не мудраваць звыш таго, што напісана, і не выстаўліся адзін перад адным. Бо хто вылучае цябе? Што ты маеш, чаго не атрымаў бы? А калі атрымаў, чаго хвалішся, быццам не атрымаў? Вы перанасыціліся ўжо, вы ўжо ўзбагаціліся, вы пачалі валадарыць бяз нас. О, калі б на самай справе валадарылі, каб і мы з вами валадарылі!

1 Кор. 4:5–8

Першае Пасланьне Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 131

Браты, я думаю, што нам, апошнім пасланцам, Бог вызначыў быць як бы засуджанымі на съмерць; бо мы зрабіліся ганьбішчам для съвету, для анёлаў і людзей. Мы неразумныя дзеля Хрыста, а вы мудрыя ў Хрысьцце; мы нямоглыя, а вы дужыя; вы ў славе, а мы ў ганьбе. Нават дагэтуль трываем голад і смагу, і галечу, і б'юць нас, і бадзянемся, і працуем, робячы сваімі рукамі. Ліхасловяць нас, мы дабраслайляем; гоняць нас, мы трываем; клянуць нас, мы молімся; мы як съмецьце для съвету, як пыл, усімі таптаны дагэтуль. Ня каб пасароміць вас, пішу гэта, а на розум наводжу вас, як любасных дзяцей маіх. Бо, хоць у вас тысячи настаўнікаў у Хрысьцце, але няшмат айцоў: я нарадзіў вас у Хрысьцце Ісусе зьвеставаньнем. Таму прашу вас: пераймайце мяне, як я Хрыста.

Першае Пасланьне Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 132

Браты! На тое паслаў я да вас Цімафея, майго любаснага і вернага ў Госпадзе сына, які нагадае вам пра шляхі мае ў Хрысьце Ісусе, як я вучу ўсюды ў кожнай царкве. Як я ня йду да вас, дык некаторыя ў вас заганарыліся; але я неўзабаве прыйду да вас, калі заўгодна будзе Госпаду, і выпрабую ня слова гардunoў, а сілу, бо Царства Божае ня ў слове, а ў сіле. Чаго вы хочаце? каб з посахам прыйшоў да вас, ці зь любоўю і духам лагоднасці? Ходзіць пэўная чутка пра распусту сярод вас, ды такую распусту, якое ня чуваць нават у язычнікаў: нехта за жонку мае бацькаву жонку. І вы заганарыліся, замест таго, каб лепей плакаць, каб забраць спаміж вас таго, хто зрабіў гэта. А я, целам адсутны, але прысутны ў вас духам, ужо пастанавіў, як бы калі б быў сярод вас: таго, хто ўчыніў такое, на сходзе вашым у імя Госпада нашага Ісуса Хрыста разам з майм духам, сілаю Госпада нашага Ісуса Хрыста, аддаць сатане на зынемажэньне плоці, каб дух быў выратаваны ў дзень Госпада нашага Ісуса Хрыста.

1 Кар 4:17–5:5

Першае Пасланьне Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 133, 206

Браты! Хіба ня ведаецце, што каліва закваскі расчыняе ўсё цеста? Дык вось, ачысьціце старую закваску, каб сталіся вы новым цестам, бо вы прэнсныя, бо Пасха наша Хрыстос, ахвяраваны за нас. А таму будзем съятковаць не са старою закваскаю, не з закваскаю заганы і падступнасці, а з праснакамі чысьціні і праўды. Хрыстос адкупіў нас ад пракляцця закона, зрабіўшыся за нас пракляццем - бо напісаны: “пракляты кожны, хто вісіць на дрэве”, каб дабраславенъне Абрагамавае праз Хрыста Ісуса пашырылася на язычнікаў, каб нам атрымаць абыянага Духа вераю.

1 Кар 5:6Б–8; Гал 3:13–14

Першае Пасланьне Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 134

Браты! Я пісаў вам у пасланьні - не вадзіцца з блудадзеямі; але ня ўвогуле з блудадзеямі съвету гэтага, ці зь ліхазьдзірцамі, ці з драпежнікамі, ці з балавахваламі, бо інакш трэба было б вам выйсці зь съвету гэтага, а пісаў я вам ня супольнічаць з тым, хто, называючыся братам, застаецца блудадзеем, ці ліхазьдзірцам, ці балавахвалам, ці ліхасловам, ці п'яніцаю, ці драпежнікам; з такім нават і ня есьці разам. Бо што мне судзіць і староньніх? Ці ж не сваіх вы судзіце? А староньніх судзіць Бог. Выкіньце распуснага спасярод вас. Як можа каторы з вас, маючи зыскі да іншага, судзіцца перад бязбожнымі, а ня перад съвятымі? Хіба ня ведаецце, што съвятыя будуць судзіць съвет? А калі вы будзеце судзіць съвет, дык ці ж вы ня вартыя судзіць менш важныя справы? Хіба ня ведаецце, што мы будзем судзіць анёлаў, дык ці ня тым болей справы жыцьцёвыя? А вы, калі маецце жыцьцёвыя цяжбіны, ставіце за судзьдзяў тых, хто за нішто не ўважаецца ў царкве. На сорам ваш кажу: няўжо няма сярод вас ніводнага разумнага, які мог бы рассудзіць братоў сваіх? Але брат з братам судзіцца, і да таго ж перад няверуючымі. І тое ўжо даволі вас прыніжае, што вы маецце цяжбіны паміж сабою. Ці ня лепей было б вам заставацца ў крыўдзе? ці ня лепей было б вам цярпець нягоды? Але вы самі крыўду ўчыняеце і адбіраеце, да таго ж у братоў. Хіба ня ведаецце, што няправедныя Царства Божага не спадкуюць? Не ашуквайце саміх сябе: ні блудадзеі, ні балавахвалы, ні пералюбцы, ні ганебцы, ні рукаблуды, ні мужаложцы, ні ліхазьдзірцы, ні зладзеі, ні п'яніцы, ні ліхасловы, ні драпежнікі - Царства Божага не спадкуюць. І такімі былі некаторыя з вас, але абмыліся, але асьвяціліся, але апраўдаліся імем Госпада нашага Ісуса Хрыста і Духам Бога нашага.

1 Кар 5:9–6:11

Першае Пасланьне Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 135

Браты! Усё мне можна, ды ня ўсё на карысць; усё мне можна, але нішто не павінна

валодаць мною. Ежа для чэрава, а чэрава для ежы; але Бог зынішчыць і тое і другое. А цела не для распусты, а для Госпада, і Гасподзь для цела. Бог уваскрэсіў Госпада, уваскрэсіць і нас сілаю Сваёю. Хіба ня ведаеце, што целы вашыя - чэлесы Хрыстовыя? Дык вось, ці адны чэлесы ў Хрыста, каб зрабіць іх чэлесамі распусыніцы? Хай ня будзе! Альбо ня ведаеце, што той, хто паруецца з распусыніцаю, робіцца адным целам зь ёю; бо сказана: “двоє будуць адна плоць”. А хто яднаецца з Госпадам, ёсьць адзін дух (з Госпадам). Унікайце распусты; усякі грэх, які ўчыняе чалавек, ёсьць па-за целам, а распусынік грэшыць супраць свайго цела. Ці ня ведаеце, што целы вашыя - храм Святога Духа, Які ў вас жыве, Якога мaeце вы ад Бога, і вы не належыце сабе? Бо вы куплены дарагою цаною. Таму ўслаўляйце Бога і ў целах вашых і ў душах вашых, якія - Божыя.

1 Кар 6:12–20

Першае Пасланье Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 136

Браты, ўслаўляйце Бога і ў целах вашых і ў душах вашых, якія - Божыя. А пра што пісалі мне, дык добра чалавеку не чапаць жанчыны. Але, каб унікнуць распусты, няхай кожны мае сваю жонку, і кожная жонка няхай мае свайго мужа. Няхай муж аддае сваёй жонцы належную прыхільнасць, гэтак сама і жонка мужу. Жонка ня мае ўлады над сваім целам, а муж; гэтак сама і муж ня мае ўлады над сваім целам, а жонка. Ня ўліхяйцеся адно ад аднаго, хіба што па згодзе, на час, каб быць у посьце і малітве, а потым зноў будзьце разам, каб не спакушаў вас сатана няўстрыйманьнем вашым. Урэшце, гэта сказана мною як дазвол, а ня як загад. Бо хачу, каб усе людзі былі, як я; але кожны мае свой дар ад Бога, адзін - такі, другі - інакшы. А няшлюбным і ўдовам кажу: добра ім, калі застаюцца, як я; але калі ня могуць устрыймацца, няхай бяруць шлюб, бо лепей шлюбам пабрацца, чым распаляцца. А тым, што пабралі шлюб, ня я загадваю, а Гасподзь: жонцы не разводзіцца з мужам, а як разъвядзецца, хай застаецца незамужняя, альбо замірыцца з мужам сваім, - а муж няхай не пакідае жонкі сваёй. А астатнім я кажу, а не Гасподзь: калі каторы брат мае жонку няверніцу, і яна згодная жыць зь ім, дык ён не павінен пакідаць яе.

1 Кар 6:20Б–7:12

Першае Пасланье Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 137

Браты, калі каторы брат мае жонку няверніцу, і яна згодная жыць зь ім, дык ён не павінен пакідаць яе; і жонка, якая мае мужа няверніка, і ён згодзен жыць зь ёю, не павінна пакідаць яго. Бо няверуючы муж асьвячаецца жонкою (верніцай), і жонка няверуючая асьвячаецца мужам (вернікам); інакш дзеці вашыя былі б нячыстыя, а цяпер съвятыя. Калі ж нявернік хоча развесціся, хай разводзіцца; брат або сястра ў такім разе ня звязаныя; да міру заклікаў нас Гасподзь. Адкуль ты ведаеш, жонка, ці ня выратуеш мужа? Альбо ты, муж, адкуль ведаеш, ці ня выратуеш жонкі? Толькі кожны няхай робіць так, як Бог яму вызначыў, і кожны, як Гасподзь заклікаў; так я наказваю па ўсіх цэрквах. Хто быў закліканы ў абразаныні, ня цурайся; і хто быў закліканы ў неабразаныні, не абрэзвайся. Абразаныне нішто і неабразаныне нішто, а ўсё - у выкананыні наказаў Божых. Кожны няхай застаецца ў тым стане, у якім пакліканы. Ці рабом ты пакліканы, ня турбуйся; але калі і можаш стацца вольным, дык лепшым скарыстайся. Бо раб, пакліканы ў Госпадзе, ёсьць вольнік Гасподні; гэтак сама і пакліканы вольнік ёсьць раб Хрыстовы. Вы куплены дарагою цаною; не рабецеся рабамі людзей. У якім стане хто пакліканы, браты, у тым кожны няхай і застаецца перад Богам.

1 Кар 7:12Б–24

Першае Пасланье Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 138

У якім стане хто пакліканы, браты, у тым кожны няхай і застаецца перад Богам. Што да дзявоцтва, дык я ня маю наказу Гасподняга, а даю параду, як той, хто атрымаў ад Госпада міласць быць Яму верным. Дзеля цяперашняй патрэбы лічу за лепшае, што добра чалавеку заставацца так. Ці звязаны ты з жонакаю? ня шукай разводу. Ці застаўся бяз жонкі? ня шукай

ПЕРШАЕ ПАСЛАНЬНЕ Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла

жонкі. Урэшце, калі і ажэнішся, ня згрэшыш; і калі дзяўчына выйдзе замуж, ня згрэшыць. Але такія зазнаюць цялеснага гора, а мне вас шкада. Я вам кажу, браты: час ужо кароткі, так што тыя, што маюць жонак, хай жывуць, як бы ня мелі, і тыя, што плачуць, як бы ня плакалі; і тыя, што радуюцца, як бы ня радаваліся: і тыя, што купляюць, як бы не набывалі; і тыя, што карыстаюцца съветам гэтых, як бы не карысталіся; бо мінаеца вобраз съвету гэтага. А я хачу, каб вы ня мелі клопату. Нежанаты клапоціца пра Гасподняе, як дагадзіць Госпаду; а жанаты клапоціца пра зямное, як дагадзіць жонцы. Ёсьць розыніца паміж замужняю і дзяўчынаю: незамужняя клапоціца пра Гасподняе, як дагадзіць Госпаду, каб быць съятою і целам і духам; а замужняя клапоціца пра зямное, як дагадзіць мужу. Кажу гэта на вашую ж карысць, не на тое, каб накласыці на вас путы, а каб вы годна і няспынна служылі Госпаду сур'ёзна.

1 Кар 7:24–35

Першае Пасланье Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 139

Браты! Кажу гэта на вашую ж карысць, не на тое, каб накласыці на вас путы, а каб вы годна і няспынна служылі Госпаду сур'ёзна. Калі ж хто і лічыць няпрыстойным для сваёй дзяўчыны тое, каб яна, будучы ў сталым веку, заставалася так, той хай робіць, як хоча, - ня згрэшыць; няхай такія выходзяць замуж. Але хто непахісна цвёрды ў сэрцы сваім і, ня змушаны патрэбаю, а маючи ўладу ў сваёй волі, рашыўся ў сэрцы сваім аберагчы сваю дзяўчыну, - той добра робіць. Таму той, хто выдае замуж сваю дзяўчыну, добра робіць; а хто не выдае, робіць лепш. Жонка звязана законам, пакуль жыве муж яе; калі ж муж яе памрэ, вольная выйсьці, за каго хоча, толькі ў Госпадзе. Але яна шчаслівейшая, калі застанецца так па маёй парадзе; а думаю, і я маю Духа Божага. Што да ідалаахвярнага мы ведаем, што ідал у съвеце нішто, і што няма іншага Бога, апрача Адзінага. Бо, хоць і ёсьць так званыя божышчы, хай то на небе, хай на зямлі, - бо ёсьць шмат багоў і валадароў шмат, - але ў нас адзін Бог Айцец, зъ Якога ўсё, і мы для Яго, і адзін Гасподзь Ісус Хрыстос, праз Якога ўсё, і мы праз Яго. Але ня ўсе маюць такое разуменьне: некаторыя і дагэтуль з сумленьнем, якое прызнае ідалаў, ядуць ідалаахвярнае як ахвяры іdalскія, і сумленьне іхняе, як што ёсьць нямоглае, апаганьваеца.

1 Кар 7:35–8:7

Першае Пасланье Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 140

Браты! Ежа не набліжае нас да Бога: бо, ці мы ямо, нічога не набываем; ці не ямо, нічога ня трацім. Пільнуйцеся, аднак, каб гэтая свобода вашая ня спрычыніла падзеняня нямоглы. Бо, калі хто-небудзь убачыць, што ты, маючи разуменьне, сядзіш за столом у капішчы, дык сумленьне ягонае, як нямоглага, ці ж не падахвоціць яго есьці ідалаахвярнае? І ад разуменьня твойго загіне нямоглы брат, за якога памёр Хрыстос. А зграшаючы так супроць братоў і ранячы нямоглае сумленьне іхняе, вы грашыце супроць Хрыста. І таму, калі ежа спакушае брата майго, ня буду есьці мяса вавек, каб не спакушаць брата майго. Ці не апостал я? Ці ня вольны я? Ці ня бачыў я Ісуса Хрыста, Господа нашага? Ці не мая дзея вы ў Госпадзе? Калі іншым я не апостал, дык для вас апостал, бо пячаць майго апостальства - вы ў Госпадзе.

1 Кар 8:8–9:2

Першае Пасланье Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 141

Браты, пячаць майго апостальства - вы ў Госпадзе. Вось мая абарона супроць асуднікаў маіх. Альбо мы ня маєм улады есьці і піць? Альбо ня маєм улады мець спадарожніцаю сястру жонку, як і астатнія апосталы, і браты Гасподня, і Кіфа? Альбо адзін я і Варнава ня маєм улады не працаваць? Які ваяр служыць калі-небудзь сваім коштам? Хто, пасадзіўшы вінаград, ня есьць пладоў яго? Хто, пасучы статак, ня есьць малака ад статку? Ці толькі па людзкой развале я гэта

кажу? Ці ня тое самае кажа і закон? Бо ў Майсеевым законе напісана: “ня цуглай мызу валу, які малоціць”. Ці пра валоў дбае Бог? Альбо, можа, нам гаворыцца? Так, нам гэта напісана; бо, хто арэ, павінен араць з надзеяю, і хто малоціць, павінен малаціць з надзеяю атрымаць спадзяванас. Калі мы пасялі ў вас духоўнае, дык ці вялікае тое, калі пажнём у вас цялеснае? Калі іншыя маюць у вас уладу, дык ці ня болей мы? Але мы не карысталіся гэтай уладай, а ўсё пераносім, каб не паставіць якое перашкоды зъвеставанью Хрыстоваму.

1 Кар 9:2Б–12

Першае Пасланьне Да Карынфянаў Съвятога Апостала Паўла, пач. 142

Браты! Хіба ня ведаецце, што слугі пры храме кормяцца з храма? што слугі пры ахвярніку бяруць долю з ахвярніка? Так сама і Гасподзь наказаў прапаведнікам Дабравесыца жыць са зъвеставанью. Але я не карыстаўся нічым такім. І напісаў гэта на тое, каб так было мне; бо мне лепей памерці, чым каб хто зьнішчыў славу маю. Бо, калі я зъяўстую, дык няма мне чым хваліцца, бо гэта мусовы абавязак мой, і гора мне, калі не зъяўстую! Бо калі раблю гэта з добрае волі, дык мецьму ўзнагароду; а калі ня з добрае волі, дык выконваю толькі даверанае мне служэнне. За што ж мне ўзнагарода? За тое, што, прапаведуючы Дабравесыце, зъяўстую пра Хрыста бескарыйскі, не карыстаючыся маёй уладаю ў зъвеставаньні.

1 Кар 9:13–18

Першае Пасланьне Да Карынфянаў Съвятога Апостала Паўла, пач. 143А

Браты, будучы вольны ад усіх, я зрабіўся слугою ўсім, каб болей здабыць: для Юдэяў я быў як Юдэй, каб здабыць Юдэяў; для падзаконных быў як падзаконны, каб здабыць падзаконных; для тых, хто без закона, - як той, хто без закона, - будучы з законам перад Богам, але падзаконны Хрысту, - каб здабыць тых, хто без закона; для нямоглых быў як нямоглы, каб здабыць нямоглых, Для ўсіх я зрабіўся ўсіхнім, каб уратаваць, прынамсі, некаторых. А гэта раблю дзеля Дабравесыца, каб быць саўдзельнікам яго. Хіба ня ведаецце вы, што тыя, якія бягуть навыперадкі, бягуть усе, але толькі адзін здабывае ўзнагароду? Дык бяжэце так, каб здабыць. Усе падзывіжнікі ўстрымліваюцца ад усяго: тыя - каб атрымаць вянок тленны, а мы - нятленны. І таму я бягу ня так, як бы марна, б'юся ня так, каб толькі махаць кулакамі ў паветры; а ўрымшчуаю і занявольваю цела маё, каб, прапаведуючы іншым, самому ня стацца нявартым.

1 Кар 9:19–27

Першае Пасланьне Да Карынфянаў Съвятога Апостала Паўла, пач. 143Б

Браты, будучы вольны ад усіх, я зрабіўся слугою ўсім, каб болей здабыць: для Юдэяў я быў як Юдэй, каб здабыць Юдэяў; для падзаконных быў як падзаконны, каб здабыць падзаконных; для тых, хто без закона, - як той, хто без закона, - будучы з законам перад Богам, але падзаконны Хрысту, - каб здабыць тых, хто без закона; для нямоглых быў як нямоглы, каб здабыць нямоглых, Для ўсіх я зрабіўся ўсіхнім, каб уратаваць, прынамсі, некаторых. А гэта раблю дзеля Дабравесыца, каб быць саўдзельнікам яго. Хіба ня ведаецце вы, што тыя, якія бягуть навыперадкі, бягуть усе, але толькі адзін здабывае ўзнагароду? Дык бяжэце так, каб здабыць. Усе падзывіжнікі ўстрымліваюцца ад усяго: тыя - каб атрымаць вянок тленны, а мы - нятленны. І таму я бягу ня так, як бы марна, б'юся ня так, каб толькі махаць кулакамі ў паветры; а ўрымшчуаю і занявольваю цела маё, каб, прапаведуючы іншым, самому ня стацца нявартым. Не хачу пакінуць вас, браты, і каб вы ня ведалі, што бацькі нашыя ўсе былі пад хмарою, і ўсе прайшли праз мора; і ўсе хрысьціліся ў Майсея ў хмары і ў моры; і ўсе елі адну і тую самую духоўную страву; і ўсе пілі адно і тое самае духоўнае пітво, бо пілі з духоўнай скалы, якая ішла съследам за імі; а скала тая была Ісус Христос.

1 Кар 9:19–10:4

Першае Пасланьне Да Карынфянаў Съвятога Апостала Паўла, пач. 143В

Не хачу пакінуць вас, браты, і каб вы ня ведалі, што бацькі нашыя ўсе былі пад хмарою, і ўсе прайшли праз мора; і ўсе хрысьціліся ў Майсея ў хмары і ў моры; і ўсе елі адну і тую

ПЕРШАЕ ПАСЛАНЬНЕ Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла

самую духоўную страву; і ўсе пілі адно і тое самае духоўнае пітво, бо пілі з духоўнай скалы, якая ішла съследам за імі; а скала тая была Ісус Хрыстос.

1 Кар 10:1–4

Першае Пасланье Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 144

Браты, ня шмат каго ўпадабаў Бог; бо яны панішчаны былі ў пустыні. А гэта былі прыклады нам, каб мы не самахоціліся на ліхое, а самахоціліся яны. Ня будзьце таксама ідалапаклонцамі, як некаторыя зь іх, пра якіх напісана: “людзі селі есьці і піць, і ўсталі бавіцца”. Ня будзем блудадзейнічаць, як некаторыя зь іх блудадзейнічалі, і ў адзін дзень загінула іх дваццаць трох тысячи. Ня будзем спакушаць Хрыста, як некаторыя зь іх спакушалі і загінулі ад зъмеяй. Не наракайце, як некаторыя зь іх наракалі і загінулі ад зынішчальніка. Усё гэта адбывалася зь імі, як вобразы; а апісана ў настаўленыне нам, што дасягнулі канца вякоў. А таму, хто думае, што ён стаіць, глядзі, каб ня ўпасыці.

1 Кар 10:5–12

Першае Пасланье Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 145

Браты, таму, хто думае, што ён стаіць, глядзі, каб ня ўпасыці. Вас апанавала спакуса не якая, а чалавечая; і верны Бог, Які не дапусьціць, каб вас спакушалі звыш сілы, але пры спакушэнні дасыць і палёгку, каб вы маглі ператрываць. Таму, любасныя мае, унікайце служэння ідалам. Я кажу вам як разважлівым; самі памяркуйце, пра што я кажу: Чара дабраславенія, якую дабраслаўляем, ці ня ёсьць далучэнніе Крыві Хрыстовай? хлеб, які ламаем, ці ня ёсьць далучэнніе Цела Христовага? Адзін хлеб, і мы многія - адно цела; бо ўсе прычашчаемся адным хлебам. Паглядзеце на Ізраіля па плоці: тыя, што ядуць ахвярнае, ці ня супольнікі яны ахвярніка? Што я кажу? ці тое, што ідал ёсьць нешта? альбо ідалаахвярнае значыць што-небудзь? Не; але што язычнікі, калі прыносяць ахвяры, дык прыносяць дэмамам, а ня Богу; але я не хачу, каб вы былі ў супольнасці з дэмамамі. Ня можаце піць чару Гасподнюю і чару дэманскую; ня можаце быць супольнікамі ў гасцініне Гасподняй і ў гасцініне дэманскай. Няўжо мы адражымся дражніць Госпада? Хіба мы мацнейшыя за Яго?

1 Кар 10:12–22

Першае Пасланье Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 146

Браты! Усё мне можна, ды ня ўсё на карысцьці; усё мне можна, ды ня ўсё навучае. Хай ніхто ня шукае карысці сабе, а кожны - другому. Усё, што прадаецца на торжышчы, ежце не перабіраочы, дзеля спакою сумленія; бо Гасподняя зямля і ўсё, што на ёй. Калі хто зь няверных пакліча вас, і вы захочаце пайсьці, - дык ўсё, што вам прапануецца, ежце не перабіраочы дзеля спакою сумленія. Але калі хто скажа вам: гэта ідалаахвярнае, - дык ня ежце дзеля таго, хто падказаў вам, і дзеля сумленія; бо Гасподняя зямля, і ўсё, што на ёй. Сумленіе ж разумею не сваё, а іншага; бо дзеля чаго маёй свабодзе быць суджанай чужым сумленінем? Калі я з удзячнасцю ем, дык навошта мяне дакараць за тое, за што я дзякую? Дык жа, ці ясьце, ці п'яце, ці (іншае) што робіце, ўсё рабеце на славу Божую. Не давайце панады ні Юдэям, ні Элінам, ні царкве Божай, так, як і я дагаджаю ўсім ва ўсім, шукаочы не сабе карысці, а многім, каб яны ўратаваліся. Пераймайце мяне, як я Хрыста. Хвалю вас, браты, што вы ўсё маё памятаеце, і наказаў трymаецеся так, як я наказаў вам. Хачу таксама, каб вы ведалі, што кожнаму мужу галава - Хрыстос, жонцы галава - муж, а Хрысту галава - Бог. Кожны мужчына, які моліцца альбо прарочыць з накрытаю галаваю, сарамаціць сваю галаву; і кожная жанчына, якая моліцца альбо прарочыць з адкрытаю галавою, сарамаціць галаву, бо гэта тое самае, як калі б яна была паголеная; бо, калі жанчына ня хоча накрывацца, дык няхай і стрыжэцца; а калі жанчыне сорам быць паstryжанай ці

1 Кар 10:23–28

Першае Пасланье Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 147

Браты, калі хто скажа вам: гэта ідалаахвярнае, - дык ня ежце дзеля таго, хто падказаў вам, і дзеля сумленія; бо Гасподняя зямля, і ўсё, што на ёй. Сумленіе ж разумею не сваё, а іншага; бо дзеля чаго маёй свабодзе быць суджанай чужым сумленінем? Калі я з удзячнасцю ем, дык навошта мяне дакараць за тое, за што я дзякую? Дык жа, ці ясьце, ці п'яце, ці (іншае) што робіце, ўсё рабеце на славу Божую. Не давайце панады ні Юдэям, ні Элінам, ні царкве Божай, так, як і я дагаджаю ўсім ва ўсім, шукаочы не сабе карысці, а многім, каб яны ўратаваліся. Пераймайце мяне, як я Хрыста. Хвалю вас, браты, што вы ўсё маё памятаеце, і наказаў трymаецеся так, як я наказаў вам. Хачу таксама, каб вы ведалі, што кожнаму мужу галава - Хрыстос, жонцы галава - муж, а Хрысту галава - Бог. Кожны мужчына, які моліцца альбо прарочыць з накрытаю галаваю, сарамаціць сваю галаву; і кожная жанчына, якая моліцца альбо прарочыць з адкрытаю галавою, сарамаціць галаву, бо гэта тое самае, як калі б яна была паголеная; бо, калі жанчына ня хоча накрывацца, дык няхай і стрыжэцца; а калі жанчыне сорам быць паstryжанай ці

паголенай, хай накрываецца. Дык вось, мужчына не павінен накрываць галаву, бо ён ёсьць падабенства і слава Божая; а жанчына ёсьць слава мужчыны.

1 Кар 10:28–11:7

Першае Пасланьне Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 148

Браты, ня мужчына ад жанчыны, а жанчына ад мужчыны; і ня мужчына створаны жанчыне, а жанчына мужчыне. Таму жанчына і павінна мець на галаве сваёй знак улады, дзеля анёлаў. Аднак, ні мужчына без жанчыны, ні жанчына бяз мужчыны, у Госпадзе. Бо, як жанчына ад мужчыны, так і мужчына праз жанчыну; а ўсе - ад Бога. Памяркуйце самі, ці прыстойна жанчыне маліцца Богу зь ненакрытай галавою? Ці не сама прырода вучыць вас, што калі мужчына запускае валасы, дык гэта ганьба яму, а калі жанчына запускае валасы, дык ёй гэта гонар, бо валасы дадзены ёй замест покрыва. А калі б хто захацеў спрачацца, дык мы ня маем такога звычаю, ні цэрквы Божыя. Але, наказваючы гэта, не хвалю вас, бо зьбіраецся вы не на лепшае, а на горшое. Бо, па-першае, чую, што, калі вы сыходзіцеся царквою, паміж вамі бывае незлагадзь, у што я крыху і веру. Бо мусіць быць і разнадум'е паміж вамі, каб адкрыліся сярод вас дасьведчаныя. Далей, вы зьбіраецся так, што гэта не азначае есьці вячэру Гасподню; бо кожны съпяшаецца раней за другіх з'есьці сваю ежу, так што адзін бывае галодны, а іншы ўпіваецца. Хіба ў вас няма дамоў на тое, каб есьці і піць? Альбо пагарджаеце царквою Божаю і прыніжаеце бедных? Што сказаць вам? пахвалиць вас за гэта? Не пахвалю.

1 Кар 11:8–22

Першае Пасланьне Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 149

Браты, я ад Самога Господа прыняў тое, што і вам перадаў, што Гасподзь Ісус у тую ноч, у якую прададзены быў, узяў хлеб і, падзякаваўшы, разламаў і сказаў: “прымече, ежце, гэта ёсьць Цела Маё, за вас ламанае; гэта рабеце ў памяць пра Мянэ”. Гэтак сама і чару пасыля вячэры, і сказаў: “тэтая чара ёсьць новы запавет у Маёй Крыві; гэта рабеце, калі толькі будзеце піць, у памяць пра Мянэ”. Бо кожнага разу, як вы ясьце хлеб гэты і п'яце чару гэтую, съмерць Гасподнюю абвяшчаецце, пакуль Ён прыйдзе. А таму, хто будзе есьці хлеб гэты альбо піць чару Гасподнюю нягожа, зьвінаваціцца супроць Цела і Крыві Гасподняй. Няхай жа выпрабоўвае сябе чалавек, і такім чынам хай есьць з хлеба гэтага і п'е з чары гэтай. Бо, хто есьць і п'е нягожа, той есьць і п'е асуду сабе, не разважаючы пра Цела Гасподняе. Ад таго многія з вас нядужыя і хворыя, і шмат хто памірае. Бо, калі б мы судзілі самі сябе, дык бы нас ня судзілі; а калі бываем суджаныя, дык караемся Госпадам, каб ня быць засуджанымі разам са съветам.

1 Кар 11:23–32

Першае Пасланьне Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 150

Браты, калі б мы судзілі самі сябе, дык бы нас ня судзілі; а калі бываем суджаныя, дык караемся Госпадам, каб ня быць засуджанымі разам са съветам. А таму, браты мае, зьбіраючыся на вячэру, адзін аднаго чакайце. А як хто галодны, хай есьць дома, каб зьбірацца вам не на асуджэнне. Астатніе ўладжу, калі прыйду. Не хачу пакідаць вас, браты, каб ня ведалі вы і пра дары духоўныя. Ведаецце, што, калі вы былі язычнікамі, дык хадзілі да безгалосых ідалаў - так, быццам вялі вас. Таму маўляю вам, што ніхто, гаворачы ў Духу Божым, ня вымавіць анафэмы на Ісуса, і ніхто ня можа называць Ісуса Госпадам, як толькі ў Духу Святым. Дары ёсьць розныя, а Дух адзін і той самы; і служэнні розныя, а Гасподзь адзін і той самы; і дзеяньні розныя, а Бог адзін і той самы, Які дзее ўсё ва ўсіх.

1 Кар 11:31–12:6

Першае Пасланьне Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 151

Браты, кожнаму даецца выяўленыне Духа на карысцьць: аднаму даецца Духам слова мудрасці, другому слова веданыня, тым самым Духам; іншаму вера, тым самым Духам; іншаму дар ацаленьня, тым самым Духам; іншаму цудадзействы, іншаму прароцтва, іншаму

ПЕРШАЕ ПАСЛАНЬНЕ ДА КАРЫНФЯНАЎ СВЯТОГА АПОСТАЛА ПАЎЛА

распазнаньне духаў, іншаму розныя мовы, іншаму тлумачэньне моваў. А ўсё гэта дзее адзін і той самы Дух, надзяляючы кожнага асобна, як Яму заўгодна.

1 Kap 12:7–11

Першае Пасланьне Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 152

Браты, як цела адно, але мае многа чэлесаў, і ўсе чэлесы аднаго цела, хоць іх многа, складаюць адно цела, - так і Хрыстос. Бо ўсе мы адным Духам хрысьціліся ў адно цела, Юдзі альбо Эліны, рабы альбо вольнікі, і ўсе напоены адным Духам. А цела не з аднаго чэлеса, а з многіх. Калі нага кажа: я не належу да цела, бо я ня рука, дык няўжо яна таму не належыць да цела? І калі вуха скажа: я не належу да цела, бо я ня вока, дык няўжо яно таму не належыць да цела? Калі ўсё цела - вока, дык дзе слых? Калі ўсё - слых, дык дзе нюх? Бог разъмеркаваў чэлесы, кожнаму ў целе, як Яму было заўгодна. А калі б усе былі адным чэлесам, дык дзе было б цела? А цяпер чэлесаў многа, а цела адно. Ня можа вока сказаць руцэ: ты мне не патрэбная; альбо ж таксама галава нагам: вы мне не патрэбныя. Наадварот, чэлесы цела, якія здаюцца слабейшымі, намнога больш патрэбныя, і якія нам здаюцца меней высакароднымі ў целе, іх мы якраз і атачаем найбольшым дбаннем; і няпрыстойныя нашыя чэлесы патрабуюць асаблівага ўпрыстойвання, а прыстойныя нашыя чэлесы ня маюць патрэбы ў гэтым. Але Бог так суразъмерыў цела, што менш дасканалому чэлесу наказаў большае дбанне, каб ня было падзелу ў целе, а ўсе чэлесы аднолькава рупліся адзін пра аднаго. Таму, калі пакутуе адзін чэлес, пакутуюць разам зь ім усе чэлесы; славіцца адзін чэлес, зь ім радуюцца ўсе чэлесы.

1 Kap 12:12–26

Першае Пасланьне Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 153

Браты, вы - цела Хрыстовае, а паасобку - чэлесы. І адных Бог паставіў у Царкве, папершае, апосталамі, па-другое, прарокамі, па-трэйцяе, настаўнікамі; далей адным даў сілу цудадзейную, таксама дары ацаленъня, дапамогі, кіраванъня, розныя мовы. Ці ўсе апосталы? ці ўсе прарокі? ці ўсе настаўнікі? ці ўсе цудадзеи? ці ўсе маюць дар ацаленъня? ці ўсе гавораць мовамі? ці ўсе тлумачаць? Дбайце пра дары большыя, і я пакажу вам шлях яшчэ лепшы. Калі я гавару мовамі чалавечымі і анёльскімі, а любові ня маю, дык я - медзь звонкая, альбо кімвал гулкі, Калі маю дар прароцтва, і ведаю ўсе таямніцы, і маю ўсякія веды і ўсю веру, так што магу і горы перастаўляць, а ня маю любові, - дык я нішто. І калі я раздам усю маёмасьць маю і аддам цела маё на спаленьне, а любові ня маю, - няма мне ў тым ніякай карысыці. Любоў церпіць доўга, умілажальваеца, любоў не зайдросыць, любоў не праслаўляе сябе, не ганарыцца, ня бушуе, ня шукае свайго, не раздражняеца, не намышляе ліха, ня радуеца зь няпраўды, а разам цешыцца зь ісціны; усё пакрывае, усяму верыць, на ўсё спадзяеца, усё пераносіць. Любоў ніколі ня мінаеца.

1 Kap 12:27–13:8A

Першае Пасланьне Да Қарынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 154А

Браты! Любоў церпіць доўга, умілажальваеца, любоў не зайдросыціць, любоў не праслаўляе сябе, не ганарыцца, ня бушуе, ня шукае свайго, не раздражняеца, не намышляе ліха, ня радуеца зь няпраўды, а разам цешыцца зь ісцінай; усё пакрывае, усяму верыць, на ўсё спадзяеца, усё пераносіць. Любоў ніколі ня мінаеца, хоць і прароцтвы спыняца, і мовы змоўкнуць, і веды скасуюца. Бо мы часткова ведаем і частакова прарочым; а калі настане дасканалае, тады тое, што частковае, спыніцца. Калі я быў дзіцем, дык па-дзіцячы гаварыў, па-дзіцячы мысліў, па-дзіцячы разважаў; а як стаўся мужчынаю, дык пакінуў дзіцячае. Бо цяпер мы бачым як празь цъмянае шкло, наўздорагадзь, а тады твар да твару; цяпер я ведаю часткова, тады ж спазнаю так, як і я спазнаны. А тым часам жывуць вось гэтыя тры: вера, надзея, любоў; але любоў зь іх найбольшая. Дасягайце любові; дбайце пра дары духоўныя, а асабліва пра тое, каб прарочыць. Бо, хто гаворыць незнáёмаю моваю, той гаворыць ня людзям, а Богу, бо ніхто не разумее яго, ён тайны гаворыць духам; а хто прарочыць, той гаворыць людзям на настаўленыне,

ПЕРШАЕ ПАСЛАНЬНЕ Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла

на ўмаўленыне і суцяшэныне. Той, хто гаворыць незнёмаю мовай, настаўляе сябе; а хто прарочыць, той настаўляе царкву. Жадаю, каб вы ўсе гаварылі мовамі; але лепей, каб вы прарочылі, бо хто прарочыць, той большы за таго, хто гаворыць мовамі, хіба што ён пры гэтым будзе і тлумачыць, каб царква атрымала настаўленыне.

1 Кар 13:4–14:5

Першае Пасланье Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 154Б

Браты! Калі я быў дзіцем, дык па-дзіцячы гаварыў, па-дзіцячы мысліў, па-дзіцячы разважаў; а як стаўся мужчынаю, дык пакінуў дзіцячае. Бо цяпер мы бачым як празь цьмянае шкло, наўздорога, а тады твар да твару; цяпер я ведаю часткова, тады ж спазнаю так, як і я спазнаны. А тым часам жывуць вось гэтыя тры: вера, надзея, любоў; але любоў зь іх найбольшая. Дасягайце любові; дбайце пра дары духоўныя, а асабліва пра тое, каб прарочыць. Бо, хто гаворыць незнёмаю мовай, той гаворыць ня людзям, а Богу, бо ніхто не разумее яго, ён тайны гаворыць духам; а хто прарочыць, той гаворыць людзям на настаўленыне, на ўмаўленыне і суцяшэныне. Той, хто гаворыць незнёмаю мовай, настаўляе сябе; а хто прарочыць, той настаўляе царкву. Жадаю, каб вы ўсе гаварылі мовамі; але лепей, каб вы прарочылі, бо хто прарочыць, той большы за таго, хто гаворыць мовамі, хіба што ён пры гэтым будзе і тлумачыць, каб царква атрымала настаўленыне.

1 Кар 13:11–14:5

Першае Пасланье Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 155

Цяпер, калі я прыйду да вас, браты, і пачну гаворыць незнёмыі мовамі, дык якую дам вам карысць, калі ня выслуўлюся вам ці то адкрыццём, ці познаньнем, ці прароцтвам, ці вучэньнем? І бяздушныя рэчы, якія выдаюць гук, жалейка ці гусылі, калі не выдаюць паасобных тонаў, як распазнаць тое, што іграюць на жалейцы ці на гусылях? І калі труба будзе выдаваць нявыразны гук, хто будзе рыхтавацца да бітвы? Так, калі і вы языком вымаўляеце незразумелыя слова, дык як зразумеюць, што вы кажаце? Вы будзеце гаворыць на вецер. Колькі, напрыклад, розных словаў на съвеце, і ніводнага зь іх няма без значэння; але, калі я не разумею значэння словаў, дык я для таго, хто гаворыць, чужаніца, і той, хто гаворыць, для мяне чужаніца. Так і вы, дбаючы пра дары духоўныя, старайцеся ўзбагаціцца імі дзеля настаўлення царквы. А таму той, хто гаворыць незнёмаю мовай, маліся за дар тлумачэння. Бо, калі я малюся на незнёмай мове, дык, хоць дух мой і моліцца, але разум мой застаецца бяз плоду. Што ж рабіць? Пачну маліцца духам, пачну маліцца і разумам; буду съпявачь духам, буду съпявачь і разумам. Бо, калі ты будзеш дабраслаўляць духам, дык той, хто стаіць на месцы простага чалавека, як скажа “амін” на тваё дзякаваныне? Бо ён не разумее, што ты кажаш. Ты добра дзякуеш, але другі не настаўляеца. Дзякую Богу майму: я больш за ўсіх вас гавару мовамі; але ў царкве лепей хачу пяць словаў сказаць разумам майм, каб і іншых наставіць, чым процыму словаў незнёмаю мовай.

1 Кар 14:6–19

Першае Пасланье Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 156

Браты! ня будзьце дзеці разумам: на ліхое будзьце немаўляты, а разумам будзьце паўналетнія. У законе напісаны: “іншымі мовамі й вуснамі буду гаворыць народу гэтаму, але і тады не паслухаюцца Мянэ, кажа Гасподзь”. Так што мовы - азнака ня вернікам, а няверуючым; а прароцтва - не для няверуючых, а для вернікаў. Калі ўся царква сыдзеца разам і ўсе пачнуць гаворыць незнёмыі мовамі, і ўвойдуць да вас недасьведчаныя альбо няверуючыя, - дык ці ня скажуць, што вы шалеецце? А калі ўсе прароцаць, і ўвойдзе хто няверуючы альбо недасьведчаны, дык усе яго выкрываюць, усе судзяць, і такім чынам тайны сэрца ягонага выяўляюцца; і ён падае ніцма, кланяеца Богу і кажа: “у ісьціне з вамі Бог!”.

1 Кар 14:20–25

Першае Пасланье Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 157

Дык што ж, браты? Калі вы сыходзіцеся, і ў кожнага з вас ёсьць псальма, ёсьць павучаньне, ёсьць мова, ёсьць адкрыцьцё, ёсьць тлумачэнье, - хай ўсё гэта будзе на настаўленьне. Калі хто гаворыць незнамо моваю, гаварэце двое, ці самае большае трое, і тое паасобку, а адзін хай тлумачыць. Калі ж ня будзе тлумача, дык маўчы ў царкве, а гавары сабе і Богу. І прарокі няхай гавораць двое ці трое, а астатнія хай разважаюць; калі ж каму з тых, што сядзяць, будзе адкрыцьцё, дык першы маўчы; бо ўсе адзін за адным можаце прапочыць, каб усім вучыцца і ўсім атрымліваць суцяшэнье. І духі прарочыя слухаюцца прарокаў, таму што Бог ня ёсьць Бог незлагадзі, а спакою. Так бывае ва ўсіх цэрквах у святых. Жонкі вашыя ў цэрквах няхай маўчаць; бо не дазволена ім гаварыць, а быць у паслушэнстве, як і закон кажа. Калі ж яны хочуць нечагася навучыцца, хай пытаюцца пра тое дома ў мужоў сваіх; бо ня прыстойна жанчыне гаварыць у царкве. Хіба ад вас выйшла слова Божае? Альбо да вас адных дайшло? Калі хто лічыць сябе прарокам альбо духоўным, той хай разумее, што я пішу вам, бо гэта запаведзі Гасподнія. А хто не разумее, няхай не разумее. Дык вось, браты, дбайце пра тое, каб прапочыць, але не забараняйце гаварыць і мовамі; толькі ўсё мае быць прыстойна і належна.

1 Кар 14:26–40

Першае Пасланьне Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 158

Нагадваю вам, браты, Дабравесыце, якое я звязставаў вам, якое вы і прынялі, у якім і ўмацаваліся, якім і ратуецеся, калі настаўленьне памятаеце так, як я звязставаў вам, калі толькі ня марна ўверавалі. Бо я найперш перадаў вам, што і сам прыняў, гэта значыцца, што Хрыстос памёр за грахі нашыя, паводле Пісаныня, і што ён пахаваны быў і што ўваскрэс на трэйці дзень, паводле Пісаныня, і што зьявіўся Кіфу, потым дванаццаці; потым зьявіўся больш чым пяці сотням братоў у адзін час, зь якіх большая частка дагэтуль жывуць, а некаторыя і спачылі; потым зьявіўся Якаву, таксама ўсім апосталам; а пасля ўсіх зьявіўся і мне, як нейкаму вылюдку. Бо я найменшы з апосталаў, і ня варты называцца апосталам, бо гнаў Царкву Божую. Але зь мілатаў Божае я ёсьць тое, што ёсьць; і мілата Ягоная ўва мне ня была марная, але я болей за іх ўсіх папрацаваў; ня я, зрешты, а мілата Божая, якая са мною. І вось, ці то я, ці яны, мы так прапаведуем, і вы так уверавалі.

1 Кар 15:1–11

Першае Пасланьне Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 159

Браты! Калі пра Хрыста прапаведуецца, што Ён паўстаў зь мёртвых, дык як некаторыя з вас кажуць, быццам няма ўваскрэсеньня зь мёртвых? Калі няма ўваскрэсеньня зь мёртвых, дык і Хрыстос не ўваскрэс; а калі Хрыстос не ўваскрэс, дык і пропаведзь нашая марная, марная і вера ваша. Пры гэтым мы сталіся б тады і непраўдзівымі съведкамі пра Бога, бо съведчылі б пра Бога, што Ён уваскрэсіў Хрыста, Якога Ён не ўваскрэшваў, калі, гэта значыцца, мёртвыя не ўваскрасаюць; бо, калі мёртвыя не ўваскрасаюць, дык і Хрыстос не ўваскрэс; а калі Хрыстос не ўваскрэс, дык вера ваша марная; вы яшчэ ў грахах вашых; таму і памерлыя ў Хрысьце загінулі. І калі мы ў гэтым толькі жыцьці спадзяёмся на Хрыста, дык мы самыя няшчасныя з ўсіх людзей.

1 Кар 15:12–19

Першае Пасланьне Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 160

Браты! Хрыстос уваскрэс зь мёртвых, першынец з памерлых. Бо як съмерць праз чалавека, так праз чалавека і ўваскрэсеньне зь мёртвых. Як у Адаме ўсе паміраюць, так у Хрысьце ўсе ажывуць. кожны ў сваім парадку; першынец Хрыстос, потым Хрыстовыя, у прышэсьце Ягонае. А потым канец, калі Ён перадаць Царства Богу і Айцу, калі скасуе ўсякае начальства і ўсякую ўладу і сілу; бо Яму належыць валадарыць, пакуль “пакладзе ўсіх ворагаў пад ногі Свае”, а як апошні вораг зьнішчыцца - съмерць, бо “усё пакарыў пад ногі Ягоны”;

калі ж сказана, што Яму

ўсё падначалена, дык ясна, што акрамя Таго, Які пакарыў Яму ўсё. Калі ж усё ўпакорыць Яму, тады і сам Сын скарыцца Таму, Хто скарыў ўсё Яму, хай будзе Бог усё ва ўсім.

1 Кар 15:20–28

Першае Пасланье Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 161

Браты, што робяць тыя, якія прымаюць хрышчэнне для мёртвых? Калі мёртвыя наогул не ўваскрасаюць, дык навошта і прымаюць хрышчэнне для мёртвых? Навошта ж і мы ўвесе час падупадаем небясьпецы? Я кожны дзень паміраю; прысягаю ў гэтым пахвалою вашаю, браты, якую я маю ў Хрысьце Ісусе, Госпадзе нашым. Разважыўшы па-людзку, калі я змагаўся са звязрамі ў Эфэсе, якая мне карысць, калі мёртвыя не ўваскрасаюць? Будзем есьці і піць, бо заўтра памрэм. Не давайцеся ў зман; дрэнныя суполькі псуюць добрыя норавы. Працьверазецеся, як трэба, і не грашэце; бо на сорам вам кажу - некоторыя з вас ня ведаюць Бога. Але скажа хто-небудзь: як уваскрэснуць мёртвых? і ў якім целе яны прыйдуть? Неразумны! тое, што ты сееш, не ажыве, калі не памрэ; і калі ты сееш, дык сееш ня цела будучае, а голае зерне, якое будзе, пшанічнае або іншае якое; але Бог дае яму цела як хоча, і кожнаму семені сваё цела.

1 Кар 15:29–38

Першае Пасланье Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 162

Браты! Ня ўсякая плоць, але інакшая плоць у людзей, інакшая плоць у жывёлін, інакшая ў рыб, інакшая ў птушак. Ёсьць целы нябесныя і целы зямныя: але інакшая слава ў нябесных, інакшая ў зямных; інакшая слава ў сонца, інакшая слава ў месяца, інакшая ў зорак; і зорка ад зоркі розніца славаю. Так і пры ўваскрэсеньні мёртвых; сеецца ў тленыні, паўстае ў нятленыні; сеецца ў няславе, паўстае ў славе; сеецца ў немачы, паўстае ў сіле; сеецца цела душэўнае, паўстае цела духоўнае. Ёсьць цела душэўнае, ёсьць цела і духоўнае. Так і напісана: “першы чалавек Адам стаўся душою жывою”; а апошні Адам ёсьць дух жыватворчы.

1 Кар 15:39–45

Першае Пасланье Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 163

Браты! Першы чалавек - зь зямлі, і зямны; другі чалавек - Гасподзь - зь неба. Які зь зямлі, такія зямныя; і які нябесны, такія і нябесныя; і як мы насілі вобраз зямнога, так будзем насіць і вобраз нябеснага. Але тое скажу вам, браты, што плоць і кроў ня могуць успадковаць Царства Божага, і тленыне ня спадкуе нятленыня. Я кажу вам тайну, ня ўсе мы памрэм, але ўсе пераменімся; раптам, у імгненьне вока, пры апошній трубе; бо затрубіць, і мёртвых ўваскрэснуць нятленнымі, а мы пераменімся; бо тленнае гэтае мае апрануцца ў нятленнае, і съмяротнае гэтае - апрануцца ў несьмяротнасць. Калі ж тленыне гэтае апранецца ў нятленнасць і съмяротнае гэтае апранецца ў несьмяротнасць, тады збудзецца слова напісаныя: “паглынута съмерць перамогаю. Съмерць! дзе тваё джала? пекла! дзе твая перамога?”. А джала съмерці - грэх; а сіла грэху - закон. Дзякаваць Богу, Які даў нам перамогу Госпадам нашым Ісусам Христом.

1 Кар 15:47–57

Першае Пасланье Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 164

Дык вось, браты любасныя, будзыце цвёрдыя, непахісныя, заўсёды майце посыпех у справе Гасподняй, ведаючы, што праца вашая не змарненне перад Госпадам. А зьбіраючы для святых, работе так, як я ўстанавіў у цэрквях Галіцкіх; у першы дзень тыдня кожны з вас хай адкладвае ў сябе і ашчаджае, колькі дазваляе яму дастатаць, каб не рабіць збораў, калі я прыйду. А як прыйду, дык, каго вы выбераце, тых пашлю зь пісьмамі, каб даставілі ваш дар у Ерусалім.

1 Кар 15:58–16:3

Першае Пасланьне Да КАРЫНФЯНАЎ Святоага Апостала Паўла, пач. 165

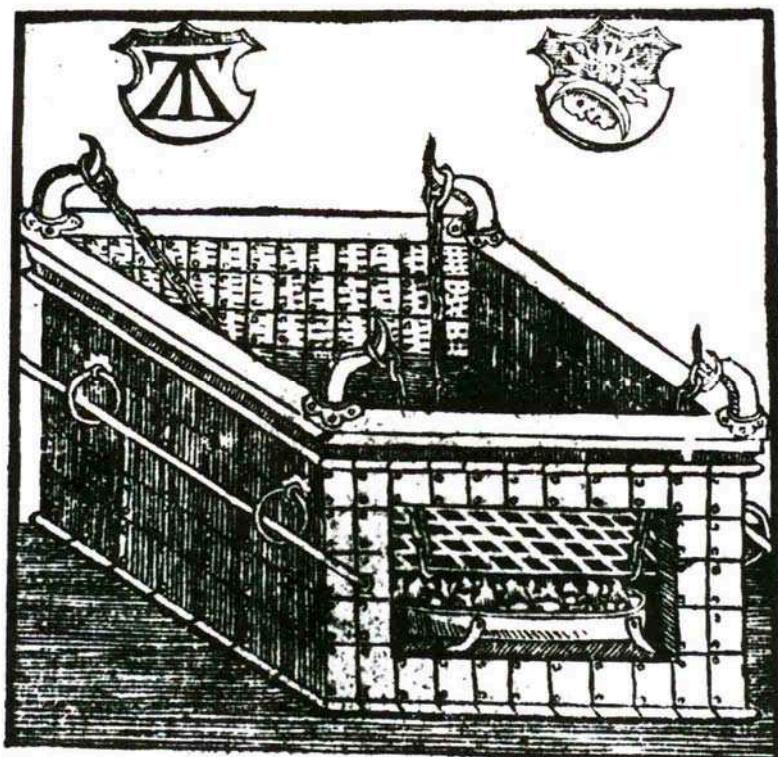
Браты, калі і мне прыстойна будзе выправіцца, дык яны са мною пойдуць. Я прыйду да вас, калі прайду Македонію; бо я іду цераз Македонію. А ў вас, можа стацца, пажыву, або і перазімую, каб вы мяне правялі, куды пайду. Бо я не хачу бачыцца з вамі цяпер мімаходзь, а спадзяюся прабыць у вас колькі часу, калі Гасподзь дазволіць. А ў Эфэсе я прабуду да Пяцідзясятніцы, бо мне адчынены вялікія і шырокія дзъверы, і праціунікаў многа. Калі ж прыйдзе да вас Цімафей, глядзеце, каб ён быў у вас убяспечаны; бо ён чыніць справу Гасподнюю, як і я. Таму хай ніхто ім не пагардзіць, а праводзыце яго зь мірам, каб ён прыйшоў да мяне; бо я чакаю яго з братамі. А што да брата Апалоса, я вельмі прасіў яго, каб ён з братамі пайшоў да вас; але ён ніяк не хацеў ісці сёньня, а прыйдзе, калі яму будзе спорна.

1 Кар 16:4–12

Першае Пасланьне Да КАРЫНФЯНАЎ Святоага Апостала Паўла, пач. 166

Браты! Чувайце, стойце ў веры, будзьце мужныя, цвёрдыя; усё ў вас няхай будзе з любоюю. Прашу вас, браты, вы ведаецце, сямейства Сыцяпанавае, што яно ёсьць пачатак Ахаіі, і што яны прысьвяцілі сябе служэнню святым; будзьце ж і вы пачцівия да такіх і да кожнага, хто пасабляе і працуе. Я рады прыходу Сыцяпана, Фартуната і Ахаіка: яны бо адшкадавалі мне вашу адсутнасць, бо яны мой і ваш дух супакоілі. Шануйце такіх. Вітаюць вас цэрквы Асійскія; вітаюць вас рупліва ў Госпадзе Акіла і Прыйскіла з хатняю іхняю царквою. Вітаюць вас, усе браты. Вітайце адзін аднаго святым цалаваньнем. Маё Паўлава вітанье сваёю рукою. Хто ня любіць Господа Ісуса Хрыста, анафэма; маранафа. Мілата Господа нашага Ісуса Хрыста з вамі, і любою мая з усімі вамі ў Хрысьце Ісусе. Амін.

1 Кар 16:13–24

ДРУГОЕ ПАСЛАНЬНЕ ДА КАРЫНФЯНАЎ СВЯТОГА АПОСТАЛА ПАЎЛА

Другое Пасланьне Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 167А

Павал, з волі Божае апостал Ісуса Хрыста, і Цімафей брат Царкве Божай у Карынфе з усімі святымі па ўсёй Ахайі: мілата вам і мір ад Бога Айца нашага і Госпада Ісуса Хрыста. Дабраславёны Бог і Айцец Госпада нашага Ісуса Хрыста, Айцец міласэрнасці і Бог усякага суцяшэнья, Які суцяшае нас ва ўсякай маркоце нашай, каб і мы маглі суцяшаць усіх замаркочаных тым суцяшэннем, якім Бог суцяшае нас саміх! Бо як памнажаюцца ў нас цярпеньні Хрыстовыя, памнажаецца Хрыстом і суцяшэнне нашае. Калі церпім смуткі мы, церпім дзеля вашага суцяшэння і ўратаваньня, якое адбываецца празь цярпеньне такіх самых пакутаў, якія і мы церпім; і надзея наша на вас цвёрдая. Ці суцяшаемся мы, суцяшаемся дзеля вашага суцяшэння і ўратаваньня, ведаочы, што вы маеце долю як у цярпеньнях нашых, так і ў суцяшэнні.

2 Кар 1:1–7

Другое Пасланьне Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 167Б

Браты! Дабраславёны Бог і Айцец Госпада нашага Ісуса Хрыста, Айцец міласэрнасці і Бог усякага суцяшэнья, Які суцяшае нас ва ўсякай маркоце нашай, каб і мы маглі суцяшаць усіх замаркочаных тым суцяшэннем, якім Бог суцяшае нас саміх! Бо як памнажаюцца ў нас цярпеньні Хрыстовыя, памнажаецца Хрыстом і суцяшэнне нашае. Калі церпім смуткі мы, церпім дзеля вашага суцяшэння і ўратаваньня, якое адбываецца празь цярпеньне такіх самых пакутаў, якія і мы церпім; і надзея наша на вас цвёрдая. Ці суцяшаемся мы, суцяшаемся дзеля вашага суцяшэння і ўратаваньня, ведаочы, што вы маеце долю як у цярпеньнях нашых, так і ў суцяшэнні.

2 Кар 1:3–7

Другое Пасланьне Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 168

Браты, мы ня хочам пакінуць вас, браты, каб ня ведалі вы пра смутак наш, што выпаў нам у Асіі, бо над усякую меру і над сілу былі мы прыгнечаныя, так што ня мелі надзеі і жыць. Але самі ў сабе мелі вырак на съмерць, каб спадзяваліся не на саміх сябе, а на Бога, Які ўваскращае мёртвых, Які і выбавіў нас ад такое блізкае съмерці і выбавіле, і на Якога спадзяёмся, што і яшчэ выбавіць, калі паспрыяле і ваша малітва за нас, каб за дадзенае нам па просьбе многіх, многія падзякаўалі за нас.

2 Кар 1:8–11

Другое Пасланьне Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 169

Браты, пахвала нашая гэтая ёсьць съведчанье сумленья нашага, што мы ў чысьціні і богаспадобнай шчырасці, ня ў плоцкай мудрасці, а ў мілаце Божай, жылі ў съвеце, асабліва ў вас. І мы ня пішам вам іншага, як толькі тое, што вы чытаеце або разумееце, і што, як спадзяюся, да канца зразумееце, як што вы ўжо часткова і зразумелі, што мы будзем вашаю славай, як і вы - нашаю, у дзень Госпада нашага Ісуса Хрыста, і ў гэтай пэўнасці я зьбіраюся адведаць вас раней, каб вы яшчэ раз атрымалі мілату, і ад вас перайсьці ў Македонію, а з Македоніі зноў прыйсьці да вас, а вы мяне выправілі б у Юдэю. Маючы такі намер, ці не легкадумна я зрабіў? Альбо, што я задумаю, па плоці задумваю, так што ўва мне то "так-так", то "не-не"? Але верны Бог, што слова наша да вас ня было то "так", то "не". Бо Сын Божы Ісус Христос, Якога мы, я і Сілуан і Цімафей, прапаведавалі вам, ня быў "так" і "не"; а ў Ім было "так", бо ўсе абязаныні Божыя ў ім "так" і ў Ім "амін" на славу Божую праз нас.

2 Кар 1:12–20

Другое Пасланьне Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 170

Браты! Той, Хто мацуе нас з вамі ў Хрысьце і памазаў нас, ёсьць Бог, Які і паклаў на нас пячатку і даў заклад Духа ў сэрцы нашыя. Бога заклікаю ў съведкі на душу маю, што, шкадуючы вас, я дагэтуль ня прыходзіў у Карынф, не таму, што быццам мы бяром уладу над вераю вашаю; але мы спрыяем радасці вашай; бо вераю вы цвёрдыя. И вось разважый я сам себе ня ісьці да вас зноў з засмучэннем; бо калі я засмучаю вас, дык хто ж парадуе мяне, як ня той, хто засмучаны мною? Гэта самае і пісаў я вам, каб, прыйшоўшы, ня мець засмучэння ад тых, за каго мне сълед было радавацца; бо я за ўсіх вас пэўны, што мая радасць ёсьць радасць і ўсім вам. Ад вялікае скрухі і прыгнечанага сэрца я пісаў вам зь вялікім съязьмі не на тое, каб засмуціць вас, а каб вы спазналі любоў, якое я маю багата да вас!

2 Кар 1:21–2:4

Другое Пасланье Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 171

Браты, мая радасць ёсьць радасць і ўсім вам. Ад вялікае скрухі і прыгнечанага сэрца я пісаў вам зь вялікім съязьмі не на тое, каб засмуціць вас, а каб вы спазналі любоў, якое я маю багата да вас! А калі хто засмуціў, дык не мяне засмуціў, а часткова - каб не сказаць многа - і ўсіх вас. Такому досыць і гэтае кары ад многіх, так што вам лепей ужо дараваць яму і пашкадаваць яго, каб не апанаваў яго надта вялікі смутак, і таму прашу вас не абысьці яго любоўю. На тое бо я і пісаў, каб выпрабаваць вас, ці ва ўсім вы паслухмяныя. А каму вы ў чым даруецце, таму і я; бо і я, калі каму ў чым дараваў, дараваў дзеля вас у імя Христовае, каб не зрабіў нам шкоды сатана; бо нам вядомы ягоныя намыслы. Прыйшоўшы ў Трааду для зьвеставанья пра Христа, хоць мне і адчынены дзъверы былі Госпадам, я ня меў спакою духу майму, бо не знайшоў там брата майго Ціта; а разывітаўшыся зь імі, я пайшоў у Македонію. Але дзякаваць Богу, Які заўсёды дае нам перамогу ў Хрысьце і духмянасьць ведаў пра Сябе пашырае праз нас у кожнай мясыціне. Бо мы Христовая духмянасьць Богу.

2 Кар 2:3б–15а

Другое Пасланье Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 172

Браты, дзякаваць Богу, Які заўсёды дае нам перамогу ў Хрысьце і духмянасьць ведаў пра Сябе пашырае праз нас у кожнай мясыціне. Бо мы Христовая духмянасьць Богу ў тых, што ратуюцца і што гінуць. Адным - водар съмертаносны на съмерць, а другім - водар жыўнасны на жыцьцё! И хто здольны на гэта? Мы не прадаём слова Божага, як многія, а прапаведуем шчыра, як ад Бога, перад Богам, у Хрысьце. Ці не пачаць нам нанава знаёміца з вами? Няўжо патрэбныя нам, як некаторым, пахвальныя лісты да вас альбо ад вас? Вы - нашае пісьмо, напісане ў сэрцах наших, пазнаванае і чытанае ўсімі людзьмі; вы паказваце сабою, што вы - пісьмо Христовае, праз служэнне наша напісане не чарнілам, а Духам Бога Жывога, не на скрыжалах каменных, а на плоцкіх скрыжалах сэрца.

2 Кар 2:14–3:3

Другое Пасланье Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 173

Браты! Такую пэўнасьць мы маем у Богу праз Христа, не таму, што мы самі здольныя былі вымысляць нешта ад сябе, як бы ад сябе, а здольнасьць нашая ад Бога; Ён даў нам здольнасьць быць слугамі Новага Запавету, ня літары, а Духа, бо літара забівае, а Дух творыць жыцьцё. Калі ж служэнне съмерці, съмертаносным літарам, выразанае на камянях, было такое сладунае, што сыны Ізраіля не маглі глядзець на ablічча Майсеевае з прычыны мінушчае славы ablічча ягонага, дык наколькі ж большае павінна быць служэнне Духа ў славе! Но калі служэнне асуджэнне - слава, дык тым больш пераважае ў славе служэнне апраўдання. Тоэ праслаўлене нават ня мае ўжо славы з гэтага боку, з прычыны большае славы наступнага. Но, калі мінушчае сладунае, дык болей сладунае тое, што застаецца жыцьць.

2 Кар 3:4–11

Другое Пасланье Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 174

Браты! Маючы такую надзею, мы дзейнічаем зь вялікай адвагаю, а ня так, як Майсей, які клаў покрыва на ablічча сваё, каб сыны Ізраіля не глядзелі на канец мінушчага. Але розум іхні асьлеплены: бо тое самае покрыва дагэтуль застаецца нязьнятае пры чытаньні Новага Запавету, бо здымаетца яно Хрыстом. Дагэтуль, калі яны чытаюць Майселя, покрыва ляжыць на сэрцы іхнім; але калі звязратаюцца да Госпада, тады гэта покрыва здымаетца. Гасподзь ёсьць Дух; а дзе Дух Гасподні, там свобода. А мы ўсе, як у люстры, гледзячы на славу Гасподнюю, зъмяняемся ў той самы вобраз са славы ў славу, як з Гасподняга Духа.

2 Кар 3:12–18

Другое Пасланье Да Карынфянаў Съвятога Апостала Паўла, пач. 175

Браты, маючы зь міласці Божай такое служэныне, мы не маркоцімся; але, адкінуўшы тайная ганебныя справы, ня хітруючы і не скажаючы слова Божага, а адкрываючы праўду, аддаём сябе сумленню кожнага чалавека перад Богам. Калі ж і заслонена зъвеставаньне наша, дык заслонена тым, якія гінуць, нявернікам, якім бог веку гэтага зацьміў розум, каб ім ня зъяла сънятло зъвеставаньня пра славу Хрыста, Які ёсьць вобраз Бога нябачнага. Но мы не сябе прапаведуем, а Хрыста Ісуса, Госпада; а мы - нявольнікі вашня дзеля Ісуса, таму што Бог, які сказаў зазъязьць зь цемры сънятлу, азарыў нашыя сэрцы, каб прасвятыць нас пазнаньнем славы Божай у асобе Ісуса Хрыста.

2 Кар 4:1–6

Другое Пасланье Да Карынфянаў Съвятога Апостала Паўла, пач. 176

Браты! Бог, які сказаў зазъязьць зь цемры сънятлу, азарыў нашыя сэрцы, каб прасвятыць нас пазнаньнем славы Божай у асобе Ісуса Хрыста. Але скарб гэты мы носім у гліняным посудзе, каб веліч сілы бачылася ў Богу, а ня ў нас; нас адусюль гнятуць, але мы ня прыгнечаныя; мы ў роспачным стане, але не ўпадаем у роспач; нас гоняць, але мы не пакінутыя; нас валяць, але ня гінем; заўсёды носім у целе мёртвасць Госпада Ісуса, каб і жыцьцё Ісусава адкрылася ў целе нашым. Но мы жывыя няспынна аддаёмся на съмерць за Ісуса, каб і жыцьцё Ісусава адкрылася ў съмяротнай плоці нашай, так што съмерць дзее ў нас, а жыцьцё ў вас. Але, маючы той самы дух веры, як напісаны: “я вераваў і таму гаварыў”, і мы веруем, таму і гаворым, ведаючы, што Той, Хто ўваскрэсіў Госпада Ісуса, уваскрэсіць праз Ісуса і нас і паставіць перад Сабою з вами. Но ўсё дзеля вас, каб багацьце мілаты тым большую ў многіх нарадзіла ўдзячнасць на славу Божую. Таму мы не маркоцімся; але калі вонкавы наш чалавек і тлее, дык унутраны - дзень у дзень абнаўляеца, бо нядоўгая лёгкая пакута наша нараджае ў бязъмерным багацьці вечную славу, калі мы глядзім не на бачнае, а на нябачнае: бо бачнае - часовае, а нябачнае - вечнае!

2 Кар 4:6–15

Другое Пасланье Да Карынфянаў Съвятога Апостала Паўла, пач. 177

Браты, маючы той самы дух веры, як напісаны: “я вераваў і таму гаварыў”, і мы веруем, таму і гаворым, ведаючы, што Той, Хто ўваскрэсіў Госпада Ісуса, уваскрэсіць праз Ісуса і нас і паставіць перад Сабою з вами. Но ўсё дзеля вас, каб багацьце мілаты тым большую ў многіх нарадзіла ўдзячнасць на славу Божую. Таму мы не маркоцімся; але калі вонкавы наш чалавек і тлее, дык унутраны - дзень у дзень абнаўляеца, бо нядоўгая лёгкая пакута наша нараджае ў бязъмерным багацьці вечную славу, калі мы глядзім не на бачнае, а на нябачнае: бо бачнае - часовае, а нябачнае - вечнае!

2 Кар 4:13–18

Другое Пасланье Да Карынфянаў Съвятога Апостала Паўла, пач. 178

Браты, ведаєм, што, калі зямны наш дом, гэтая хатіна, зруйнуетца, мы маем ад Бога жытлішча на нябесах, дом нерукаворны, вечны. Таму якраз мы і стогнем, хочучы апрануцца ў нябеснае наша жытлішча; толькі б нам і апранутым не апынуцца голымі. Но мы, пакуль у гэтаі хатіне стогнем пад цяжарам, бо ня хочам распрануцца, а апрануцца, каб съмяротнае паглынuta было жыцьцём. На гэта якраз і стварыў нас Бог і даў нам задатак Духа. Дык вось, мы заўсёды лагодзімся; і як ведаєм, што, пакуль сталюючыся ў целе, мы далёка да Госпада” бо ходзім вераю, а ня бачаньнем, дык мы лагодзімся і хочам лепей выйсьці зь цела і

ДРУГОЕ ПАСЛАНЬНЕ Да КАРЫНФЯНАЎ Съятога Апостала Паўла

ўсталяваща ў Госпадзе, і таму рупліва намагаемся, ці сталюочыся, ці выходзячы, падабаща Яму; бо ўсім нам трэба зъявіцца перад судовым тронам Хрыстовым, каб кожнаму атрымаць згодна з тым, што ён рабіў, жывучы ў целе, добрае ці благое.

2 Кар 5:1–10

Другое Пасланье Да Карынфянаў Съятога Апостала Паўла, пач. 179

Браты, ўсім нам трэба зъявіцца перад судовым тронам Хрыстовым, каб кожнаму атрымаць згодна з тым, што ён рабіў, жывучы ў целе, добрае ці благое. І вось, ведаючы страх Гасподні, мы настаўляем на разум людзей, а Богу мы адкрытыя; спадзяюся, што адкрытыя і вашым сумленьням. Ня зноў даручаем сябе вам, а даём вам нагоду хваліцца намі, каб мелі вы што скажаць тым, якія хваліцца абліччам, а ня сэрцам. Калі мы выходзім зь сябе, дык дзеля Бога; а калі съцілія, дык дзеля вас. Бо любоў Хрыстовая абдымае нас, а мы разважаем так: калі адзін памёр за ўсіх, дык усе памерлі. А Христос за ўсіх памёр, каб тыя, што жывуць, ужо ня дзеля сябе жылі, а дзеля памерлага за іх і ўваскрэлага.

2 Кар 5:10–15

Другое Пасланье Да Карынфянаў Съятога Апостала Паўла, пач. 180

Браты! Христос за ўсіх памёр, каб тыя, што жывуць, ужо ня дзеля сябе жылі, а дзеля памерлага за іх і ўваскрэлага. Тому ад сёньня мы нікога ня ведаем па плоці; калі ж і ведалі Хрыста па плоці, дык сёньня ўжо ня ведаем. Дык вось, хто ў Хрысьце, той новае стварэнне; старажытнае мінула, цяпер усё новае. А ўсё ад Бога, Які Ісусам Христом прымірыў нас з Сабою і даў нам служэньне прымірэння, таму што Бог у Хрысьце прымірыў з Сабою съвет, ня ставячы людзям у віну злачынстваў іхніх, і даў нам слова прымірэння. Вось мы – пасланцы ў імя Христовае, і як бы сам Бог умаўляе праз нас, у імя Христовае просім: замірэцца з Богам! Бо Таго, Хто ня ведаў грэху, Ён зрабіў нам ахвяраю за грэх, каб мы ў Ім зрабіліся праведнымі перад Богам.

2 Кар 5:15–21

Другое Пасланье Да Карынфянаў Съятога Апостала Паўла, пач. 181

Браты! Мы, як памочнікі ў працы, просім вас, каб мілата Божая ня марна была прынята вамі. Бо сказана: “у часіну спрыяльную пачуў Я цябе, і ў дзень выратаванья дапамог табе”. Вось цяпер часіна спрыяльная, вось, цяпер дзень выратаванья. Мы нікому ні ў чым не даём спатыкацца, каб не выстаўляць на глум служэньне, а ва ўсім выяўляем сябе, як слуг Божых, у вялікай цярплівасці, у бедах, у гаротах, ва ўцісках, пад ударамі, у вязніцах, у выгнаннях, на працы, у чуваннях, у пастах, у чысьціні, у добрай разумнасці, у вялікадушнасці, у даброці, у Духу Святым, у шчырай любові, у слове ісціны, у моцы Божай, са зброяю праўды ў правай і ў левай руцэ, у славе і няславе, пры ганьбе і хвале: нас лічаць ашуканцамі, але мы верныя; мы невядомыя, але нас пазнаюць; нас лічаць нябожчыкамі, але вось, мы жывыя; мы каргныя, але мы не паміраем; нас засмучаюць, а мы заўсёды радуемся; мы гаротнікі, але многіх багацім; мы нічога ня маєм, але ўсім валодаем.

2 Кар 6:1–10

Другое Пасланье Да Карынфянаў Съятога Апостала Паўла, пач. 182А

Браты! Вусны нашыя адкрытыя вам, Карынфяне, сэрца нашае расшырана. Вам ня цесна ў нас; а ў сэрцах вашых цесна. Такою ж роўнаю мераю - кажу вам, як дзесяцам, - зрабецце і вашае сэрца шырокім! Ня ўгінайцесь пад чужое ярмо зь нявернымі. Бо што супольнага ў праведнасці зь беззаконьнем? што супольнага ў съятла зь цемраю? Якая згода паміж Христом і Вэліярам? Альбо якая саўдзельнасць у верніка зь няверным? Якая агульнасць храма Божага зь ідаламі? Бо вы храм Бога Жывога, як сказаў Бог.

2 Кар 6:11–16A

Другое Пасланье Да Карынфянаў Съятога Апостала Паўла, пач. 182Б

Браты, вы храм Бога Жывога, як сказаў Бог: “усялюся ў іх і буду хадзіць у іх; і буду іхнім

Богам, і яны будуць Майм народам”. І таму выйдзіце зь іхнага асяродзьдзя і аддзялецеся, - кажа Гасподзь, - і не дакранайцесь да нячыстага, і Я прыму вас і буду вам за Айца, і вы будзеце Майм сынамі і дочкамі, кажа Гасподзь Усеўладны”. І вось, любасныя, маючы такія абяцаныні, ачысьцім сябе ад усякае паганасыці плоці і духу, творачы съвятыню ў страху Божым.

2 Кар 6:16б–7:1

Другое Пасланье Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 183

Браты, ачысьцім сябе ад усякае паганасыці плоці і духу, творачы съвятыню ў страху Божым. Дайце месца нам: мы нікога не пакрыўдзілі, і нікому не нашкодзілі, ні ад кога не дамагаліся карысъці. Не на асуду кажу; бо я раней сказаў, што вы ў сэрцах наших, так каб разам і памерці і жыць. Я шмат спадзяюся на вас, шмат хвалюся вамі; я поўны ўzechі, узбагачаюся радасыцю пры ўсёй журбе нашай. Бо, калі прыйшлі мы ў Македонію, цела наша ня мела нікага спакою, а мы былі ўціснутыя адусюль: звонку - напады, усярэдзіне - страхі. Але Бог, суцешнік пакорлівых, суцешыў нас Цітавым прыходам і ня толькі прыходам яго, але і ўzechаю, якою ён суцяшаўся за вас, рассказываючы нам пра вашу руплівасыць, пра ваш плач, пра вашае дбаныне за мяне, так што радасыць мая яшчэ збольшылася. А таму, калі я засмуціў вас пасланынем, не шкадую, хоць і пашкадаваў быў; бачу, што пасланыне тое засмуціла вас, хоць і часова. Цяпер я радуюся не таму, што вы засмуціліся, а таму, што вы засмуціліся на пакаяньне; бо засмуціліся дзеля Бога, так што зусім ня зьведалі праз нас шкоды. Бо смутак дзеля Бога прыносіць нязыменнае пакаяньне на збавеньне

2 Кар 7:1б–10а

Другое Пасланье Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 184

Браты, смутак дзеля Бога прыносіць нязыменнае пакаяньне на збавеньне; а смутак зямны чыніць съмерць. Бо тое, што вы засмуціліся дзеля Бога, глядзеце, якую абудзіла ў вас руплівасыць, якія перапросіны, якую абуранасыць вінаватымі, які страх, якое жаданыне, якую дбайнасыць, якое спагнаныне! І ва ўсім вы паказалі сябе чыстымі ў гэтай справе. Дык вось, калі я пісаў вам, дык ня дзеля зыняважніка і ня дзеля зыняважанага, а каб вам адкрыўся наш пільны клопат пра вас перад Богам. Таму мы суцешыліся ўzechаю вашай; а яшчэ болей узрадаваныя мы Цітавай радасыцю, што вы ўсе супакоілі дух ягоны; і вось, я не застаўся пасаромлены, калі трохі пахваліўся вамі перад ім; але як што вам мы гаварылі ўсю праўду, так і перад Цітам пахвала наша аказалася праўдзіваю; і сэрца ягонае вельмі прыхільнае да вас, калі згадвае ён пакорлівасыць вашу, як вы яго прынялі былі са страхам і трымценынем. І вось радуюся, што ва ўсім магу пакласыціся на вас.

2 Кар 7:10–16

Другое Пасланье Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 185

Паведамляем вам, браты, пра мілату Божую, дадзеную цэрквам Македонскім; бо яны сярод вялікіх выпрабаваныя нягодамі маюць шмат радасыці, і глыбокая галеча іхняя разыліваецца бяз краю ў шчодрасыці іхний гасціннасыці; бо яны зычлівия па сіле і па-над сіламі - я съведка: яны вельмі пераканаўча прасілі нас прыняць дар і ўдзел іхні ў служэныні съвятым; і ня толькі тое, на што мы спадзяваліся, але яны аддалі саміх сябе найперш Госпаду, потым і нам з волі Божае.

2 Кар 8:1–5

Другое Пасланье Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 186

Браты, як што вы перапоўненыя ўсім: вераю і словам, і познанынем і ўсякай руплівасыцю, і любоўю вашаю да нас, - дык прасякнечеся ж і гэтаю дабрачыннасыцю. Кажу гэта не як загад, а дбанынем іншых выпрабоўваю шчырасыць і вашай любові. Бо ведаеце вы мілату Госпада нашага Ісуса Хрыста, што Ён, будучы багаты, зъбяднеў дзеля вас, каб вы ўзбагаціліся Ягонай беднасыцю. Я даю на гэта раду: бо гэта карысна вам, вы ня толькі пачалі

рабіць гэта, але і жадалі таго яшчэ зь леташняга. Завяршэце ж цяпер самую дзею, каб, чаго так моцна прагнулі, тое і зроблена было па магчымасці. Бо, калі ёсьць руплівасць, дык яна прымаецца залежна ад таго, хто мае, а не ад таго, чаго ня мае. Тут трэба, каб іншым была палёгка, а вам цяжар, але каб была роўнасць. Сёньня ваш дастатак на пакрыцьцё іхнія нястачы; а пасыля іх дастатак на пакрыцьцё вашай нястачы, каб была роўнасць, як напісана: “хто сабраў многа, ня меў лішняга, і хто - мала, ня меў нястачы”.

2 Кар 8:7–15

Другое Пасланье Да Карынфянаў Съятога Апостала Паўла, пач. 187

Браты! Дзякаваць Богу, што Ён уклаў у Цітава сэрца такую руплівасць пра вас; бо, хоць я і прасіў яго, але ён, будучы занадта руплівы, пайшоў да вас з добрае волі. Зь ім паслалі мы таксама брата, якога ва ўсіх цэрквах многа хваляць за звеставаныне, і пры гэтым выбранага ад цэрквой у спадарожнікі нам для гэтага добрата пачынання, якому мы служым у славу Самога Госпада і ў згодзе з руплівасцю вашай, асьцерагаючыся, каб хто не наракаў на нас пры такой шчодрасці прынашэння, якія давераны нашаму служэнню; бо мы дбаем за дабро ня толькі перад Госпадам, але і перад людзьмі. Мы паслалі зь імі і брата нашага, чыю руплівасць шмат разой праверылі ў многім, і які сёньня яшчэ руплівейшы праз вялікі давер да вас. Што да Ціта, гэта - мой сябар і супрацоўнік у вас; а што да братоў нашых, гэта - пасланцы цэрквой, слава Хрыстова. Дык вось, перад абліччам цэрквой дайце ім доказ любові вашай і таго, што мы справядліва ганарымся вами. Мне, зрэшты, лішне пісаць вам пра службу съятым, бо я ведаю руплівасць вашую, і хвалюся вамі перад Македонцамі, што Ахая гатовая яшчэ зь леташняга году; а стараннасць вашая падахвоціла многіх. А братоў паслаў я на тое, каб пахвала мая вам не прапала марна ў гэтым выпадку, а каб вы, як я казаў, былі падрыхтаваныя, каб, калі прыйдуць са мною Македонцы і застануць вас негатовых, не пасаромлены былі мы, - не кажу “вы”, - пахваліўшыся так упэунена. Вось чаму я палічыў патрэбным упраесць братоў, каб яны першыя пайшлі да вас і папярэдне паклапаціся, каб абвешчанае ўжо дабраславеныне ваша было гатовае, як дабраславеныне, а не як прымусовая даніна.

2 Кар 8:16–9:5

Другое Пасланье Да Карынфянаў Съятога Апостала Паўла, пач. 188

Браты! Пры гэтым (скажу): хто сее скуча, той скуча і пажне; а хто сее шчодра, той шчодра і пажне. Хай кожны ўзычвае, як сэрца ягонае прыхіляе, а ня з прыкрасыцю і ня з прынукам; бо Бог любіць таго, хто самахоць дае з радасцю. А Бог мае сілу ўзбагаціць вас усякаю мілатою, каб вы, заўсёды і ва ўсім маючы ўсялякі дастатак, былі багатыя на ўсякія добрыя дзеі, як напісана: “рассыпаў, раздаў убогім; праўда ягоная трывае вавекі”. А Той, Хто дае насеньне сейбіту і хлеб на ежу, дасыць і шчодрасць пасенікам вамі і памножыць плады праведнасці вашай, так, каб вы ўсім багатыя былі на ўсякую шчадроту, якая праз нас узносіць падзяку Богу.

2 Кар 9:6–11

Другое Пасланье Да Карынфянаў Съятога Апостала Паўла, пач. 189

Браты, справа служэння гэтага ня толькі дапаўняе ўбогасць съятых, але нараджае ў многіх удзячнасць Богу; бо, бачачы досьвед у гэтым служэнні, яны славяць Бога за пакору вызнаванаму вамі Дабравесыцу Христоваму і за шчырую супольнасць зь імі і з усімі, молячыся за вас, па прыхільнасці да вас, за шчодра сутную ў вас мілату Божую. Дзякую Богу за нявымоўны дар Ягоны! А сам я, Павал, асабіста сыцілы сярод вас, а здалёку супроць вас адважны, пераконваю вас лагодаю і мілажальнасцю Христовай. Прашу вас, каб, калі прыйду да вас, не давялося мне адважна ўжываць тую цвёрдую адвагу, якую думаю ўжыць супроць некаторых, якія думаюць пра нас, быццам мы ўчыняем па плоці. Бо мы, ходзячы ў плоці, не па плоці змагаемся. Зброя нашага змагання ня плоцкая, а моцная Богам на руйнаваныне цвярдыняў: імі мы абвяргаем намыслы і ўсякую ганарлівасць, што паўстае супроць пазнання Божага, і палонім усякія задумы на паслушнасць Хрысту; і гатовыя пакараць любую

непаслушнасьць, калі вашая паслушнасьць зъдзейсьніцца. Ці на асобу зважаеце? Хто ўпэўнены ў сабе, што ён Хрыстовы, той сам па сабе хай мяркуе, што, калі ён Хрыстовы, дык і мы Хрыстовыя.

2 Кар 9:12–10:7

Другое Пасланье Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 190

Браты: Хто ўпэўнены ў сабе, што ён Хрыстовы, той сам па сабе хай мяркуе, што, калі ён Хрыстовы, дык і мы Хрыстовыя. Бо, калі б я пачаў занадта хваліцца нашай уладай, якую Гасподзь даў нам на станаўленне, а не на разладзьдзе нашае, дык я ня быў бы пасаромлены. Зрэшты, хай ня здасца, што я палохаю вас толькі пасланьнямі. Бо як нехта кажа: “у пасланьнях ён строгі і моцны, а ў асабістай прысутнасьці слабы, і мова ягоная нязначная”, дык няхай ведаюць, што, якія мы на словах у пасланьнях завочна, такія і ў дзеі асабіста. Бо мы не адважваемся мерацца альбо параўноўваць сябе з тымі, якія самі сябе выстаўляюць: яны мераюць сябе самімі сабою і параўноўваюць сябе з сабою неразумна. А мы не хваліцца будзем бязь меры, а мераю долі, якую нам вызначыў Бог і такою мераю, каб дасягнуць і да вас. Бо мы ня высільваемся, як тыя, што не дасяглі да вас, бо дасягнулі і да вас зьвеставаннем Хрыстовым; мы не бязь меры хвалімся, ня чужою працаю, а спадзяёмся, што калі будзе расьці вера вашая, над меру пабольшыць у вас удзел наш, (так, каб і) далей прапаведаваць вам Дабравесьце, ня хвалячыся гатовым у чужой долі. “Хто хваліцца, няхай хваліцца ў Госпадзе”. Бо ня той годны, хто сам сябе хваліць, а каго хваліць Гасподзь.

2 Кар 10:7б–18

Другое Пасланье Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 191

Браты! О, калі б вы хоць крыху ўмілажаліся з маёй неразумнасці! Але вы і мілажальныя да мяне. Бо я руплюся за вас руплівасцю Божаю, таму што я заручыў вас з адзіным мужам, каб зъявіць Хрысту чыстаю дзвеяй. Але баючыся, каб, як зъмей хітрасцю сваёй змусыці Еву, так і вашыя думкі каб не панесылі шкоды і вы ня збочылі ад прастаты і чысыціні ў Хрысьце. Бо, калі б хто прыйшоў і пачаў прапаведаваць другога Ісуса, якога мы не прапаведавалі, альбо калі б атрымалі іншага Духа, якога не атрымалі, альбо іншае Дабравесьце, якога ня прымалі, - дык вы былі б вельмі мілажальныя да таго. Але я думаю, што я ні ў чым не адстаў ад тых “вышэйших апосталаў”: хоць я і невук у слове, але не ў спазнаньні. Урэшце, мы ва ўсім дасканала вядомыя вам.

2 Кар 11:1–6

Другое Пасланье Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 192

Браты! Я думаю, што я ні ў чым не адстаў ад тых “вышэйших апосталаў”: хоць я і невук у слове, але не ў спазнаньні. Урэшце, мы ва ўсім дасканала вядомыя вам. Ці зграшыў я тым, што прыніжаў сябе, каб узвысіць вас: бо без узнагароды вам прапаведаваў Дабравесьце Божае? Другім цэрквам я нарабіў выдаткаў, бяручы зь іх утрыманье на служэнне вам; і, калі быў у вас, хоць і трываў нястачу, нікому не дакучай, бо нястачы мае пакрылі браты, якія прыйшлі з Македоніі; ды і ва ўсім я стараўся і па стараюся ня быць вам цяжарам. Па праўдзе Хрыстовой ува мне скажу, што пахвала гэтая не адymeцца ў мяне ў землях Ахайі. Чаму ж так раблю? Ці таму, што ня люблю вас? Богу вядома! Але як раблю, так і буду рабіць, каб ня даць прычыны тым, якія шукаюць поваду, каб яны, чым хваляцца, у тым аказаліся такімі самымі, як і мы. Бо такія ілжэапосталы, падступныя работнікі, што ўдаюць зь сябе апосталаў Хрыстовых. І якое тут дзіва: бо сам сатана строіць зь сябе анёла сьвятла, а таму не вялікая справа, калі і слугі ягоныя ўдаюць зь сябе слуг праведнасці; але канец іхні будзе паводле дзеяй іхніх. Яшчэ скажу: хай не палічыць хто-небудзь мяне неразумным; а калі ня так, дык прымече мяне, хоць якога неразумнага, каб і мне хоць крыху пахваліцца. Што скажу, тое скажу ня ў Госпадзе, а як бы ва ўтрапёнасці, якая дадае мне адвагі хваліцца. Як многія хваляцца з прычыны цялеснай, так і я буду хваліцца. Бо вы, людзі разумныя, ахвоча церпіце неразумных, вы церпіце, калі хоць вас

панявольвае, калі хто аб'ядае, калі хто абірае, калі хто вас за нікчэмнасьць мае, калі хто б'e вас па твары. На сорам кажу, што на гэта ў нас неставала сілы

2 Кар 11:5–21а

Другое Пасланье Да Карынфянаў Святоага Апостала Паўла, пач. 193

Браты, а калі хто мае адлагу хваліцца чым-небудзь, дык скажу зь неразуменъня, набяруся адлагі і я. Яны Габрэі? і я. Ізраільцыне? і я. Насенъне Абрагамавае? і я. Хрыстовыя слугі? у неразуменъні кажу: я больш. Я намнога больш быў у працы, бязъмерна больш у ранах, больш у цымніцах і шмат разоў пры съмерці. Ад Юдэяў пяць разоў далі мне былі па сорак удару без аднаго. тройчы мяне білі палкамі, аднойчы камяніямі пабівалі, тро разы я цярпеў караблекрушэнъне, нач і дзень прабыў у бездані марской; шмат разоў быў у падарожжах, у небясьпеках на рэках, у небясьпеках ад разбойнікаў, у небясьпеках ад адзінапляменцаў, у небясьпеках ад язычнікаў, у небясьпеках у горадзе, у небясьпеках у пустыні, у небясьпеках на моры, у небясьпеках сярод фальшывых братоў, у працы і ў зынемажэнъні, часта ў недасыпанъні, у голадзе і смазе, часта ў посьце, на съюжы і ў галечы. Акрамя згаданых прыгодаў, у мяне штодзень зборы людзей, клопат за ўсе цэрквы. Хто зынемагае, з кім бы і я не зынемагаў? Хто ўпадае ў змусты, за каго б я не ўспалымняўся? Калі мусова мне хваліцца, дык буду хваліцца нямогласцю маёю. Бог і Айцец Госпада нашага Ісуса Хрыста, дабраславёны навекі, ведае, што я не маню. У Дамаску абласны правіцель цара Арэты пільнаваў горад Дамаск, каб схапіць мяне; і я ў кашы быў спушчаны з вакна па съяне і пазьбег ягоных рук. Няма карысці хваліцца мне; бо я прыйду да відзежаў і адкрыццяў Гасподніх. Ведаю чалавека ў Хрысьце, які чатырнаццаць гадоў таму назад, - ці ў целе, ня ведаю, ці ня ў целе, ня ведаю: Бог ведае, - захоплены быў да трэйцяга неба. І ведаю пра такога чалавека, - толькі ня ведаю - у целе, ці па-за целам: Бог ведае, - што ён быў узяты ў рай і чуў няўымоўныя слова, якіх чалавеку нельга пераказаць. Такім чалавекам магу хваліцца; а сабою не пахвалюся, хіба што немачамі маймі. Урэшце, калі захачу хваліцца, ня буду неразумны, бо скажу праўду; але я ўстрымліваюся, каб хто не падумаў пра мяне болей, чым колькі ўва мне бачыць, альбо чуе ад мяне. І каб я не заганарыўся нязвычайнасцю адкрыццяў, дадзена мне джала ў плоць, пасланец сатаны, тлуміць мяне, каб я не ганарыўся. Тройчы маліў я Госпада за тое, каб адвёў яго ад мяне. Але Гасподзь сказаў мне: “досьць табе мілаты Маёй, бо сіла Мая зьдзяйсьніцца ў немачы”. І таму я найболіш ахвоча буду хваліцца сваімі немачамі, каб жыла ўва мне сіла Христовая.

2 Кар 11:21б–12:9

Другое Пасланье Да Карынфянаў Святоага Апостала Паўла, пач. 194

Браты! Бог і Айцец Госпада нашага Ісуса Хрыста, дабраславёны навекі, ведае, што я не маню. У Дамаску абласны правіцель цара Арэты пільнаваў горад Дамаск, каб схапіць мяне; і я ў кашы быў спушчаны з вакна па съяне і пазьбег ягоных рук. Няма карысці хваліцца мне; бо я прыйду да відзежаў і адкрыццяў Гасподніх. Ведаю чалавека ў Хрысьце, які чатырнаццаць гадоў таму назад, - ці ў целе, ня ведаю, ці ня ў целе, ня ведаю: Бог ведае, - захоплены быў да трэйцяга неба. І ведаю пра такога чалавека, - толькі ня ведаю - у целе, ці па-за целам: Бог ведае, - што ён быў узяты ў рай і чуў няўымоўныя слова, якіх чалавеку нельга пераказаць. Такім чалавекам магу хваліцца; а сабою не пахвалюся, хіба што немачамі маймі. Урэшце, калі захачу хваліцца, ня буду неразумны, бо скажу праўду; але я ўстрымліваюся, каб хто не падумаў пра мяне болей, чым колькі ўва мне бачыць, альбо чуе ад мяне. І каб я не заганарыўся нязвычайнасцю адкрыццяў, дадзена мне джала ў плоць, пасланец сатаны, тлуміць мяне, каб я не ганарыўся. Тройчы маліў я Госпада за тое, каб адвёў яго ад мяне. Але Гасподзь сказаў мне: “досьць табе мілаты Маёй, бо сіла Мая зьдзяйсьніцца ў немачы”. І таму я найболіш ахвоча буду хваліцца сваімі немачамі, каб жыла ўва мне сіла Христовая.

2 Кар 11:31–12:9

Другое Пасланьне Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 195

Браты! Таму і любасна мне ў немачах, у крыўдах, у нястачах, у ганенънях, ва ўцісках за Хрыста: бо калі я нямоглы, тады моцны. Я дайшоў да неразумнасці, хвалячыся: вы мяне да гэтага змусілі. Вам бы сълед было хваліць мяне, бо я нічым ня горшы за тых “вышэйших апосталаў”, хоць я і нішто: прыкметы апостала звязаліся перад вамі ўсякім цярпеньнем, азнакамі, цудамі і сіламі. Бо чаго вам нестаете перад іншымі цэрквамі, дык хіба толькі таго, што сам я ня быў вам цяжарам? Даруйце мне такую віну. Вось, трэйці раз я гатовы ісьці да вас, і ня буду вам цяжарам, бо я шукаю ня вашага, а вас. Ня дзецы павінны зьбіраць маёмасць бацькам, а бацькі дзецыям. Я ахвотна буду траціць сваё і зынемагаць сябе за душы вашыя, нягледзячы на тое, што, вельмі моцна любячы вас, я меней любімы вамі. Але няхай будзе, што сам я ня вельмі вас абцяжарваў, але, як што я хітры, дык хітрасьцю браў вас, але ці карыстаўся чым ад вас праз каго-небудзь з тых, каго пасылаў да вас? Я ўпрасліў Ціта, і паслаў зь ім аднаго брата: ці ж пакарыстаўся Ціт чым-небудзь вашым? Ці не ў адным духу мы дзейнічалі? Ці не адною дарогай хадзілі? Ці ня думаецце яшчэ, што мы толькі апраўдваємся перад вамі? Мы гаворым перад Богам, у Хрысьце, і ўсё гэта, любасныя, вам у навуку.

2 Кар 12:10–19

Другое Пасланьне Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 196

Браты, я маю боязь, каб мне, калі я прыйду, не застаць вас такіх, якіх не хачу, а таксама каб і вы ня ўбачылі мяне такога, якога ня хочаце: каб не знайсьці ў вас нязгодзіц, зайдзрасці, гневу, сварак, паклёпаў, нагавораў, ганарыстасці, беспарарадкаў, каб зноў, калі прыйду, ня прынізіў мяне ў вас Бог мой, і каб не аплакваць мне многіх, якія зграшылі раней і не пакаяліся ў нячыстасці і непатрэбстве, якое рабілі. Трэйці ўжо раз іду да вас: “пры вуснах двух альбо трох съведкаў будзе цвёрдае кожнае слова”. Я запабягаў і запабягаю, як бы ў маёй другой прысутнасці ў вас, і цяпер у адсутнасці, пішу тым, што раней зграшылі, і ўсім астатнім, што, калі зноў прыйду, не пашкадую.

2 Кар 12:20–13:2

Другое Пасланьне Да Карынфянаў Святога Апостала Паўла, пач. 197

Браты! Вы шукаеце доказу, што Христос гаворыць ува мне: Ён супроць вас не бясьцілы, а моцны ў вас. Но, хоць Ён і ўкрыжаваны ў немачы, але жывы сілаю Божаю; і мы таксама, хоць нямоглы ў Ім, але будзем жывыя зь Ім сілаю Божаю ў вас. Выпрабоўрайце саміх сябе, ці ў веры вы? саміх сябе дасьледуйце. Альбо вы ня ведаецце саміх сябе, што Ісус Христос у вас? Хіба толькі вы ня тое, чым павінны быць. А пра нас, спадзяюся, даведаецца, што мы тое, чым быць павінны. Молім Бога, каб вы не рабілі ніякага ліха, не на тое, каб нам здацца, чым павінны быць; а каб вы рабілі дабро, хоць бы мы здаваліся і на тым, чым павінны быць. Но мы ня моцныя супроць праўды, а моцныя за праўду. Мы радуемся, калі мы нямоглы, а вы моцныя; за гэта якраз і молімся, за вашую дасканаласць. На тое я і пішу гэта ў адсутнасці, каб у прысутнасці ня ўжыць строгасці ўлады, дадзенай мне Госпадам на збудаванье, а не на руйнаванье. Аднак жа, браты, радуйцеся, удасканальвайцеся, суцяшайцеся, будзьце аднамысныя, мірныя, - і Бог любові і міру будзе з вамі. Вітайце аднаго цалаваннем святым. Вітаюць вас усе святыя. Мілата Госпада нашага Ісуса Хрыста, і любоў Бога Айца, і лучнасць Святога Духа з усімі вамі. Амін.

2 Кар 13:3–13

ПАСЛАНЬНЕ ДА ГАЛЯТАЎ СЪВЯТОГА АПОСТАЛА ПАЎЛА

Пасланьне Да Галятаў Съвятога Апостала Паўла, пач. 198

Павал апостал выбраны ня людзымі і не праз чалавека, а Ісусам Хрыстом і Богам Айцом, Які ўваскрэсіў Яго зь мёртвых, і ўсе браты, якія са мною, - цэрквам Галятыскім: мілата вам і мір ад Бога Айца і Господа нашага Ісуса Хрыста, Які аддаў Сябе Самога за грахі нашыя, каб выбавіць нас ад цяперашняга падступнага веку, па волі Бога і Айца нашага; Яму слава на векі вечныя. Амін. Зъдзіўляюся, што вы так хутка пераходзіце ад таго, хто заклікаў вас мілатою Хрыстоваю, да іншага зъвеставанья, якое, аднак, ня іншае, а толькі ёсьць людзі, якія зводзяць вас і хочуць перавярнуць зъвеставанье Хрыстовае. Але калі б нават мы, альбо анёл зь неба пачаў зъвеставаць вам ня тое, што мы зъвеставалі вам, хай будзе анатэма. Як раней мы сказали, так і цяпер яшчэ кажу: хто зъястуе вам ня тое, што вы прынялі, хай будзе анатэма. Ці ў людзей я цяпер шукаю ўпадабанья, ці ў Бога? ці людзям дагаджаць стараюся? Калі б я і дагэтуль дагаджаў людзям, дык ня быў бы рабом Хрыстовым. А ў тым, што пішу вам, прад Богам, ня ілгу. Паслья гэтага адышоў я ў землі Сірыі і Кілікіі. Цэрквам Хрыстовым у Юдэі асабіста я ня быў вядомы, а толькі чулі яны, што колішні іхні ганіцель цяпер зъястуе веру, якую раней вынішчаяў, і праслаўлялі за мяне Бога. Потым, праз чатырнаццаць гадоў, зноў хадзіў я ў Ерусалім з Варнавам, узяўшы з сабою і Ціта. А хадзіў паводле адкрыцца і абвясьціў там, і асобна самым пашаноўным, Дабравесьце, якое я прапаведую язычнікам: ці ня марна я дзею альбо дзеяў. Але яны і Ціта, які быў са мною, хоць і Эліна, ня прымушалі абразацца. А што да аблудных ілжэбратаў, якія пракраліся да нас падгледзець нашую свабоду, якую мы маем у Хрысьце Ісусе, каб паняволіць нас, дык мы ні на хвіліну не паступіліся і не ўпакорыліся ім, каб ісціна зъвеставанья захавалася чыстаю ў вас.

Гал 1:1–10; 1:20–2:5

Пасланьне Да Галятаў Съвятога Апостала Паўла, пач. 199

Браты, мілата вам і мір ад Бога Айца і Господа нашага Ісуса Хрыста, Які аддаў Сябе Самога за грахі нашыя, каб выбавіць нас ад цяперашняга падступнага веку, па волі Бога і Айца нашага; Яму слава на векі вечныя. Амін. Зъдзіўляюся, што вы так хутка пераходзіце ад таго, хто заклікаў вас мілатою Хрыстоваю, да іншага зъвеставанья, якое, аднак, ня іншае, а толькі ёсьць людзі, якія зводзяць вас і хочуць перавярнуць зъвеставанье Хрыстовае. Але калі б нават мы, альбо анёл зь неба пачаў зъвеставаць вам ня тое, што мы зъвеставалі вам, хай будзе анатэма. Як раней мы сказали, так і цяпер яшчэ кажу: хто зъястуе вам ня тое, што вы прынялі, хай будзе анатэма. Ці ў людзей я цяпер шукаю ўпадабанья, ці ў Бога? ці людзям дагаджаць стараюся? Калі б я і дагэтуль дагаджаў людзям, дык ня быў бы рабом Хрыстовым.

Гал 1:3–10

Пасланьне Да Галятаў Съвятога Апостала Паўла, пач. 200

Абвяшчаю вам, браты, што Дабравесьце, якое я абвяшчаў, ня ёсьць чалавече; бо і я прыняў яго і навучыўся не ад чалавека, а праз адкрыцца Ѽ Ісуса Хрыста. Вы чулі пра мой ранейшы лад жыцця Ѽ Юдэйстве, як я жорстка прасльедаваў Царкву Божую і спусташаў яе, і вызначыўся Ѽ Юдэйстве сярод многіх равеснікаў з роду майго, бо быў я зацяты прыхільнік бацькоўскіх маіх паданьяў. Калі ж Бог, выбраўшы мяне ад улоньня маці маёй і заклікаўши мілатою Сваёю, зажадаў адкрыць ува мне Сына Свайго, каб я зъвеставаў Яго язычнікам, я не пачаў адразу ж раіцца з плоццю і крывёю, і не пайшоў у Ерусалім да тых апосталаў, якія ішлі перада мною, а пайшоў у Аравію, і зноў вярнуўся Ѽ Дамаск. Паслья, праз тры гады, хадзіў я Ѽ Ерусалім пабачыцца зь Пятром і пабыў у яго дзён пятнаццаць. А другога з апосталаў я ня бачыў нікога, акрамя Якава, брата Гасподняга.

Гал 1:11–19

Пасланьне Да Галятаў Святога Апостала Паўла, пач. 201

Браты! І ў знакамітых праз што-небудзь, якія б яны ні былі калі-небудзь, для мяне няма нічога асаблівага: Бог не зважае на аблічча чалавека. І знакамітая не дадалі мне больш анічога; наадварот, што мне даверана зывеставанье неабрэзаным, як Пятру абрэзаным, бо Той, Хто спрыяў Пятру ў апостальстве сярод абрэзаных, спрыяў і мне сярод язычнікаў, - і даведаўшыся пра мілату, дадзеную мне, Якаў і Кіфа і Ян, якія былі ўважаныя за стаўпоў, падалі мне і Варнаву руку лучнасці, каб нам ісьці да язычнікаў, а ім да абрэзаных, толькі каб мы памяталі ўбогіх, што і намагаўся я выкананец дакладна.

Гал 2:6–10

Пасланьне Да Галятаў Святога Апостала Паўла, пач. 202

Браты! Калі ж Пётр прыйшоў у Антыахію, дык я адкрыта выступіў супроць яго, бо ён заслужыў дакораў. Бо да прыходу некаторых ад Якава, ей разам зъ язычнікамі; а калі тыя прыйшлі, пачаў тайца і ўхіляцца, апасаючыся абрэзаных. Разам зъ ім крывадушнічалі і іншыя Юдэі, так што нават Варнава быў змушчаны іхняй крывадушнасцю. Але калі я ўбачыў, што яны ня проста дзеюць паводле ісьціны Дабравесіця, сказаў Пятру пры ўсіх: калі ты як Юдэй жывеш па-язычніцку, а не па-Юдэйску, дык навошта язычнікаў змушаеш жыць па-Юдэйску? Мы з прыроды Юдэі, а не зъ язычнікаў грэшнікі; аднак жа, даведаўшыся, што чалавек апраўдваецца ня дзеямі закона, а толькі вераю ў Ісуса Хрыста, і мы ўверавалі ў Хрыста Ісуса, каб апраўдацца вераю ў Хрыста, а ня дзеямі закона; бо дзеямі закона не апраўдваецца ніякая плоць.

Гал 2:11–16

Пасланьне Да Галятаў Святога Апостала Паўла, пач. 203

Браты, даведаўшыся, што чалавек апраўдваецца ня дзеямі закона, а толькі вераю ў Ісуса Хрыста, і мы ўверавалі ў Хрыста Ісуса, каб апраўдацца вераю ў Хрыста, а ня дзеямі закона; бо дзеямі закона не апраўдваецца ніякая плоць. Калі ж, шукаючы апраўданьня ў Хрысьце, мы і самі сталіся грэшнікамі, - дык няўжо ж Хрыстос ёсьць служка грэху? Аніяк! Но калі я зноў будую, што быў разбурыў, дык сам сябе раблю злачынцам. Праз закон я памёр для закона, каб жыць дзеля Бога. Я ўкрыжаваўся з Хрыстом, і ўжо ня я жыву, а жыве ўва мне Христос. А што цяпер жыву ў целе, дык жыву вераю ў Сына Божага, Які палюбіў мяне і аддаў Сябе за мяне.

Гал 2:16–20

Пасланьне Да Галятаў Святога Апостала Паўла, пач. 204

Браты! Не адкідаю мілаты Божай. А калі праведнасць дасягаецца праз закон, дык Хрыстос марна памёр. О, няцімныя Галяты! Хто падбіў вас не скарацца ісьцінে, вас, у каго перад вачыма накрэсьлены быў Ісус Хрыстос, як бы сярод вас укрыжаваны? Толькі гэта хачу ведаць ад вас: ці праз дзеі закона вы атрымалі Духа, ці праз настаўленыне ў веры? Ці такія вы няцімныя, што, пачаўшы Духам, цяпер канчаецце плоцьцю? Так многа вы перацярпелі няўжо марна? О, калі б толькі марна! Той, Хто пада вам Духа і творыць сярод вас чуды, ці праз дзеі закона робіць гэта, ці праз пропаведзь веры? Так Абрарам паверыў Богу, і гэта залічылася яму ў праведнасць. Уведайце ж, што вернікі - сыны Абрагамавыя.

Гал 2:21–3:7

Пасланьне Да Галятаў Святога Апостала Паўла, пач. 205

Браты! І Пісаньне, прадбачачы, што Бог вераю апраўдае язычнікаў, наперад узвядзяцца Абрагаму: “у табе дабраславяцца ўсе народы”. Вось так, веруючыя дабраславяцца зъ верным Абрагамам. А ўсе, хто сцвярджаецца на дзеях закона, жывуць пад пракляццем. Бо напісаны: “пракляты кожны, хто ня выконвае пастаянна ўсяго, што напісаны ў кнізе закона”. А што законам ніхто не апраўдваецца перад Богам, гэта ясна, бо “праведны вераю жыць будзе”. А закон не ад веры; “а хто выконвае яго, той жыць будзе ім”.

Гал 3:8–12

Пасланьне Да Галятаў Святога Апостала Паўла, пач. 206

Браты! Хіба ня ведаецце, што каліва закваскі расчыняе ўсё цеста? Дык вось, ачысьціце старую закваску, каб сталіся вы новым цестам, бо вы прэнсыя, бо Пасха наша Хрыстос, ахвяраваны за нас. А таму будзем съяткаваць не са старою закваскаю, не з закваскаю заганы і падступнасці, а з праснакамі чысьціні і праўды. Хрыстос адкупіў нас ад пракляцця закона, зрабіўшыся за нас пракляццем - бо напісаны: “пракляты кожны, хто вісіць на дрэве”, каб дабраславенъне Абрагамавае праз Хрыста Ісуса пашырылася на язычнікаў, каб нам атрымаць абяцанага Духа вераю.

1 Кар 5:6б–8; Гал 3:13–14

Пасланьне Да Галятаў Святога Апостала Паўла, пач. 207

Браты! кажу я па-людзку: нават чалавекам зацьверджанага запавету ніхто не адмяняе і не дадае да яго. Але Абрагаму дадзеныя былі абяцаныні і нашчадку ягонаму. Ня сказана: “і нашчадкам”, як бы пра многіх, а як бы пра аднаго: “і насе́ньню твайму”, якое ёсьць Хрыстос. Я кажу тое, што запавета пра Хрыста, раней Богам зацьверджанага, закон, які паявіўся праз чатырыста трывцаць гадоў, не адмяняе так, каб абяцанъне страціла сілу. Бо калі паводле закона спадчына, дык ужо не паводле абяцанъня; але Абрагаму Бог даў гэта паводле абяцанъня. Навошта ж закон? Ён дадзены пасыля з прычыны злачынстваў, да часу прышэсця насе́ньня, якому было дадзена абяцанъне, і ўчынена праз анёлаў, рукою пасрэдніка. Але пасрэднік пры адным ня бывае, а Бог адзін. Дык ці ж закон супроць абяцанъня Божых? Ані! Бо калі б дадзены быў закон, які мог бы ажыўляць, дык сапраўды праведнасць была б ад закона; але Пісаньне ўсіх замкнула пад грэх, каб абяцанъне веруючым было дадзена ад веры ў Ісуса Хрыста.

Гал 3:15–22

Пасланьне Да Галятаў Святога Апостала Паўла, пач. 208А

Браты, да прышэсця веры, мы былі замкнутыя пад вартаю закона да таго часу, як мела адкрыцца вера. Дык вось закон быў для нас павадыром да Хрыста, каб нам апраўдацца вераю; а як прыйшла вера, мы ўжо не пад кіраваньнем павадыра. Бо ўсе вы сыны Божыя па веры ў Хрыста Ісуса; усе вы, хто хрысьціўся ў Хрыста, у Хрыста апрануліся! Няма ўжо Юдэя, ні язычніка; няма раба, ні вольніка; няма мужчынскага полу, ні жаночага: бо ўсе вы адно ў Хрысьце Ісусе. Калі ж вы Хрыстовыя, дык вы нашчадкі Абрагамавыя, і паводле абяцанъня спадкаемцы.

Гал 3:23–29

Пасланьне Да Галятаў Святога Апостала Паўла, пач. 208Б

Браты, да прышэсця веры, мы былі замкнутыя пад вартаю закона да таго часу, як мела адкрыцца вера. Дык вось закон быў для нас павадыром да Хрыста, каб нам апраўдацца вераю; а як прыйшла вера, мы ўжо не пад кіраваньнем павадыра. Бо ўсе вы сыны Божыя па веры ў Хрыста Ісуса; усе вы, хто хрысьціўся ў Хрыста, у Хрыста апрануліся! Няма ўжо Юдэя, ні язычніка; няма раба, ні вольніка; няма мужчынскага полу, ні жаночага: бо ўсе вы адно ў Хрысьце Ісусе. Калі ж вы Хрыстовыя, дык вы нашчадкі Абрагамавыя, і паводле абяцанъня спадкаемцы. Яшчэ скажу: спадкаемец, пакуль у маленстве, нічым не адрозніваецца ад раба, хоць і гаспадар усяго: ён пад апекунамі і кіраунікамі аж да часу вызначанага бацькам. Гэтак і мы, пакуль былі ў маленстве, былі паняволеныя рэчавым пачаткам съвету; але калі споўніўся час, Бог паслаў Сына Свайго (Адзінароднага), Які нарадзіўся ад жанчыны і хадзіў пад законам, каб адкупіць падзаконных, каб нам атрымаць усынаўленъне

Гал 3:23–4:5

Пасланьне Да Галятаў Святога Апостала Паўла, пач. 209

Браты, калі споўніўся час, Бог паслаў Сына Свайго (Адзінароднага), Які нарадзіўся ад

жанчыны і хадзіў пад законам, каб адкупіць падзаконных, каб нам атрымаць усынаўленыне. А як што вы - сыны, дык Бог паслаў у сэрцы вашыя Духа Сына Свайго, Які ўсклікае: "Абба, Войча!" Таму ты ўжо ня раб, а сын; а калі сын, дык і спадкаемец Божы праз Ісуса Хрыста.

Гал 4:4–7

Пасланье Да Галятаў Святога Апостала Паўла, пач. 210А

Браты! Ня ведаючы Бога, вы служылі божышчам, якія па сутнасьці не багі; а сёньня, уведаўши Бога, альбо лепей, атрымаўши пазнаныне ад Бога, навошта вяртаеца зноў да бясьсілых і ўбогіх матар'яльных пачаткаў, і хочаце яшчэ зноў падняволіцца ім? Вы пільна зважаеце на дні, месяцы, поры і гады. Баюся за вас, ці ня марна я працаваў у вас. Прашу вас, браты, будзьце, як я, таму што і я, як вы. Вы нічым не пакрыўдзілі мяне: ведаеце, што, хоць я ў нядужай плоці зьвеставаў вам першы раз, але вы не пагардзілі спакушэння майго ў плоці маёй і не пагрэбавалі мною, а прынялі мяне, як анёла Божага, як Хрыста Ісуса. Якія вы былі дабрашчасныя! Съведчу пра вас, што, калі б можна было, вы б вырвалі вочы свае і аддалі мне. И вось, няўжо я стаўся ворагам вашым, кажучы вам праўду? Рупіцца за вас нячыста, і хочуць вас адварнуць, каб вы рупіліся пра іх. Добра рупіцца ў добрым заўсёды, а не ў маёй толькі прысутнасьці ў вас. Дзеци мае! я зноў дзеля вас у пакутах народзінаў, пакуль вобраз Хрыста ня выявіцца ў вас. Хацеў бы я цяпер быць у вас і зъмяніць голас мой, бо я ў недаўменыні пра вас. Скажэце мне вы, хто хоча быць пад законам: хіба вы ня слухаеце закона?

Гал 4:8–21

Пасланье Да Галятаў Святога Апостала Паўла, пач. 210Б

Браты, ня ведаючы Бога, вы служылі божышчам, якія па сутнасьці не багі; а сёньня, уведаўши Бога, альбо лепей, атрымаўши пазнаныне ад Бога, навошта вяртаеца зноў да бясьсілых і ўбогіх матар'яльных пачаткаў, і хочаце яшчэ зноў падняволіцца ім? Вы пільна зважаеце на дні, месяцы, поры і гады. Баюся за вас, ці ня марна я працаваў у вас. Прашу вас, браты, будзьце, як я, таму што і я, як вы. Вы нічым не пакрыўдзілі мяне: ведаеце, што, хоць я ў нядужай плоці зьвеставаў вам першы раз, але вы не пагардзілі спакушэння майго ў плоці маёй і не пагрэбавалі мною, а прынялі мяне, як анёла Божага, як Хрыста Ісуса.

Гал 4:8–14

Пасланье Да Галятаў Святога Апостала Паўла, пач. 210В

Браты, напісаны: "Абрагам меў двух сыноў, аднаго ад рабыні, а другога ад вольнай". Але які рабыніч, той народжаны па плоці; а які ад вольнай, той па абяцањы. У гэтым ёсьць іншы сэнс. Гэта два запаветы: адзін ад гары Сінайскай, які родзіць на рабства, які ёсьць Агар, бо Агар азначае гару Сінай у Аравії і адпавядае цяперашняму Ерусаліму, бо ён зь дзецьмі сваімі ў рабстве; а вышэйшы Ерусалім вольны: Ён - маці ўсім нам. Бо напісаны: "узъвесьліся, няплодная, ты, што ня родзіш; усклікні і гукні, ты, што ня мучылася ў родах; бо ў пакінутай куды болей дзяцей, чым у той, што мае мужа". Мы, браты, дзеци абяцањы, як Ісаак. Але як тады народжаны ад плоці гнаў таго, хто ад Духа, так і сёньня. Што ж кажа Пісанье? "Выгані рабыню і сына яе, бо сын рабыніч не спадчынніць разам з сынам вольнае". Таму, браты, мы дзеци не рабыні, а вольнай.

Гал 4:22–31

Пасланье Да Галятаў Святога Апостала Паўла, пач. 211

Мы, браты, дзеци абяцањы, як Ісаак. Але як тады народжаны ад плоці гнаў таго, хто ад Духа, так і сёньня. Што ж кажа Пісанье? "Выгані рабыню і сына яе, бо сын рабыніч не спадчынніць разам з сынам вольнае". Таму, браты, мы дзеци не рабыні, а вольнай. Дык стойце ж у свабодзе, якую даў нам Хрыстос, і ня схіляйцеся зноў пад ярмо рабства. Вось, я, Павал, кажу вам: калі вы абразаецеся, ня будзе вам ніякае карысці ад Хрыста. Яшчэ съведчу кожнаму чалавеку, які абразаеца, што ён павінен выконваць увесь закон. Вы, хто апраўдвае сябе законам, засталіся бяз Хрыста, адпаліся ад мілаты, а мы духам чакаем і спадзяёмся на

праведнасьць ад веры; бо ў Хрысьце Ісусе ня мае сілы ні аброзаньне, ні неаброзаньне, а вера, якая дзее празь любоў. Вы ішлі хораша: хто спыніў вас, каб вы не скараліся ісьціне? Такое перакананьне не ад Таго, Хто заклікае вас. Каліва закваскі расчыняе ўсё цеста. Я пэўны за вас у Госпадзе, што вы ня будзеце думаць іначай; а той, хто змушчае вас, хто б ён ні быў, панясе на сабе асуду.

Гал 4:28–5:10

Пасланье Да Галятаў Святога Апостала Паўла, пач. 212

За што ж гоняць мяне, браты, калі я і цяпер прапаведую аброзаньне? Тады ганьба крыжа спынілася б. О, калі б выдаліць тых, якія баламуцяць вас! Да вольнасьці закліканы вы, браты, толькі вольнасьць ваша ня была б повадам дагаджаць плоці; а любоў служэце адно аднаму. Бо ўесь закон у адзін сказ укладваеща: “любі бліzkага твойго, як самога сябе”. Калі ж паміж сабою грызывацца і ясьце адно аднаго, дык глядзеце, каб не панішчылі вы адно аднаго. Я кажу: рабеце паводле Духа, і вы ня будзеце паддавацца пажадзе плоці; бо плоць жадае супраціўнага Духу, а Дух - супраціўнага плоці: яны адно аднаму супрацівяцца, так што вы ня тое робіце, чаго хацелі б. Калі ж вас Дух водзіць, дык вы не пад законам. Дзеі плоці вядомыя; вось яны: пералюбства, блуд, нечыстата, непатрэбства, ідаласлужэнье, чарадзейства, варожасць, свары, зайдрасць, гнеў, згады, раздоры (спакусы), ерасі, нянавісць, забойствы, п'янства, закалоты і іншае такое; папярэджваю вас, як і раней папярэджваў, што тыя, хто робіць так, Царства Божага не ўспадкуюць.

Гал 5:11–21

Пасланье Да Галятаў Святога Апостала Паўла, пач. 213

Браты, плод Духа: любоў, радасць, згода, доўгая цярплівасць, добрасць, міласэрнасьць, вера, лагоднасьць, устрымлівасць. На такіх няма закона. А тыя, якія Хрыстовыя, укрыжавалі цела з пажадлівасцю і пахаціствамі. Калі мы жывём Духам, дык згодна з Духам і рабіць павінны. Ня будзем пустаславіца, адно аднаго дражніць, адно аднаму зайдросціць. Браты! калі і дапусціць чалавек якую пагрэшнасьць, вы, духоўныя, папраўляйце такого ў духу лагоды, зважаючы кожны на сябе, каб ня дацца спакусе. Насеце цяжары адно аднаго, і такім чынам выканаецце закон Хрыстовы.

Гал 5:22–6: 2

Пасланье Да Галятаў Святога Апостала Паўла, пач. 214

Браты! Насеце цяжары адно аднаго, і такім чынам выканаецце закон Хрыстовы. Бо хто лічыць, што ён нешта такое, калі ён нішто, той ашуквае самога сябе. Кожны няхай правярае сваю дзею, і тады мецьме пахвалу толькі ў сабе, а ня ў іншым, бо кожны панясе свой цяжар. Той, каго настаўляюць словам, дзяліся ўсякім дабром з тым, хто настаўляе. Ня крывеце душою: Бог паганьбёны ня бывае. Што пасе чалавек, тое і сажне: хто сее ў плоць сваю, ад плоці пажне прахласць; а хто сее ў Дух, ад Духа пажне жыцьцё вечнае. Робячы добро, ня струджваймася: бо ў свой час пажнём, калі не аслабнем. Дык вось, пакуль ёсьць час, будзем рабіць добро ўсім, а найбольш сваім аднаверцам.

Гал 6:2–10

Пасланье Да Галятаў Святога Апостала Паўла, пач. 215А

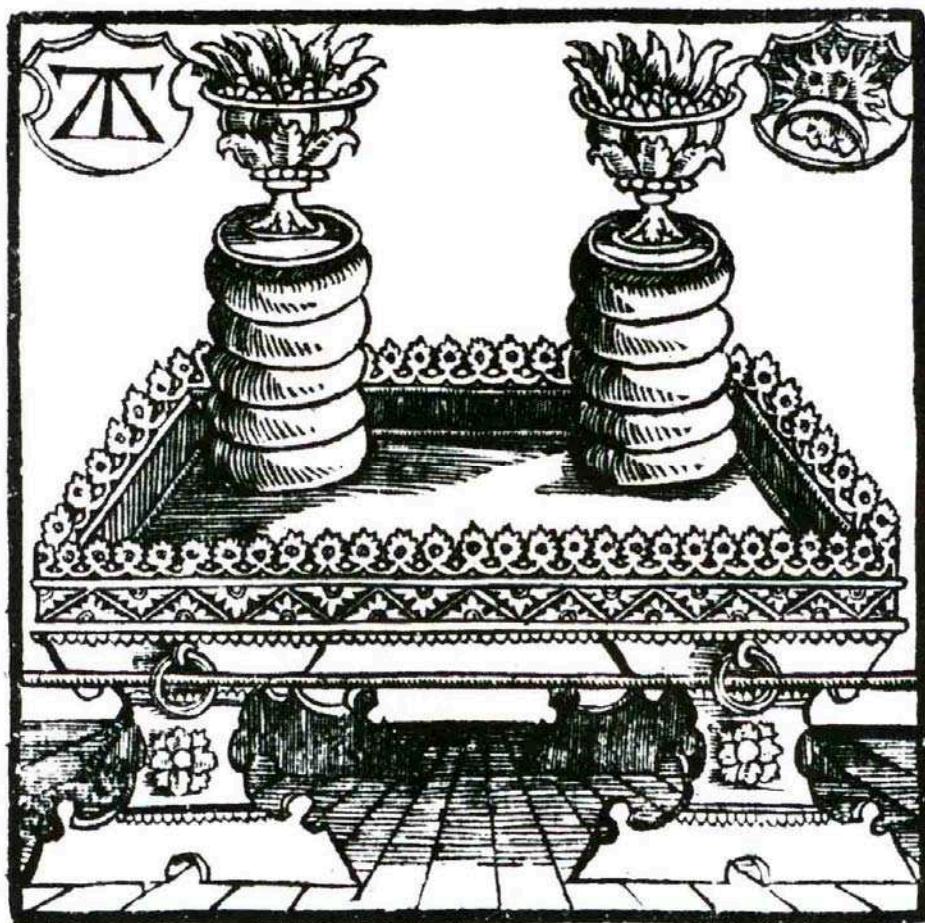
Браты! Бачыце, як многа напісаў я вам сваёю рукою. Тыя, што хочуць хваліцца паводле цела, змушаюць вас аброзацца толькі дзеля таго, каб унікнуць ганеніняў за крыж Хрыстовы, бо і самі абрэзаныя ня трymаюцца закона, але хочуць, каб вы аброзаліся, каб пахваліцца ў вашай плоці; а я не хачу хваліцца, хіба толькі крыжам Госпада нашага Ісуса Хрыста, Якім для мяне съвет укрыжаваны, а я для съвету. Бо ў Хрысьце Ісусе ня мае сілы ні аброзаньне, ні неаброзаньне, а новае стварэнье. Тым, якія чыняць у згодзе з гэтым правілам, мір ім і міласць, і Ізраілю Божаму. У астатнім, хай ніхто не стурбuje мяне, бо я нашу раны Ісусавыя на целе майм. Мілата Госпада нашага Ісуса Хрыста з духам вашым, браты. Амін.

Гал 6:11–18

Пасланьне Да Галятаў Святога Апостала Паўла, пач. 215Б

Браты, я не хачу хваліцца, хіба толькі крыжам Госпада нашага Ісуса Хрыста, Якім для мяне съвет укрыжаваны, а я для съвету. Бо ў Хрысьце Ісусе ня мае сілы ні абразаньне, ні неабразаньне, а новае стварэнье. Тым, якія чыняць у згодзе з гэтым правілам, мір ім і міласыць, і Ізраілю Божаму. У астатнім, хай ніхто не стурбuje мяне, бо я нашу раны Ісусавыя на целе майм. Мілата Госпада нашага Ісуса Хрыста з духам вашым, браты. Амін.

Гал 6:14–18

ПАСЛАНЬНЕ ДА ЭФЭСЯНАЎ СЪВЯТОГА АПОСТАЛА ПАЎЛА

Пасланьне Да Эфэсянаў Съвятога Апостала Паўла, пач. 216

Павал, воляю Божаю апостал Іусуса Хрыста, съвятым, што ў Эфэсе, і верным у Хрысьце Іусусе: мілата вам і мір ад Бога, Айца нашага і Госпада Іусуса Хрыста. Дабраславёны Бог і Айцец Госпада нашага Іусуса Хрыста, што дабраславіў нас у Хрысьце ўсякім духоўным дабраславенънем у нябёсах, бо Ён выбраў нас у Ім перад стварэнънем съвету, каб мы былі съвятыя і беспахібныя перад Ім у любові, наперад пастанавіўшы ўсынавіць Сабе нас праз Іусуса Хрыста паводле ўпадабанъня волі Сваёй, на хвалу славы мілаты Сваёй, якою Ён умілаваў нас у Любасным, у Якім мы маем адкупленъне Крывёю Ягонай, дараванье грахоў, паводле багацьця мілаты Ягонай, якую Ён у вялікай шчодрасыці даў нам ва ўсякай мудрасыці і разуменьні, адкрыўшы нам таямніцу Сваёй волі паводле Свайго ўпадабанъня, якое Ён загадзя паклаў у Ім.

Эф 1:9

Пасланьне Да Эфэсянаў Съвятога Апостала Паўла, пач. 217

Браты, мы маем адкупленъне Крывёю Ягонай, дараванье грахоў, паводле багацьця мілаты Ягонай, якую Ён у вялікай шчодрасыці даў нам ва ўсякай мудрасыці і разуменьні, адкрыўшы нам таямніцу Сваёй волі паводле Свайго ўпадабанъня, якое Ён загадзя паклаў у Ім, на зьдзяйсненьне паўнаты часу, каб усё нябеснае і зямное паяднаць у Хрысьце; у Ім мы і зрабіліся спадкаемцамі, і былі наперад назначаны на тое згодна з воліяй Таго, Хто ўсё чыніць паводле хаценьня волі Сваёй, каб заслужыцца на пахвалу славы Ягонай нам, якія раней спадзяваліся на Хрыста; у Ім і вы, пачуўшы слова праўды, абвяшчэнне вашага выратаванъня, і ўвераваўшы ў Яго, пазначаны пячаткаю абяцанага Духа Съвятога, Які ёсьць зарука спадчыны нашай, на адкупленъне долі Ягонай, на хвалу славы Ягонай! Таму і я, дачуўшыся пра вашую веру ў Хрыста Іусуса і пра любоў да ўсіх съвятых, не перастаю дзякаваць за вас Богу, спамінаючы вас у малітвах маіх, каб Бог Госпада нашага Іусуса Хрыста, Айцец славы, даў вам Духа мудрасыці і адкрыцьця на спазнанъне Яго, і прасьветліў очы сэрца вашага, каб вы ўведалі, у чым надзея закліканія Ягонага, і якое багацьце слаўнае спадчыны Ягонай для съвятых, і якая бязъмерная веліч магутнасці Ягонае ў нас, што паверылі праз дзеяньне ўладарнае сілы Ягонай, якою Ён уздзейнічаў у Хрысьце, уваскрэсіўшы Яго з мёртвых і пасадзіўшы праваруч Сябе на нябёсах, найвышэй за любое начальства і ўладу, і сілу і валадаранъне, і ўсякае імя, называнае ня толькі ў гэтым веку, але і ў будучым, і ўсё ўпакорыў пад ногі Яму, і паставіў яго вышэй за ўсё, галавою Царквы, якая ёсьць Цела Ягонае, поўнасць Таго, Хто напаўняе ўсё ва ўсім.

Эф 1:7-17

Пасланьне Да Эфэсянаў Съвятога Апостала Паўла, пач. 218

Браты, не перастаю дзякаваць за вас Богу, спамінаючы вас у малітвах маіх, каб Бог Госпада нашага Іусуса Хрыста, Айцец славы, даў вам Духа мудрасыці і адкрыцьця на спазнанъне Яго, і прасьветліў очы сэрца вашага, каб вы ўведалі, у чым надзея закліканія Ягонага, і якое багацьце слаўнае спадчыны Ягонай для съвятых, і якая бязъмерная веліч магутнасці Ягонае ў нас, што паверылі праз дзеяньне ўладарнае сілы Ягонай, якою Ён уздзейнічаў у Хрысьце, уваскрэсіўшы Яго з мёртвых і пасадзіўшы праваруч Сябе на нябёсах, найвышэй за любое начальства і ўладу, і сілу і валадаранъне, і ўсякае імя, называнае ня толькі ў гэтым веку, але і ў будучым, і ўсё ўпакорыў пад ногі Яму, і паставіў яго вышэй за ўсё, галавою Царквы, якая ёсьць Цела Ягонае, поўнасць Таго, Хто напаўняе ўсё ва ўсім.

Эф 1:16-23

Пасланьне Да Эфэсянаў Съвятога Апостала Паўла, пач. 219

Браты, Бог і Айцец Госпада нашага Іусуса Хрыста ўсё ўпакорыў пад ногі Яму, і паставіў яго вышэй за ўсё, галавою Царквы, якая ёсьць Цела Ягонае, поўнасць Таго, Хто напаўняе ўсё ва ўсім. I вас, мёртвых за злачынствы і грахі вашыя, у якіх вы калісці жылі, згодна са звычаямі съвету гэтага, па волі князя, які ўладарыць у паветры, духа, які дзее цяпер у сынах супраціву, сярод якіх і мы калісці жылі ў нашых плоцкіх жадобах, выконваючы пахаценьне плоці і помыслаў, і былі па прыродзе дзецьмі гневу, як і астатнія.

Эф 1:22-2:3

Пасланьне Да Эфэсянаў Святога Апостала Паўла, пач. 220А

Браты! Бог, багаты міласэрнасцю, зь вялікай сваёй любові, якою палюбіў вас, і нас, мёртвых за злачынствы, ажыватварыў з Хрыстом, - мілатою вы ўратаваныя, і ўваскрэсіў зь Ім і пасадзіў на нябёсах у Хрысьце Ісусе, каб зъявіць у наступных вяках найшчадрэйшае багацье мілаты Сваёй у даброці да нас у Хрысьце Ісусе. Бо мілатою вы ўратаваныя праз веру, і гэта не ад вас, - Божы дар: не ад дзеяў, каб ніхто не хваліўся. Бо мы - Ягоныя стварэнні, створаныя ў Хрысьце Ісусе на добрыя дзеі, якія Бог быў назначыў нам выконваць.

Эф 2:4–10

Пасланьне Да Эфэсянаў Святога Апостала Паўла, пач. 220Б

Браты, памятайце, што вы, коліс язычнікі па плоці, якіх называлі “неабрэзанымі”, так званыя “рукатворна абрэзаныя на плоці”, што вы былі ў той час бяз Христа, адсечаныя ад грамадзтва Ізраільскага, чужыя запаветам абяцаныня, ня мелі надзеі і былі бязбожнікі ў съвеце; а цяпер у Хрысьце Ісусе вы, што былі коліс далёка, сталіся блізкімі Крывёю Христовою:

Эф 2:11–13

Пасланьне Да Эфэсянаў Святога Апостала Паўла, пач. 221

Браты, Христос ёсьць мір наш, Які зрабіў з двух адно і зруйнаваў перашкоду пасярэдзіне - скасаваўшы варожасць Плоццю Сваёю, - а закон запаведзяў - вучэннем, каб з двух стварыць у Сабе Самім аднаго новага чалавека, сталюочы мір, і ў адным целе прымірыць абодвух з Богам крыжам, забіўшы на гэтым варожасць; і, прыйшоўшы, “абвяшчаў мір вам, далёкім, і блізкім”, бо праз Яго і тыя і другія маем доступ да Айца, у адным Духу. Дык вось, вы ўжо ня чужынцы і ня прыхадні, а суграмадзяне съвятым і свае Богу, уцверджаныя на аснове апосталаў і прарокаў, маючы Самога Ісуса Христа каменем вугла, на якім увесь будынак, моцна складаны, вырастает ў съвяты храм у Госпадзе, на якім і вы будуецеся ў селішча Божае Духам.

Эф 2:14–22

Пасланьне Да Эфэсянаў Святога Апостала Паўла, пач. 222

Браты, вы ўжо ня чужынцы і ня прыхадні, а суграмадзяне съвятым і свае Богу, уцверджаныя на аснове апосталаў і прарокаў, маючы Самога Ісуса Христа каменем вугла, на якім увесь будынак, моцна складаны, вырастает ў съвяты храм у Госпадзе, на якім і вы будуецеся ў селішча Божае Духам. Вось дзеля гэтага я, Павал, стаўся вязнём Ісуса Христа за вас, язычнікаў. Бо вы, пэўна, чулі пра служэнне мілаты Божай, дадзенай мне для вас, таму што мне праз адкрыццё абвешчана таямніца, - пра што я і вышэй коратка пісаў, - дык вы, чытаючы, можаце ўведаць маё разуменне таямніцы Христовай, якая ня была абвешчана ранейшым пакаленням сыноў чалавечых, як сёньня адкрыта съвятым апосталам Ягоным і прарокам праз Духа (Святога), каб і язычнікі былі супольнымі спадчыннікамі, што складаюць адно цела, і саўдзельнікамі абяцаныня Ягонага ў Хрысьце Ісусе праз зьвеставанье, слугою якога зрабіўся я пасыля дараваныя мілаты Божай, дадзенай мне дзеяньнем сілы Ягонай.

Эф 2:19–3:7

Пасланьне Да Эфэсянаў Святога Апостала Паўла, пач. 223

Браты! Мне, самаму найменшаму з усіх съвятых, дадзена мілата гэтая - зьвеставаць язычнікам недасыледнае багацье Христовае і адкрыць усім, што ёсьць зьдзяйсьненіне таямніцы, схаванай ад вечнасці ў Богу, Які стварыў усё Ісусам Христом, каб цяпер была вядомая праз Царкву начальству і ўладам на нябёсах бясконцая мудрасць Божая, паводле спрадвечнага вызначэння, якое Ён учыніў у Хрысьце Ісусе, Госпадзе нашым, у Якім мы маем адвагу і надзеі доступ праз веру ў Яго. А таму прашу (vas) не маркоціца духам ад маіх дзеля вас журботаў, бо яны - ваша слава. Дзеля гэтага схіляю калені мае прад Айцом Госпада нашага Ісуса Христа, ад Якога м'я найменьне ўсякая айчыннасць на нябёсах і на зямлі, хай дасыць вам, па багацьці славы Сваёй, моцна ўцвердзіца Духам Ягоным ва ўнутраным

ПАСЛАНЬНЕ ДА ЭФЭСЯНАЎ СВЯТОГА АПОСТАЛА ПАЎЛА

чалавеку, каб Хрыстос вераю ўсяліўся ў сэрцы вашыя, каб вы, укарэненая і ўцверджаная ў любові, маглі спасыцігнуць з усімі съвятымі, што ёсьць шырыня і даўжыня, і глыбіня і вышыня, і ўразумець вышэйшую за ўразуменъне любоў Христовую, каб вам напоўніца ўсёю поўніцяю Божаю. А Таму, Хто сілаю, якая дзее ў нас, можа зрабіць непараўнена болей за ўсё, чаго мы просім, альбо пра што думаем, Таму слава ў Царкве ў Хрысьце ва ўсе роды, ад веку да веку. Амін.

Эф 3:8–21

Пасланье Да Эфесянаў Святога Апостала Паўла, пач. 224А

Браты, я, вязень у Госпадзе, малю вас хадзіць годна званьня, у якое вы закліканы, з усёй пакорлівай мудрасыцю і лагоднасцю і доўгай цярплівасцю, у любові трываючы адзін аднаго, імкнучыся захоўваць адзінства Духа ў саюзе міру. Адно цела і адзін Дух, як вы і закліканы да адной надзеі вашага пакліканья; адзін Гасподзь, адна вера, адно хрышчэнье, адзін Бог і Айцец усіх, Які над усімі, і праз усіх, і ўва ўсіх нас.

Эф 4:1–6

Пасланье Да Эфесянаў Святога Апостала Паўла, пач. 224Б

Браты, кожнаму з нас дадзена мілата ў меру дару Христовага. Таму і сказана: “падняўшыся на вышыню, запаланіў паланёных і даў дары людзям”. А “падняўся” што азначае, як ня тое, што Ён і сыходзіў раней у прадонныя мясціны зямлі? Хто сыходзіў, Ён жа ёсьць і Той, Хто ўзышоў над усе нябёсы, каб напоўніць ўсё. І Ён паставіў адных апосталамі, другіх прарокамі, іншых дабравеснікамі, іншых паstryрамі і настаўнікамі, на дасканаленъне съвятых, на дзею служэнъя, на збудаванъне Цела Христовага, пакуль усе прыйдзем у адзінства веры і спазнанъя Сына Божага, у мужа дасканалага, у меру поўнага росту Христовае паўнаты;

Эф 4:7–13

Пасланье Да Эфесянаў Святога Апостала Паўла, пач. 225

Браты, каб мы ня былі больш недаросткамі, якіх хістаюць і захапляюць усякія вятры навукі, каб падманам людзкім, штукарскай хітрынай увесыці ў змусту. А каб у шчырай любові ўсе ўзрасталі ў Таго, Які ёсьць Галава, у Хрыста. зь Якога ўсё цела, што складаецца і злучаецца праз розныя ўзаемна жыўналучныя сувязі, у меру дзеяньня кожнага асобнага чэлеса, атрымлівае прырост цела на збудаванъне самога сябе ў любові. Таму я кажу і заклінаю Госпадам, каб вы болей не рабілі, як робяць астатнія народы ў марноце розуму свайго, бо яны запамрочаныя ў розуме, адчужаныя ад жыцця Божага з прычыны іхняга невуцтва і зжарсцьця веласці сэрца іхняга; яны, дарэшты зъячуліўшыся, аддаліся распусьце так, што робяць усякае паскудзтва ненасытна.

Эф 4:14–19

Пасланье Да Эфесянаў Святога Апостала Паўла, пач. 226

Браты, я кажу і заклінаю Госпадам, каб вы болей не рабілі, як робяць астатнія народы ў марноце розуму свайго, бо яны запамрочаныя ў розуме, адчужаныя ад жыцця Божага з прычыны іхняга невуцтва і зжарсцьця веласці сэрца іхняга; яны, дарэшты зъячуліўшыся, аддаліся распусьце так, што робяць усякае паскудзтва ненасытна. Але вы ня так навучыліся ад Хрыста, бо вы чулі пра Яго і ў Ім навучыліся, - бо ісціна ў Ісусе, - пазбыцца разам зь мінульым жыццём старога чалавека, які парахнене ў панадных пахацінствах, а абнавіцца духам розуму вашага і апрануцца ў новага чалавека, створанага ў падабенстве Божым, у праведнасці і съвятасці ісціны. Таму, адкінуўшы ману, гаварэце праўду кожны блізкаму свайму

Эф 4:17–25А

Пасланье Да Эфесянаў Святога Апостала Паўла, пач. 227

Браты, адкінуўшы ману, гаварэце праўду кожны блізкаму свайму, бо мы чэлесы адзін аднаму. Гневаючыся, не грашэце: сонца хай ня зойдзе ў гневе вашым; і не давайце месца д'яблу.

Пасланьне Да Эфэсиянаў Святога Апостала Паўла

Хто краў, больш ня крадзь, а лепей працуй, робячы сваім рукамі карыснае, каб было з чаго выдзяляць таму, хто мае патрэбу. Ніякае брыдкае слова хай ня выходзіць з вуснаў вашых, а толькі добрае на будаўніцтва ў веры, каб яно давала мілату слухачам. І не зневажайце Духа Божага, Якім мы запячатаны ў дзень адкупленъня. Усякае раздражненьне і лютасыць, і гнёў, і крык, і ліхаслоўе з усякаю злосыцю хай будуць выдалены з вас; але будзьце адно да аднаго добрая, спагадлівыя, даруйце адно аднаму, як і Богу Хрысьце дараваў вам.

Эф 4:25–32

Пасланьне Да Эфэсиянаў Святога Апостала Паўла, пач. 228

Браты, съледуйце Богу, як дзецы любасныя, і жывеце ў любові, як і Христос палюбіў нас і аддаў Сябе за нас у прынашэнне і ахвяру Богу, на пахошчы прыемныя. А распуста і ўсялякая нечысьць і любазьдзірства не павінны нават упамінацца ў вас, як гэта прыстойна съвятым. Таксама і брыдкаслоўе і пустаслоўе і пакепства не да гонару вам; а наадварот, хай лепш будзе падзяка; бо ведайце, што ніякі распусынік, альбо нячысты, альбо любазьдзірца, які ёсьць ідаласлужэнец, ня мецьме спадчыны ў Царстве Хрыста і Бога. Хай ніхто ня зводзіць вас пустымі словамі, бо за гэта прыходзіць гнёў Божы на сыноў бунтоўных: дык жа ня будзьце супольнікамі іхнімі. Вы былі колісъ цемра, а цяпер - съвято ў Госпадзе: дык паводзьцеся, як дзецы съвягла,

Эф 5:1–8

Пасланьне Да Эфэсиянаў Святога Апостала Паўла, пач. 229

Браты, плод Духа - ва ўсякай даброці, праведнасці і ісьціні. Шукайце таго, што да спадобы Богу, і не бярэце ўдзелу ў бясплённых дзеях цемры, а яшчэ і выкрывайце, бо пра тое, што яны робяць таемна, сорамна і казаць. А ўсё, што выкрываецца, выяўляеца ў съвяtle, бо ўсё, што робіцца яўным, ёсьць съвято. Таму сказана: “устань, хто съпіць, і ўваскрэсні зъ мёртвых, і асьветліць цябе Христос!”. Дык глядзеце, дзейце асьцярожна, не як неразумныя, а як мудрыя, цэнячы дорага час, бо дні - ліхія. Дык ня будзьце ж неразважныя, а спазнавайце, што ёсьць воля Божая. І ня ўпівайтесь віном, ад якога бывае распуста; а напаўняйтесь Духам, настаўляючы саміх сябе псальмамі і славаслоўем і духоўнымі съпевамі, съпяваючы і апяваючы ў сэрцах вашых Госпада.

Эф 5:9–19

Пасланьне Да Эфэсиянаў Святога Апостала Паўла, пач. 230А

Браты, дзякуючы заўсёды за ўсё Богу і Айцу, у імя Господа нашага Ісуса Хрыста, слухаючыся адно аднаго ў страху Божым. Жонкі, упакорвайтесь сваім мужам, як Госпаду, бо муж ёсьць галава жонкі, як і Христос - галава Царквы, і Ён жа Збаўца цела. Але як Царква слухаеца Хрыста, так і жонкі сваіх мужоў ва ўсім. Мужы, любеце сваіх жонак, як і Христос палюбіў Царкву і аддаў Сябе за яе, каб асьвяціць яе, ачысьціўши мышыцём водным, праз слова;

Эф 5:20–26

Пасланьне Да Эфэсиянаў Святога Апостала Паўла, пач. 230Б

Браты, дзякуючы заўсёды за ўсё Богу і Айцу, у імя Господа нашага Ісуса Хрыста, слухаючыся адно аднаго ў страху Божым. Жонкі, упакорвайтесь сваім мужам, як Госпаду, бо муж ёсьць галава жонкі, як і Христос - галава Царквы, і Ён жа Збаўца цела. Але як Царква слухаеца Хрыста, так і жонкі сваіх мужоў ва ўсім. Мужы, любеце сваіх жонак, як і Христос палюбіў Царкву і аддаў Сябе за яе Сабе славу Царквою, бяз плямы, без заганы, або чаго-небудзь падобнага, а каб яна была съвятая і беззаганная. Так павінны мужы любіць сваіх жонак, як сваё цела: хто любіць сваю жонку, любіць самога сябе. Бо ніхто ніколі ня меў няnavісці да сваёй плоці, а корміць і грэе яе, як і Гасподзь Царкву; бо мы часткі Цела Ягона, ад плоці Ягонай і ад касьцей Ягоных. Таму “пакіне чалавек бацьку свайго і маці і прылепіцца да жонкі сваёй, і будуць двое адна плоць”. Тайна гэтая вялікая; я кажу пра Хрыста і пра Царкву. Так кожны з вас хай любіць сваю жонку, як самога сябе; а жонка хай бацца свайго мужа.

Эф 5:20–33

Пасланьне Да Эфэсянаў Святога Апостала Паўла, пач. 231

Мужы, любеце сваіх жонак, як і Хрыстос палюбіў Царкву і аддаў Сябе за яе, каб асьвяціць яе, ачысьціўши мышыцём водным, праз слова; каб прадставіць яе Сабе славунаю Царквою, бяз плямы, без заганы, або чаго-небудзь падобнага, а каб яна была съятая і беззаганная. Так павінны мужы любіць сваіх жонак, як сваё цела: хто любіць сваю жонку, любіць самога сябе. Бо ніхто ніколі ня меў нянявісьці да сваёй плоці, а корміць і грэе яе, як і Гасподзь Царкву; бо мы часткі Цела Ягонага, ад плоці Ягонай і ад касыцей Ягоных. Таму “пакіне чалавек бацьку свайго і маці і прылепіцца да жонкі сваёй, і будуць двое адна плоць”. Тайна гэтая вялікая; я кажу пра Хрыста і пра Царкву. Так кожны з вас хай любіць сваю жонку, як самога сябе

Эф 5:25–33а

Пасланьне Да Эфэсянаў Святога Апостала Паўла, пач. 232

Браты, кожны з вас хай любіць сваю жонку, як самога сябе; а жонка хай баіцца свайго мужа. Дзеци, слухайцеся сваіх бацькоў у Госпадзе, бо гэтага патрабуе справядлівасць. Шануй бацьку твойго і маці - гэта першая запаведь з абыяньнем: “Хай будзе табе добра, і будзеш доўга жыць на зямлі”. І вы, бацькі, не дакучайце дзецим вашым, а гадуйце іх у навуцы і настаўленыні Гасподнім. Рабы, слухайцеся гаспадароў сваіх цялесных са страхам і трымценнем, у прастаце сэрца вашага, як Хрыста, ня ў блізірнай толькі паслужлівасці, як чалавекадагоднікі, а як рабы Хрыстовыя, выконваючы волю Божую ад душы, служачы шчыра, як Госпаду, а ня як людзям, ведаючы, што кожны атрымае ад Госпада ў меру добра, якое ён зрабіў, хай то раб, хай вольнік. І вы, гаспадары, рабеце зь імі гэтак сама, лагодзьце строгасць, ведаючы, што і над вамі самімі і над імі ёсьць на нябесах Гасподзь, Які не зважае на асобы.

Эф 5:33–6:9

Пасланьне Да Эфэсянаў Святога Апостала Паўла, пач. 233

Браты мае, мацуйцеся Госпадам і магутнасцю сілы Ягонай; апранецеся ў поўную зброю Божую, каб вам можна было стаць супроць хітрыкаў д'ябалскіх; бо нашае змаганьне ня супроць крыві і плоці, а супроць начальстваў, супроць уладаў, супроць съветаўпраўцаў цемры съвету гэтага, супроць духаў злосці паднябесных. Дзеля гэтага прымече поўную зброю Божую, каб вы маглі супрацьстаць у часіну ліхую і, усё адолеўши, выстаяць. Так што станьце, апаясаўши съцёгны вашыя праўдаю, і апрануўши ў браню праведнасці, і абуўши ногі ў гатовасць абвяшчаць мір; а найперш за ўсё вазьмече шчыт веры, якім зможаце пагасіць усе распаленія стрэлы ліхадзея; і шалом ратунку вазьмече, і меч духоўны, які ёсьць Слова Божае;

Эф 6:10–17

Пасланьне Да Эфэсянаў Святога Апостала Паўла, пач. 234

Браты, усякаю малітваю і просьбаю малецеся ў любы час духам, і дбайце пра гэта самае з усёй сталасцю і благаньнем за ўсіх съвятых і за мяне, каб мне дадзена было слова - вуснамі маймі адкрыта і адважна абвяшчаць таямніцу звеставаньня, дзеля якога я пасольствую ў кайданах, каб я съмела прапаведаваў, як я і павінен. А каб і вы ведалі пра мае акаличнасці і дзеі, пра ўсё раскажа вам Тыхік, любасны брат і верны ў Госпадзе службіт, якога я і паслаў да вас на тое самае, каб вы даведаліся пра нас і каб ён суцешыў сэрцы вашыя. Мір братам і любоў зь вераю ад Бога Айца і Госпада Ісуса Хрыста. Мілата з усімі, што нязменна любяць Госпада нашага Ісуса Хрыста. Амін.

Эф 6:18–24

ПАСЛАНЬНЕ ДА ПІЛІПЯНАЎ СЪВЯТОГА АПОСТАЛА ПАЎЛА

Пасланьне Да Піліпянаў Съвятога Апостала Паўла, пач. 235

Павал і Цімафей, слугі Ісуса Хрыста, усім съвятым у Хрысьце Ісусе, што жывуць у Піліпах, зь япіскапамі і дыяканамі: мілата вам і мір ад Бога Айца нашага і Госпада Ісуса Хрыста. Дзякую Богу майму кожны раз, як згадваю вас, заўсёды ў кожнай малітве маёй за ўсіх вас з радасцю молячыся, за ваш удзел у ззвеставаньні зь першага дня аж да сёньня, упэўнены, што той, хто пачаў у вас добрую дзею, будзе завяршаць яе да дня Ісуса Хрыста, як і трэба мне думаць пра ўсіх вас, бо я маю вас у сэрцы ў кайданах маіх, і ў абароне і ў сцьверджаньні ззвеставаньня, вас ўсіх, як супольнікаў маіх у мілаце.

Плп 1:1–7

Пасланьне Да Піліпянаў Съвятога Апостала Паўла, пач. 236

Браты! Бог - съведка, што я люблю ўсіх вас любоўю Ісуса Хрыста; і малюся за тое, каб любоў ваша яшчэ больш узрастала ў спазнаньні і ўсякім досьведзе, каб, спазнаючи лепшае, вы былі чыстыя і неспатыкнёны ў дзень Хрыста, поўныя пладоў праведнасці праз Ісуса Хрыста, на славу і хвалу Божую. Жадаю, браты, каб вы ведалі, што акаличнасці мае паслужылі на большы посыпех ззвеставаньня, так што кайданы мае за Хрыста зрабіліся вядомыя ўсёй праторыі і ўсім астатнім, і большая частка братоў у Госпадзе, пасъмляеўши праз кайданы мае, пачалі з большаю адвагаю, бязбоязна прапаведаваць слова Божае. Некаторыя, праўда, з зайздрасці альбо зь перакорлівасці, а іншыя з добраў прыхільнасці прапаведуюць Хрыста: адны зь перакорлівасці прапаведуюць Хрыста ня чыста, думаючи пабольшыць цяжар кайданоў маіх; а другія - зь любові, ведаючи, што я паастаўлены барапіць ззвеставаньне. Але што да таго? Як бы ні прапаведавалі Хрыста, ці дзеля блізіру, а ці шчыра, я і таму радуюся і буду радавацца, бо ведаю, што гэта паслужыць мне на збавеньне дзякуючы вашай малітве і садзеянью Духа Ісуса Хрыста, пры пэўнасці і надзеі маёй

Плп 1:8–14

Пасланьне Да Піліпянаў Съвятога Апостала Паўла, пач. 237

Жадаю, браты, каб вы ведалі, што акаличнасці мае паслужылі на большы посыпех ззвеставаньня, так што кайданы мае за Хрыста зрабіліся вядомыя ўсёй праторыі і ўсім астатнім, і большая частка братоў у Госпадзе, пасъмляеўши праз кайданы мае, пачалі з большаю адвагаю, бязбоязна прапаведаваць слова Божае. Некаторыя, праўда, з зайздрасці альбо зь перакорлівасці прапаведуюць Хрыста ня чыста, думаючи пабольшыць цяжар кайданоў маіх; а другія - зь любові, ведаючи, што я паастаўлены барапіць ззвеставаньне. Але што да таго? Як бы ні прапаведавалі Хрыста, ці дзеля блізіру, а ці шчыра, я і таму радуюся і буду радавацца, бо ведаю, што гэта паслужыць мне на збавеньне дзякуючы вашай малітве і садзеянью Духа Ісуса Хрыста, пры пэўнасці і надзеі маёй

Плп 1:12–20A

Пасланьне Да Піліпянаў Съвятога Апостала Паўла, пач. 238

Браты, я ні ў чым пасаромлены ня буду, а пры поўнай адвазе, і сёньня, як і заўсёды, праславіцца Христос у целе маім, хай тое жыцьцём, хай съмерцю. Бо для мяне жыцьцё - Христос, і съмерць - набытак. А калі жыцьцё ў плоці дае плод маёй дзеі, дык ня ведаю, што выбраць. Вабіць мяне і тое і другое: хочацца і развязацца і быць з Христом, бо гэта непараўнальна лепей; а заставацца ў плоці больш патрэбна вам: і я пэўна ведаю, што застануся і буду з усімі вамі дзеля вашага посыпеху і радасці ў веры, каб хвала ваша ў Хрысьце Ісусе памножылася праз мяне, пры маім другім да вас прыходзе. Толькі жывеце годнасна ззвеставаньня Христовага

Плп 1:20B–27A

Пасланьне Да Піліпянаў Съвятога Апостала Паўла, пач. 239

Браты! Толькі жывеце годнасна ззвеставаньня Христовага, каб мне, калі я прыйду і пабачу вас, альбо калі ня прыйду, чуць пра вас, што стаіце вы ў адным духу, змагаючыся аднадушна за веру Дабравесці. і не баіцесь ні ў чым праціўнікаў; гэта ім ёсьць знак пагібелі, а вам - выратаваньня. І гэта ад Бога; бо вам дадзена дзеля Хрыста ня толькі вераваць

ПАСЛАНЬНЕ Да ПІЛІПЯНАЎ СВЯТОГА АПОСТАЛА ПАЎЛА

у Яго, але і пакутаваць за Яго. Такім самым подзвігам, які вы бачылі ўва мне і сёньня чуеце пра мяне. Дык вось, калі ёсьць якая ўчеха ў Хрысьце, калі ёсьць якая радасьць любові, калі ёсьць якая супольнасьць Духа, калі ёсьць які мілажаль у сэрцы і спагадлівасьць, дык дапоўніце маю радасьць: майце адны думкі, майце тую ж любоў, будзьце аднадушныя і аднамысныя; нічога не рабеце зь перакорлівасьці альбо дзеля марнае славы, а ў пакорлівай мудрасьці ўважайце адно аднаго вышэй за сябе. Не за сябе толькі клопат майце, а кожны і за іншых.

Плп 1:27–2:4

Пасланье Да Піліпянаў Святога Апостала Паўла, пач. 240

Браты, у вас павінны быць тыя самыя адчуваньні, як і ў Хрысьце Ісусе; Ён, быўшы ў Божай прыродзе, не палічыў за рабунак Сваю роўнасьць з Богам, а прынізіў Сябе Самога, узяўшы вобраз раба, зрабіўшыся падобным на людзей і з выгляду стаўшыся, як чалавек; упакорыў Сябе і быў паслухмяны аж да съмерці, і съмерці крыжовай. Таму і Бог узынёс Яго і даў Яму імя вышэй за ўсякае імя, каб прад імем Ісуса скілілася кожнае калена на небе, зямлі і ў апраметнай, і кожныя вусны вызнавалі, што Ісус Христос ёсьць Гасподзь на славу Бога Айца.

Плп 2:5–11

Пасланье Да Піліпянаў Святога Апостала Паўла, пач. 241

Дык вось, любасныя мае, як вы заўсёды былі паслухмяныя ня толькі ў прысутнасьці маёй, але яшчэ болей сёньня ў адсутнасьці маёй, са страхам і трымценнем выконвайце сваё збавеніне, бо гэта Бог учыняе ў вас і хаценіне і дзеяніне па Сваім упадабаньні. Усё рабеце без нараканія і сумненія, каб вам быць бездакорнымі і чыстымі дзецьмі Божымі, беспахібнымі сярод упарцістага і разбэшчанага роду, у якім вы зъязце, як съвяцілы ў съвеце, ашчаджаючы слова жыцьця на пахвалу мне ў дзень Христовы, што я ня марна змагаўся і ня марна працаваў.

Плп 2:12–16

Пасланье Да Піліпянаў Святога Апостала Паўла, пач. 242

Браты, я ня марна змагаўся і ня марна працаваў. Але калі я і мушу зрабіцца ахвяраю за ахвяру і служэніне веры вашай, дык радуюся і цешуся разам з усімі за вас; за гэта самае і вы радуйтесь і цешцеся са мною. Спадзяюся ж у Госпадзе Ісусе неўзабаве паслаць да вас Цімафея, каб і я, даведаўшыся пра вашыя абставіны, суцешыўся духам. Бо няма ў мяне нікога роўнага яму ў рупнасьці, хто б так шчыра дбаў пра вас; бо ўсе шукаюць свайго, а не таго, што даспадобы Ісусу Христу. А ягоная вернасьць вам вядомая, бо ён, як сын пры бацьку, служыў мне ў зъвеставаньні. И вось я спадзяюся паслаць яго адразу ж, як толькі даведаюся, што будзе са мною.

Плп 2:16Б–23

Пасланье Да Піліпянаў Святога Апостала Паўла, пач. 243

Браты! Я ўпэўнены ў Госпадзе, што і сам хутка прыйду да вас. Урэшце я палічыў патрэбным паслаць да вас Эпафрадыта, брата і супрацоўніка і падзвіжніка майго ў змаганьні, а вашага пасланца і службіта ў патрэбе маёй, бо ён моцна хацеў бачыць вас і цяжка журыўся, што да вас дайшлі чуткі пра ягоную хваробу. Бо ён быў хворы пры съмерці; але Бог памілаваў яго, і не яго толькі, але і мяне, каб не дадалося мне жальбы да жальбы. Таму я хутчэй паслаў яго, каб вы, убачыўшы яго зноў, парадаваліся, і я быў меней засмучаны. Прымече ж яго ў Госпадзе з усякаю радасьцю, і такіх майце ў пашане, бо ён за справу Христовую хадзіў каля съмерці, ставіў жыцьцё пад пагрозу, каб дапоўніць недахоп вашых паслугаў мне.

Плп 2:24–30

Пасланье Да Піліпянаў Святога Апостала Паўла, пач. 244

Браты мае, радуйтесь ў Госпадзе. Пісаць вам пра гэта самае мне ня цяжка, а вам карысна. Пільнуйтесь ад сабак, пільнуйтесь ад ліхіх дзеячаў, пільнуйтесь ад абразанія; бо абразаніе - мы, калі служым Богу духам і хвалімся Христом Іусам, і не на плоць

ПАСЛАНЬНЕ ДА ПІЛІПЯНАЎ СВЯТОГА АПОСТАЛА ПАЎЛА

спадзяёмся; хоць я магу спадзявацца і на плоць. Калі хто іншы думае пакласціся на плоць, дык тым болей я, абрэзаны на восьмы дзень, з роду Ізраілевага, калена Венъямінавага, Габрэй ад Жыдоў, паводле закона - фарысэй, а ў руплівасьці - ганіцель царквы Божай, па праўдзе закона - беззаганны. Але што мне было перавагаю, тое дзеля Хрыста я палічый марнасьцю. Ды і ўсё лічу марнасьцю дзеля перавагі пазнаньня Хрыста Ісуса, Господа майго: дзеля Яго я ад усяго адмовіўся, і ўсё лічу съмецьцем, каб здабыць Хрыста

Плп 3:1–8

Пасланье Да Піліпянаў Святога Апостала Паўла, пач. 245

Браты, дзеля Яго я ад усяго адмовіўся, і ўсё лічу съмецьцем, каб здабыць Хрыста, і знайсьці сябе ў Ім не з маёю праведнасьцю, якая ад закона, а з тою, якая праз веру ў Хрыста, з праведнасьцю ад Бога па веры; каб спазнаць Яго, і сілу ўваскресеньня Ягонага, і мець удзел у пакутах Ягоных, прыпадобніцца да Яго ў съмерці, каб дасягнуць уваскресеньня зь мёртвых. Ня тое, каб я ўжо дасягнуў мэты, альбо ўдасканаліўся; але прагну, а ці не дасягну і я, як дасягнуў мяне Христос Ісус. Браты, я ня лічу, што я ўжо дасягнуў; а толькі, забываючы тое, што ўжо за мною, і сягаючы наперад, імкнуся да мэты, да гонару вышэйшага пакліканья Божага ў Хрысьце Ісусе. И вось, хто з нас дасканалы, так і мусіць думаць; калі ж вы пра што іначай думаецце, дык і гэта Бог вам прасьветліць. Тым часам, чаго б мы ні дасягнулі, так і павінны мысліць і паводле таго правіла жыць. Пераймайце, браты, мяне і дзівецеся на тых, якія робяць згодна з прыкладам, які маеце ў нас. Бо многія, пра каго я часта казаў вам, а цяпер нават са сълязымі кажу, робяць, як ворагі крыжа Христовага; іхні канец - пагібель, іхні бог - чэрыва, і слава іхня - у ганьбе: яны думаюць пра зямное.

Плп 3:8Б–19

Пасланье Да Піліпянаў Святога Апостала Паўла, пач. 246

Браты, нашае жыцьцё - на нябёсах, адкуль мы чакаем і Збаўцу, Господа нашага Ісуса Хрыста, Які нашае паганьбёнае цела пераўтворыць так, што яно прыпадобніцца праслаўленаму Целу Ягонаму, станецца сілаю, якою Ён дзейнічае і ўпакорвае Сабе ўсё. Дык вось, браты мае любасныя і жаданыя, радасьць і вянок мой, стойце так у Госпадзе, любасныя мае. Малю Егадыю, малю Сінтыхію думаць гэтак сама пра Господа; сапраўды, прашу і цябе, мой шчыры супрацоўнік, памагай ім, што памагалі ў звеставаньні разам са мною і з Кліментам і з астатнімі супрацоўнікамі маімі, чые імёны - у кнізе жыцьця.

Плп 3:20–4:3

Пасланье Да Піліпянаў Святога Апостала Паўла, пач. 247

Браты! Радуйцеся заўсёды ў Госпадзе; і яшчэ кажу: радуйцеся. Пакорлівасьць вашая хай будзе вядомая ўсім людзям. Гасподзь блізка. Ня турбуйцеся ні пра што, а заўсёды ў малітве і прашэнні з падзяканьнем адкрывайце свае жаданыні Богу, - і мір Божы, які вышэйшы за ўсякі розум, ахавае сэрцы вашыя і помыслы ў Хрысьце Ісусе. Нарэшце, браты мае, што толькі ў ісьціне, што сумленнае, што справядлівае, што чыстае, што любае, што вартае хвалы, што толькі дабрадзейнасць, ці што пахвалы годнае, - тое і майце наўме. Чаго вы навучыліся, што прынялі і чулі і бачылі ўва мне, тое і выполніце, - і Бог міру будзе з вамі.

Плп 4:4–9

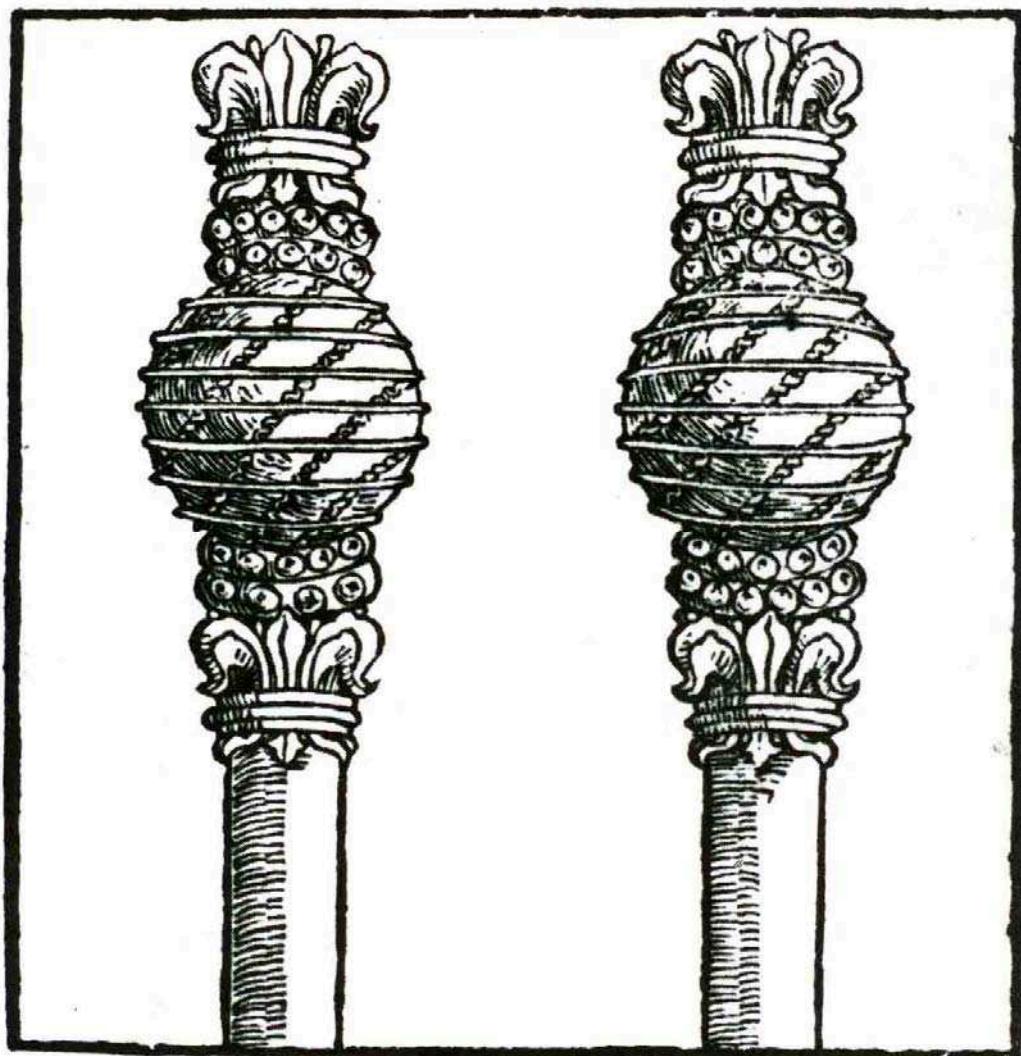
Пасланье Да Піліпянаў Святога Апостала Паўла, пач. 248

Браты! Я вельмі ўзрадаваўся ў Госпадзе, што вы ўжо зноў пачалі клапаціцца пра мяне; вы і раней клапаціліся, але вам ня спрыяла нагода. Кажу гэта не таму, што патрэбу маю; бо я навучыўся здавольвацца тым, што ў мяне ёсьць: умею жыць і ў гароце, умею жыць і ў дастатку; навучыўся ўсяго і ва ўсім, насычацца і галадаць, быць і ў раскошы і ў нястачы. Усё магу ў Ісусе Хрысьце, Які мацуе мяне. Нарэшце, вы добра зрабілі, што ўзялі ўдзел у смутках маіх. Вы ведаецце, Піліпяне, што на пачатку звеставаньня, калі я выйшаў з Македоніі, ніводная царква, апроч вас адных, ня брала ўдзелу ў маіх выдатках і прыбытках; вы і ў

ПАСЛАНЬНЕ ДА ПІЛІПЯНАЎ СВЯТОГА АПОСТАЛА ПАЙЛА

Фесалоніку і раз і два дасылалі мне на патрэбы. Ня тое, каб шукаў я дароў; а шукаю плоду, які памнажаецца на карысьць вам. Я атрымаў усё і маю занадта; я задаволены, атрымаўшы ад Эпафрадыта гасцінцы вашыя, - салодкія паходчы, ахвяру прыемную, спадобную Богу. Бог мой няхай адшкадуе вам на любую патрэбу вашую, ад багацця Свайго ў славе, праз Ісуса Хрыста. А Богу і Айцу нашаму слава на векі вякоў! Амін. Вітайце кожнага съятога ў Хрысьце Ісусе. Вітаюць вас браты, якія са мною. Вітаюць вас усе съятыя, а найболей з кесаравага дома. Мілата Господа нашага Ісуса Хрыста з усімі вамі. Амін.

Плп 4:10–23

ПАСЛАНЬНЕ ДА КАЛАСЯНАЎ СЪЯТОГА АПОСТАЛА ПАЎЛА

Пасланьне Да Каласянаў Съятога Апостала Паўла, пач. 249А

Павал, воляю Божаю апостал Ісуса Хрыста, і Цімафей брат, съвятym у Калосах і верным братам у Ісусе Хрысьце: як і навучыліся ад Эпафраса, любаснага супрацоўніка нашага, вернага вам службіта Христовага, які і паведаміў нам пра вашую духоўную любоў. Таму і мы з таго дня, як гэта пачулі, не перастаём маліцца за вас і прасіць, каб вы дайшлі да поўнага спазнаньня волі Ягонай ва ўсякай мудрасьці і разуменіні духоўным, каб жылі годна Бога, ува ўсім дагаджаючы Яму, родзячы плод ва ўсякай працы добраі і ўзрастуючы ў спазнаньні Бога, мацуючыся ўсякаю сілаю праз магутнасць славы Ягонай, ва ўсякай цярплівасці і вялікадушнасці з радасцю

Кал 1:1–2, 7–11

Пасланьне Да Каласянаў Съятога Апостала Паўла, пач. 249Б

Браты, мілата вам і мір ад Бога Айца нашага і Госпада Ісуса Хрыста. Дзякуем Богу і Айцу Госпада нашага Ісуса Хрыста, увесь час у малітве за вас, дачуўшыся пра веру вашую ў Хрыста Ісуса і пра любоў да ўсіх съвятых, маючы надзею на ўгатаванае вам на нябёсах, пра што вы раней чулі ў праўдзівым слове звеставаньня, якое жыве ў вас, як і вы ўва ўсім съвеце, і родзіць плод і ўзрастаете, як і паміж вами, з таго дня, як вы пачулі і ўведалі мілату Божую ў ісціні.

Кал 1:3–6

Пасланьне Да Каласянаў Съятога Апостала Паўла, пач. 250

Браты, дзякуючы Богу і Айцу, Які паклікаў нас да ўдзелу ў спадчыне съвятых у съвеце, вызваліў нас з-пад улады цемры і ўвёў у Царства любаснага Сына Свайго, у Якім мы маем адкупленыне Крывёю Ягонаю і дараваныне грахой, Які ёсьць вобраз Бога нябачнага, народжаны раней за ўсякае стварэніне; бо Ён стварыў усё, што на нябёсах і што на зямлі, бачнае і нябачнае: хай тое троны, хай тое дзяржавы, хай тое начальствы, хай тое ўлады, - усё Ім і для Яго створана; і Ён ёсьць раней за ўсё, і ўсё існуе Ім. И Ён ёсьць галава цела Царквы; Ён пачатак, першынец зь мёртвых, каб меў Ён ва ўсім першынства.

Кал 1:12–18

Пасланьне Да Каласянаў Съятога Апостала Паўла, пач. 251

Браты! Хрыстос ёсьць галава цела Царквы; Ён пачатак, першынец зь мёртвых, каб меў Ён ва ўсім першынства: бо заўгодна было Айцу, каб у Ім жыла ўся паўната, і каб празь Яго замірыць з Сабою ўсё, устанавіўши мір праз Яго, Крывёю крыжа ягонага, і зямное і нябеснае. И вас, якія калісці былі адчужаныя і ворагі думкамі, і схільнасцю да ліхіх учынкаў, цяпер замірыць у целе плоці Ягонай, съмерцю (Ягонай), каб явіць вас съвятым і беззаганнымі і невінаватымі перад Сабою, калі толькі вы цвёрдыя і непахісныя ў веры і не адпадаеце ад надзеі звеставаньня, якое вы чулі, якое абвешчана ўсім стварэніям паднябесным, якому я, Павал, зрабіўся слугою.

Кал 1:18–23

Пасланьне Да Каласянаў Съятога Апостала Паўла, пач. 252

Браты! Сёньня радуюся ў цярпеньнях маіх за вас і дапаўняю нястачу ў плоці маёй скрухай Христовых за цела Ягонае, якое ёсьць Царква, якой я зрабіўся службітом згодна з устанаўленнем Божым, давераным мне для вас, каб выкананец слова Божае, тайну, схаваную ад вякоў і родаў, а сёньня адкрытую съвятым Ягоным, якім дабараволіў Бог паказаць, якое багацце славы ў тайне гэтай для язычнікаў, якая ёсьць Хрыстос у вас, надзея славы, Якога мы прапаведуем, настаўляючы на разум кожнага чалавека і навучаючы ўсялякай мудрасьці, каб паказаць кожнага чалавека дасканальным у Хрысьце Ісусе; дзеля чаго я і працую і змагаюся сілай Ягонай, якая дзее ўва мне магутна.

Кал 1:24–29

Пасланьне Да Каласянаў Святога Апостала Паўла, пач. 253

Браты! Хачу, каб вы ведалі, які подзывіг нясу я за вас і за тых, што ў Лаадыкії (і ў Ераполі), і за ўсіх, хто ня бачыў ablічча майго ў плоці, каб усьцешыліся сэрцы іхнія, паяднаныя ў любові, каб узбагаціліся поўным разуменем дзеля дасканалага спазнання тайны Бога і Айца і Хрыста, у Якім схаваны ўсе скарбы мудрасьці і ведання. Гэта кажу я дзеля таго, каб хтонебудзь ня звёў вас лісълівымі словамі; бо, хоць і няма мяне з вамі целам, затое духам я з вамі, радуючыся і сузіраючы вашае добрае ўладкаванье і цвёрдасць веры вашае ў Хрыста. А таму, як вы прынялі Хрыста Ісуса Госпада, так хадзеце і ў Ім, укарэненыя і ўцверджаныя ў Ім і ўмацаваныя ў веры, як вы навучаны, узбагачаючыся ў ёй з удзячнасцю.

Кал 2:1–7

Пасланьне Да Каласянаў Святога Апостала Паўла, пач. 254

Глядзеце, браты, каб хто ня прывабіў вас філасофіяй і пустымі панадамі, па пераказах чалавечых, па стыхіях сьвету, а не па Хрысьце, бо ў ім жыве ўся паўната Бóstва цялесна, і вы маеце паўнату ў Ім, Які ёсьць галава ўсяго начальства і ўлады; у Ім вы і абрэзаны абразаньнем нерукатворным, калі скінулі грахоўнае цела плоці, абразаньнем Христовым; былі пахаваныя зь Ім у хрышчэнні, у Ім вы разам і ўваскрэслі вераю ў сілу Бога, Які ўваскрэсіў Яго зь мёртвых

Кал 2:8–12

Пасланьне Да Каласянаў Святога Апостала Паўла, пач. 255

Браты! Бог і вас, якія былі мёртвыя ў грахах і ў неабразаньні плоці вашай, ажывіў разам зь Ім, дараваўшы нам усе грахі, скасаваўшы вучэньнем былое пра нас рукапісанье, якое было супроць нас, і Ён узяў яго з асяродзьдзя і цвікамі прыбіў да крыжа; забраўшы сілу ў начальстваў і ўладаў, уладна паставіў іх пад ганьбу, перамогшы іх Сабою. Дык вось, хай ніхто не асуджае вас за ежу, пітво, ці за якое-небудзь сьвята, ці ў справе маладога месяца, ці суботы: гэта ёсьць ценъ будучыні, а цела - у Хрысьце. Ніхто хай не ашуквае вас сваёй самавольнай удаванай пакораю і службай анёлаў, урываючыся ў тое, чаго ня бачыў, неразважліва надзімаючыся плоцкім сваім разумам і ня трymаючыся галавы, ад якое ўсё цела, суглобамі і звязкамі жыўнасна злучанае і змацаванае, расьце ростам Божым. Дык вось, калі вы з Христом памерлі для стыхіяў сьвету, дык чаму вы, жывучы ў съвеце, трymаецца пастановаў.

Кал 2:13–20

Пасланьне Да Каласянаў Святога Апостала Паўла, пач. 256

Браты, калі вы з Христом памерлі для стыхіяў сьвету, дык чаму вы, жывучы ў съвеце, трymаецца пастановаў: “не чапай”, “ня еж”, “ня руш”, што ўсё, тлее ад ужыванья, - згодна з запаведзямі і вучэньнем чалавечым? Гэта мае толькі бачнасць мудрасьці ў самавольным служэнні, мудрай пакоры і тленыні цела, у пэўным заняхайваньні насычэння плоці. И вось, калі вы ўваскрэслі з Христом, дык шукайце вышынёю, дзе Христос сядзіць праваруч Бога; пра вышыннае думайце, а не пра зямное. Бо вы памерлі, і жыццё ваша схавана з Христом у Богу

Кал 2:20–3:3

Пасланьне Да Каласянаў Святога Апостала Паўла, пач. 257

Браты, калі зьявіща Христос, жыццё вашае, тады і вы зьявіщеся зь Ім у славе. Дык жа ўмярцьвеце зямныя чэлесы вашыя: распусту, нечысць, юр, ліхую хцівасць і любазьдзірства, якое ёсьць ідаласлужэнніе, за якія гнеў Божы ідзе на сыноў супраціву, у якіх і вы колісь блукалі, калі жылі сярод іх. А зараз вы адкладзеце ўсё: гнеў, лютасць, злосць, ліхаслоўе, кляцьбу з вуснаў вашых; ня хлусцеце адно аднаму, бо вы распранулі зь сябе старога чалавека зь дзеямі ягонымі і, апрануўшыся ў новага, які абнаўляецца ў пазнаньні паводле вобраза Стваральніка ягонага, дзе няма ні Эліна, ні Юдэя, ні абразання, ні неабразання, варвара, Скіфа, раба, вольніка, а ўсё і ўса ўсім - Христос.

Кал 3:4–11

Пасланьне Да Каласянаў Святога Апостала Паўла, пач. 258

ПАСЛАНЬНЕ ДА КАЛАСЯНАЎ СВЯТОГА АПОСТАЛА ПАЎЛА

Браты! Дык апранецеся, як выбранцы Божыя, съятыя і ўлюблёнцы, у міласэрнасьць, даброць, мудрую пакору, лагоднасьць, доўгую цярплівасьць, паблажаючы адно аднаму і даруючы ўзаемна, калі хто на каго мае крыўду: як Хрыстос дараваў вам, так і вы. а найболей апранецеся ў любоў, якая ёсьць сукупнасьць дасканаласьці; і няхай валадарыць у сэрцах вашых мір Божы, да якога вы і пакліканы ў адным целе; і будзьце прыязныя. Слова Хрыстовае хай усяляецца ў вас шчодра, з усякаю мудрасьцю; вучэце і настаўляйце на розум адзін аднаго псальмамі, славаслоўем і духоўнымі песнямі, у мілаце апываючы ў сэрцах вашых Госпада.

Кал 3:12–16

Пасланье Да Каласянаў Святога Апостала Паўла, пач. 259

Браты, ўсё, што вы робіце словамі ўчынкам, усё рабеце ў імя Господа Ісуса Хрыста, дзякуючы праз Яго Богу і Айцу. Жонкі, упакорвайтесь мужам сваім, як прыстойна гэта ў Госпадзе. Мужы, кахайце сваіх жонак і ня будзьце зь імі суровыя. Дзецы, слухайтесь бацькоў вашых ва ўсім, бо гэта даспадобы Госпаду. Бацькі, не дакучайце дзецим вашым, каб яны не падалі духам. Рабы, ва ўсім упакорвайтесь гаспадарам вашым па плоці, не для выгляду (толькі) служачы ім, не каб дагадзіць, а ў шчырасьці богабаязнага сэрца. І ўсё, што робіце, рабеце ад душы, як Госпаду, а не чалавеку, ведаючы, што ў адзьдзяжу ад Госпада дастанеце спадчыну; бо вы служыце Госпаду Хрысту. А хто несправядліва ўчыніць, той атрымае паводле сваёй няпраўды, у Яго няма агляду на асобы. Гаспадары, аказваіце рабам патрэбнае і справядлівае, ведаючы, што і вы маеце Госпада на нябёсах.

Кал 3:17–4:1

Пасланье Да Каласянаў Святога Апостала Паўла, пач. 260А

Браты! Будзьце трывалыя ў малітве, чуваючы ў ёй з удзячнасьцю; малецеся таксама і за нас, каб Бог адчыніў нам дзіверы для слова, абвяшчаць тайну Хрыстовую, за якую я ў кайданах, каб я адкрыў, як павінен яе абвяшчаць. З чужымі абыходзьцеся разумна, карыстаючыся часам. Слова ваша (хай будзе) заўсёды зь мілатою, прыпраўлена сольлю, каб вы ведалі, як адказваць кожнаму. пра мяне ўсё скажа Тыхік, любасны брат і верны слуга і супрацоўнік у Госпадзе, якога я на тое паслаў да вас, каб ён даведаўся пра вашыя справы і сущешыў сэрцы вашыя, з Анісімам, верным і любасным братам (нашым), які ад вас: яны раскажуць вам пра ўсё тутэйшае.

Кал 4:2–9

Пасланье Да Каласянаў Святога Апостала Паўла, пач. 260Б

Браты! З чужымі абыходзьцеся разумна, карыстаючыся часам. Слова ваша (хай будзе) заўсёды зь мілатою, прыпраўлена сольлю, каб вы ведалі, як адказваць кожнаму. пра мяне ўсё скажа Тыхік, любасны брат і верны слуга і супрацоўнік у Госпадзе, якога я на тое паслаў да вас, каб ён даведаўся пра вашыя справы і сущешыў сэрцы вашыя, з Анісімам, верным і любасным братам (нашым), які ад вас: яны раскажуць вам пра ўсё тутэйшае. Вітае вас Лукаш, лекар любасны, і Дымас. Прывітанье маёю рукою, Паўлаваю. Памятайце мае кайданы. Мілата з (усімі) вамі. Амін.

Кал 4:5–9, 14, 18

Пасланье Да Каласянаў Святога Апостала Паўла, пач. 261

Браты! Вітае вас Арыстарх, увязнены разам са мною, і Марк, нябож Варнаваў, - пра якога вы атрымалі наказы: як прыйдзе да вас, прымеце яго, - таксама Ісус, называны Юстам, абодва з абрэзаных; яны - адзіныя супрацоўнікі для Царства Божага, яны былі мне на радасьць. Вітае вас Эпафрас, раб Ісуса Хрыста, які заўсёды дабразычыць вам у малітвах, каб вы былі дасканалыя і напоўненыя ўсім, што даспадобы Богу. Съведчу пра яго, што ён мае вялікую рупнасьць (і клопат) за вас і за тых, якія ў Лаадыкіі і Ераполі. Вітае вас Лукаш, лекар любасны, і Дымас. Вітайце братоў у Лаадыкіі, і Німфана, і хатнюю царкву ягоную. Калі гэта пасланье прачытана будзе ў вас, дык распарадзецеся, каб яно было прачытана і ў Лаадыкійскай царкве; а тое, якое з Лаадыкіі, прычытайце і вы. Скажэце Архіпу: глядзі, каб табе выканаць служэньне, якое ты прыняў у Госпадзе. Прывітанье маёю рукою, Паўлаваю. Памятайце мае кайданы. Мілата з (усімі) вамі. Амін.

Кал 4:10–18

ПЕРШАЕ ПАСЛАНЬНЕ ДА ФЕСАЛАНІКІЙЦАЎ СЪЯТОГА АПОСТАЛА ПАЎЛА

Першае Пасланьне Да Фесаланікійцаў Съятоага Апостала Паўла, пач. 262

Павал і Сілуан і Цімафей Царкве Фесаланіцкай у Богу Айцы і Госпадзе Ісусе Хрысьце: мілата вам і мір ад Бога Айца нашага і Господа Ісуса Хрыста. Увесь час дзякуем Богу за ўсіх вас, спамінаючы вас у малітвах нашых, няспынна памятаючы вашу дзею веры і працу любові і цярплівасць спадзяванья на Господа нашага Ісуса Хрыста прад Богам і Айцом нашым, ведаючы выбраныне ваша, любасныя браты; бо наша зъвеставаныне ў вас было ня ў слове толькі, а і ў сіле, і ў Съятым Духу і з многімі съведчаньнямі, як вы самі ведаеце, якія мы былі для вас паміж вами.

1 Фес 1:1–5

Першае Пасланьне Да Фесаланікійцаў Съятоага Апостала Паўла, пач. 263

Браты, вы пачалі пераймаць нас і Господа, прыняўшы слова ў вялікіх смутках з радасцю Духа Съятоага, так што вы зрабіліся ўзорам усім веруючым у Македоніі і Ахай. Бо ад вас пранеслася слова Гасподняе ня толькі ў Македоніі і Ахай, але і па ўсіх усюдах прыйшла слава пра веру вашую ў Бога, так што нам ні пра што ня трэба распавяданы. Бо самі яны распавядаюць пра нас, які прыход мы мелі ў вас і як вы навярнуліся ад ідалаў да Бога, каб служыць Богу жывому і сапраўднаму і чакаць зь нябёсаў Сына Ягонага, Якога Ён уваскрэсіў зь мёртвых, Ісуса, Які ратуе нас ад будучага гневу.

1 Фес 1:6–10

Першае Пасланьне Да Фесаланікійцаў Съятоага Апостала Паўла, пач. 264

Вы самі ведаеце, браты, пра наш прыход да вас, што быў ён не бясплённы; але хоць перад тым мы зазналі пакутаў і мелі зьнявагу ў Піліпах, як вам вядома, мы адважыліся ў Богу нашым прапаведаваць вам Дабравесыце Божае зь вялікім подзывігам. Бо ў вучэныні нашым няма ні памылкі, ні нячыстых намыслаў, ні хітрыны; а, як Бог выпрабоўваў нас, даверыўшы нам зъвеставаныне, так мы і гаворым, дагаджаючы ня людзям, а Богу, Які выпрабоўвае сэрцы нашыя. Бо ніколі ня было ў нас (перад вамі) ані словаў лісылівасці, як вы ведаеце! ані рознай карысьлівасці: Бог съведка! Ня шукаем славы людзкое ні ад вас, ні ад іншых: мы маглі зъявіцца напышліва, як апосталы Хрыстовыя, але былі лагодныя сярод вас падобна таму, як карміцелька пяшчотна клапоціцца пра дзетак сваіх. Так мы, пра вас дбаючы, захацелі перадаць вам ня толькі Дабравесыце Божае, але і душы нашыя, бо вы сталіся нам любаснымі.

1 Фес 2:1–8

Першае Пасланьне Да Фесаланікійцаў Съятоага Апостала Паўла, пач. 265

Вы памятаеце, браты, працу нашую і зънемажэньне: уночы і ўдзень працуячы, каб не абцяжарыць каго з вас, мы прапаведавалі ў вас Дабравесыце Божае. Съведкі вы і Бог, як съята і праведна і бездакорна рабілі мы перад вамі, веруючымі, бо вы ведаеце, як кожнага з вас, быццам бацька дзяцей сваіх, мы прасілі і пераконвалі і ўгаворвалі рабіць годна Бога, Які паклікаў вас у Сваё Царства і славу. Таму і мы бесъперастанку дзякуем Богу, што, прыняўшы ад нас чутае слова Божае, вы прынялі ня як слова чалавече, а як слова Божае, - якое яно і ёсьць у ісціне, - якое і дзейнічае ў вас, веруючых. Бо вы, браты, зрабіліся пераемцамі цэрквой Божых у Хрысьце Ісусе, якія ў Юдэі.

1 Фес 2:9–14A

Першае Пасланьне Да Фесаланікійцаў Съятоага Апостала Паўла, пач. 266

Вы, браты, зрабіліся пераемцамі цэрквой Божых у Хрысьце Ісусе, якія ў Юдэі, таму што і

ПЕРШАЕ ПАСЛАНЬНЕ ДА ФЕСАЛАНІКІЙЦАЎ СВЯТОГА АПОСТАЛА ПАЎЛА

тое самае адцярпелі ад сваіх аднапляменцаў, што і яны ад Юдэяў, якія забілі і Господа Ісуса і Ягоных прарокаў, і нас выгналі, і Богу ня годзяць, і ўсім людзям супрацівяцца, якія не дазваляюць нам гаварыць язычнікам, каб выратаваліся, і праз гэта ўвесь час напаўняюць меру грахоў сваіх; але блізіцца на іх гнеў да канца. Мы ж, браты, разлучаныя з вамі на кароткі час ablіччам, але ня сэрцам, з тым большаю ахвотаю імкнуліся ўбачыць ablічча вашае. И таму мы, я Павал, і раз і два хацелі прыйсьці да вас; але перашкодзіў нам сатана. Бо хто наша надзея, альбо радасць, альбо вянок пахвалы? Ці ж ня і вы, прад Госпадам нашым Ісусам Хрыстом у прышэсьце Ягонае?

1 Фес 2:14–19

Першае Пасланье Да Фесаланікійцаў Святога Апостала Паўла, пач. 267

Браты, вы - слава наша і радасць. И таму, ня могучы болей трываць, мы захацелі застацца ў Афінах адны, і паслалі Цімафея, брата нашага і службіта Божага і супрацоўніка нашага ў звеставаныні Хрыстовым, каб умацаваць вас і суцешыць у веры вашай, каб ніхто не пахіснуўся ў смутках наших; бо вы самі ведаецце, што так нам наканавана. Бо мы і тады, калі былі ў вас, прадказвалі вам, што будзем пакутаваць, як і здарылася, і вы ведаецце. Таму і я, не чакаючы болей, паслаў даведацца пра веру вашую, каб як не спакусіў вас змусыціцель і ня сталася марнаю праца нашая. А цяпер, калі прыйшоў да нас ад вас Цімафей і прынёс нам добрую вестку пра веру і любоў вашую, і што вы заўсёды маеце добрую памяць пра нас, хочучы нас бачыць, як і мы вас, - дык мы, пры ўсім смутку і гароце нашай, суцешыліся з вамі, браты, дзеля вашай веры; бо цяпер мы жывыя, калі вы стаіце ў Госпадзе.

1 Фес 2:20–3:8

Першае Пасланье Да Фесаланікійцаў Святога Апостала Паўла, пач. 268

Браты! Якую падзяку можам мы ўзынесьці Богу за вас, за ўсю радасць, якою радуемся за вас перад Богам нашым,noch і дзень найруплівей молячыся за тое, каб бачыць ablічча ваша і дапоўніць, чаго не ставала веры вашай? А Сам Бог і Айцец наш і Гасподзь наш Ісус Хрыстос хай скіре шлях наш да вас. А вас Гасподзь хай напоўніць любоўю ўзаемнай і да ўсіх, якою мы поўныя да вас, каб умацаваць сэрцы нашыя беззаганнымі ў съвятыні прад Богам і Айцом нашым у прышэсьце Госпада нашага Ісуса Христа з усімі съвятымі Ягонымі. Амін.

1 Фес 3:9–13

Першае Пасланье Да Фесаланікійцаў Святога Апостала Паўла, пач. 269

За гэтым, браты, просім і молім вас Ісусам Хрыстом, каб вы, прыняўшы ад нас, як трэба вам паводзіцца і дагаджаць Богу, у гэтым яшчэ большы посыпех займелі, бо вы ведаецце, якія мы далі вам запаведзі ад Госпада Ісуса. Бо воля Божая ёсьць асьвячэннне вашае, каб вы ўстрымліваліся ад распусты; каб кожны з вас умеў захоўваць свой сасуд у съвятыні і гонары, а не ў запале паходзінства, як язычнікі, што ня ведаюць Бога; каб вы ні ў чым не паводзіліся з братамі сваімі супрацьзаконна і карысліва: бо Гасподзь - мсыцівец за ўсё гэта, як і раней мы казалі вам і съведчылі. Бо паклікаў нас Бог не да нячысьціні, а да съвятыні. А таму непакорлівы ёсьць непакорны не чалавеку, а Богу, Які і даў нам Духа Свайго Святога. Пра браталюбства ж няма патрэбы пісаць вам, бо вы самі навучаны Богам любіць адно аднаго, бо вы так і робіце з усімі братамі па ўсёй Македоніі. Молім вас, браты, яшчэ болей старацца і рупліва дбаць пра тое, каб жыць ціхмяна, рабіць сваю справу і працаўваць сваімі рукамі, як мы наказвалі вам; каб вы паводзіліся прыстойна перад чужымі і ні ў чым патрэбы ня мелі.

1 Фес 4:1–12

Першае Пасланье Да Фесаланікійцаў Святога Апостала Паўла, пач. 270

Не хачу, браты, пакінуць вас у няведаныні пра памерлых, каб вы не маркоціліся, як іншыя, што ня маюць надзеі. Бо калі мы верым, што Ісус памёр і ўваскрэс, дык і памерлых у

Ісусе Бог прывядзе зь Ім. Бо гэта кажам вам словам Гасподнім, што мы, жывыя, што засталіся да прышэсьця Гасподняга, не папярэдзім памерлых; бо Сам Гасподзь пры абавяшчэні, пры голасе арханёла і трубе Божай, сыдзе зь неба, і мёртвыя ў Хрысьце ўваскреснуць раней; потым мы, хто застанецца жывы, разам зь імі ўзятых будзем на воблакі на сустрэчу з Госпадам у паветры, і так вечна з Госпадам будзем.

1 Фес 4:13–17

Першае Пасланьне Да Фесаланікійцаў Святога Апостала Паўла, пач. 271

Пра часы і часіны няма патрэбы пісаць вам, браты, бо самі вы дакладна ведаецце, што дзень Гасподні так прыйдзе, як злодзей унаучы. Бо, калі будуць казацы: “мір і бясьпека”, тады зьнянацку спасыцігне іх пагібель, як мука родамі спасыцігае цяжарную, і ня ўнікнуць. Але вы, браты, ня ў цемры, каб дзень застаў вас, як злодзей; бо ўсе вы - сыны съвятыя і сыны дня: мы - ня сыны ночы, ні цемры. Дык вось, ня будзем спаць, як іншыя, а будзем чуваць і цвярозіцца. Бо, хто съпіць, съпіць уночы, і хто ўпіваецца, упіваецца уночы. Мы ж як сыны дня, будзем цвярозіцца, апрануўшыся ў браню веры і любові і ў шалом надзеі на збавеньне,

1 Фес 5:1–8

Першае Пасланьне Да Фесаланікійцаў Святога Апостала Паўла, пач. 272

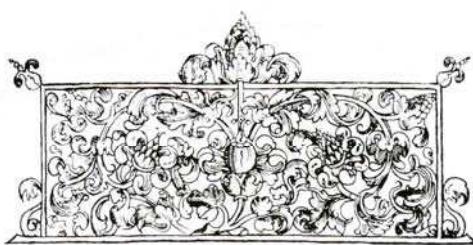
Браты! Бог вызначыў нас не на гнеў, а на атрыманье збавеньня праз Господа нашага Ісуса Хрыста, Які памёр за нас, каб мы, ці то чуваєм, ці то съпім, жылі разам зь Ім. Тому ўмаўляйце адно аднаго і навучайце адно аднаго, як вы і робіце. Просім жа вас, браты, паважаць тых, якія працујць у вас, і якія паставлены над вамі ў Госпадзе, і якія на разум вас настаўляюць, і шанаваць іх пераважна зь любоўю за справу іхнюю; будзьце ў згодзе паміж сабою. Верны Той, Хто заклікае вас, Які і зьдзейсніць гэта. Браты! малецеся за нас. Вітайце ўсіх братоў цалаваньнем съвятым. Заклікаю вас Госпадам прачытаць гэта пасланьне ўсім съвятым братам. Мілата Госпада нашага Ісуса Хрыста з вамі. Амін.

1 Фес 5:9–13; 24–27

Першае Пасланьне Да Фесаланікійцаў Святога Апостала Паўла, пач. 273

Молім вас таксама, браты, настаўляйце на разум бясчынцаў, суцяшайце маладушных, падтрымлівайце слабых, будзьце цярплівия з усімі. Глядзеце, каб хто каму не плаціў злом за зло; а заўсёды шукайце добра і адно аднаму і ўсім. Заўсёды радуйтесь. Бесъперастанку малецеся. За ўсё дзякуюць: бо такая за вас воля Божая ў Ісусе Хрысьце. Духа не гасеце. Прароцтваў не прыніжайце. Усё выпрабоўвайце, добрага трymайтесь. Ухіляйтесь ад ліхаты ў любым яе выглядзе. Сам жа Бог міру няхай асьвеціць вас ва ўсёй поўніцы, і ваш дух і душа і цела ва ўсёй цэласці няхай захаваюцца без пахібы ў прышэсьці Госпада нашага Ісуса Хрыста.

1 Фес 5:14–23

ДРУГОЕ ПАСЛАНЬНЕ ДА ФЕСАЛАНІКІЙЦАЎ СВЯТОГА АПОСТАЛА ПАЎЛА

Другое Пасланьне Да Фесаланікійцаў Святога Апостала Паўла, пач. 274А

Павал і Сілуан і Цімафей - Фесаланіцкай Царкве ў Богу Айцы нашым і Госпадзе Ісусе Хрысьце: мілата вам і мір ад Бога Айца нашага і Госпада Ісуса Хрыста. Заўсёды па справядлівасыці мы павінны дзякаваць Богу за вас, браты, бо ўзрастает вера вашая, і памнажаецца любоў кожнага адно да аднаго паміж усімі вамі. так што мы самі хвалімся вамі ў цэрквях Божых, цярплючы вашай і вераю ва ўсіх ганеннях і нягодах, якія вы пераносіце у доказ таго, што будзе справядлівы суд Божы, каб вам быць вартымі Царства Божага, дзеля якога вы і пакутуеце. Бо праведна прад Богам - тым, хто вас зневажае, плаціць смуткам, а вам, каго зневажаюць, радасыцю разам з намі, у прышэсьце Госпада Ісуса зь неба, з анёламі моцы Ягонай, у полымным вагні таго, хто помсціцца тым, што не спазналі Бога і не ўпакорваюцца звеставанью Госпада нашага Ісуса Хрыста, якія прымуць кару, вечную пагібель ад імя Госпада і ад славы магутнасці Ягонай, калі Ён прыйдзе праславіцца ў святых Сваіх і зъявіцца дзівосным у дзень той усім вернікам, бо вы паверылі нашаму съведчанью.

2 Фес 1:1–10

Другое Пасланьне Да Фесаланікійцаў Святога Апостала Паўла, пач. 274Б

Браты, вы паверылі нашаму съведчанью. На тое і молімся заўсёды за вас, каб Бог наш зрабіў вас вартымі пакліканья і ўчыніў усякую добрую ласку даброці і справу веры ў моцы. Няхай праславіцца імя Госпада нашага Ісуса Хрыста ў вас, і вы ў Ім, па мілаце Бога нашага і Госпада Ісуса Хрыста. Молім вас, браты, за прышэсьце Госпада нашага Ісуса Хрыста, за нашу сустрэчу зь Ім, не съпяшацца пахіснуцца ў розуме і бянтэжыцца ні ад духа, ні ад слова, ні ад пасланья, нібыта намі (пасланага), быццам ужо настаў дзень Христовы.

2 Фес 1:10Б–2:2

Другое Пасланьне Да Фесаланікійцаў Святога Апостала Паўла, пач. 275

Молім вас, браты, за прышэсьце Госпада нашага Ісуса Хрыста, за нашу сустрэчу зь Ім, не съпяшацца пахіснуцца ў розуме і бянтэжыцца ні ад духа, ні ад слова, ні ад пасланья, нібыта намі (пасланага), быццам ужо настаў дзень Христовы. Хай не ашукавае вас ніхто ніяк: бо дзень той ня прыйдзе, пакуль ня прыйдзе раней адступленне і не адкрыецца чалавек грэху, сын пагібелі, які супрацівіцца і выстаўляеца вышэй за ўсё, што называецца Богам ці съвятыняю, так што ў храме Божым сядзе ён, як Бог, выдаочы сябе за Бога. Ці ж не памятаеце, як я, яшчэ калі быў у вас, казаў вам пра гэта? І цяпер вы ведаеце, што не дазваляе адкрыцца яму ў сваім часе. Бо таямніца беззаконья ўжо ў дзеяньні; толькі ня зьдзейсніцца да таго часу, пакуль ня будзе ўзяты з асяродзьдзя той, хто трymае цяпер, - і тады адкрыецца беззаконнік, якога Гасподзь Ісус заб'е духам вуснаў Сваіх і зынішчыць зъяўленнем прышэсьця Свайго, таго, прышэсьце якога, пасыля дзеяньня сатаны, будзе з усякаю сілаю і азнакамі і цудамі фальшывымі, і з усякім няправедным ашуканствам тых, якія гінуць за тое, што яны не прынялі любові ісьціны дзеля свайго збавеняня. І за гэта пашле ім Бог дзеяньне аблуды, так што яны будуць верыць хлусыні, хай будуць асуджаны ўсе тыя, што ня верылі ісьціне, а ўпадабалі няпраўду.

2 Фес 2:1–12

Другое Пасланьне Да Фесаланікійцаў Святога Апостала Паўла, пач. 276

Браты, мы заўсёды павінны дзякаваць Богу за вас, любасныя Богу браты, што Бог ад пачатку, праз асьвячэнне Духа і веру ісьціне, выбраў вас на ратаванье, да якога і паклікаў

vas зьвеставаньнем нашым, дзеля дасягненъя славы Госпада нашага Ісуса Хрыста. Дык вось, браты, стойце і трymайце паданъні, якім вы навучаны або словам, або пасланьнем нашым. А Сам Гасподзь наш Ісус Христос і Бог і Айцец наш, Які палюбіў нас і даў уzechу вечную і надзею добрую ў мілаце, няхай сущешыць вашыя сэрцы і ўмацуе вас у кожным слове і справе добрый. Дык вось, малецеся за нас, браты, каб слова Гасподняе шырылася і праслаўлялася, як і ў вас, і каб нам пазбыцца падступных і ліхіх людзей; бо не ва ўсіх вера. Але верны Гасподзь, Які ўмацуе вас і аслоніць ад ліхадзея. Мы пэўныя за вас у Госпадзе, што вы выконваеце і будзеце выконваць тое, што мы вам наказываем. А Гасподзь хай скіруе сэрцы вашыя ў любоў Божую і ў цярплівасць Христовую.

2 Фес 2:13–3:5

Другое Пасланье Да Фесаланікійцаў Святога Апостала Паўла, пач. 277

Наказываем вам, браты, іменем Госпада нашага Ісуса Хрыста, цурацца кожнага брата, які живе гультаём, а не паводле паданъні, якое прынялі ад нас, бо вы самі ведаеце, як павінны вы пераймаць нас; бо мы не гультаявалі ў вас, ні ў кога ня елі хлеба дарма, а займаліся працай і рабілі ноч і дзень, каб ня стацца цяжарам каму-небудзь з вас, не таму, каб мы ня мелі ўлады, а каб сябе саміх даць вам у прыклад на перайманьне нас. Бо, калі мы былі ў вас, дык наказвалі вам вось што: калі хто ня хоча працеваць, той і ня еж. Але чуем, што некаторыя ў вас жывуць гультаямі, нічога ня робяць, а хітра абыходзяцца; такіх умаўляем і пераконваем Госпадам нашым Іусам Христом, каб яны, моўчкі працуючы, елі свой хлеб. А вы, браты, ня падайце духам, робячы добро. Калі ж хто не паслушае слова нашага ў гэтым пасланьні, таго майце на прыкмете і не вадзецеся зь ім, каб даць яму сораму; але ня лічэце яго за ворага, а стаўце на разум, як брата. А Сам Гасподзь міру няхай дасьць вам мір заўсёды ва ўсім; Гасподзь з усімі вамі! Прывітаньне маёю рукою Паўлаваю, што служыць знакам у кожным пасланьні; пішу я так: мілата Госпада нашага Ісуса Хрыста з усімі вамі. Амін.

2 Фес 3:6–18

ПЕРШАЕ ПАСЛАНЬНЕ ДА ЦІМАФЕЯ СЪЯТОГА АПОСТАЛА ПАЎЛА

Першае Пасланьне Да Цімафея Съятога Апостала Паўла, пач. 278

Павал, апостал Ісуса Хрыста, наказам Бога, Збаўцы нашага, і Госпада Ісуса Хрыста, надзеі нашае, Цімафею, шчыраму сыну ў веры: мілата, міласэрнасьць, мір ад Бога, Айца нашага, і Хрыста Ісуса, Госпада нашага. Адыходзячы ў Македонію, я прасіў цябе застацца ў Эфэсе, і ўмаўляць некаторых, каб яны ня вучылі іншаму і не займаліся байкамі і радаводамі бясконцымі, якія спараджаюць болей спрэчкі, чым Божае настаўленыне ў веры. А мэта ўмаўленыня ёсьць любоў ад чыстага сэрца і добрага сумленыня і некрывадушнай веры, адступіўшыся ад чаго, некаторыя ўхіліліся ў пустаслоўе, хочучы быць настаўнікамі закона, але не разумеючы ні таго, пра што гавораць, ні таго, што съцвярджаюць.

1 Цім 1:1–7

Першае Пасланьне Да Цімафея Съятога Апостала Паўла, пач. 279

Сын мой Цімафей, мы ведаем, што закон добры, калі хто законна карыстаецца ім, ведаючы, што закон пакладзены ня праведніку, а беззаконным і непакорлівым, бязбожным і грэшным, распусным і апаганеным, паглумнікам бацькі і маці, душагубам, блудадзеям, мужаложцам (чалавеказьдзіцам, паклёнікам, скаталожцам), хлусам, крывапрысяжцам, і ўсяму, што супроць здаровага вучэнья, згодна са слайўным Дабравесьцем дабрашчаснага Бога, якое мне даверана. Дзякую Тому, Хто даў мне сілу, Хрысту Ісусу Госпаду нашаму, што Ён прызнаў мяне верным, прызначыўшы на служэньне, мяне, які раней быў кляцьбіт і ганіцель і крыўдзіцель, але памілаваны, бо рабіў так ад няведенія, у няверстве; а мілата Госпада нашага (Ісуса Хрыста) выявілася ўва мне багата зь вераю і любоўю ў Хрысьце Ісусе.

1 Цім 1:8–14

Першае Пасланьне Да Цімафея Съятога Апостала Паўла, пач. 280А

Сын мой Цімафей! Дзякую Тому, Хто даў мне сілу, Хрысту Ісусу Госпаду нашаму, што Ён прызнаў мяне верным, прызначыўшы на служэньне, мяне, які раней быў кляцьбіт і ганіцель і крыўдзіцель, але памілаваны, бо рабіў так ад няведенія, у няверстве; а мілата Госпада нашага (Ісуса Хрыста) выявілася ўва мне багата зь вераю і любоўю ў Хрысьце Ісусе. Слушнае і ўсякага прыняцьця вартае слова, што Хрыстос Ісус прыйшоў у съвет уратаваць грэшнікаў, сярод якіх я першы. Але на тое я і памілаваны, каб Ісус Хрыстос ува мне першым паказаў усю доўгую цярплівасць, у прыклад тым, якія будуць верыць у Яго дзеля жыцця вечнага. А Цару жыцця нятленнаму, нябачнаму, адзінаму мудраму Богу гонар і слава на векі вякоў. Амін.

1 Цім 1:12–17

Першае Пасланьне Да Цімафея Съятога Апостала Паўла, пач. 280Б

Сын мой Цімафей! Слушнае і ўсякага прыняцьця вартае слова, што Хрыстос Ісус прыйшоў у съвет уратаваць грэшнікаў, сярод якіх я першы. Але на тое я і памілаваны, каб Ісус Хрыстос ува мне першым паказаў усю доўгую цярплівасць, у прыклад тым, якія будуць верыць у Яго дзеля жыцця вечнага. А Цару жыцця нятленнаму, нябачнаму, адзінаму мудраму Богу гонар і слава на векі вякоў. Амін.

1 Цім 1:15–17

Першае Пасланьне Да Цімафея Съятога Апостала Паўла, пач. 281

Давяраю табе, сыне мой Цімафею, згодна з ранейшымі пра цябе прароцтвамі, такі наказ, каб ты змагаўся згодна зь імі як добры воін, маючы веру і добрае сумленыне, адкінуўшы

якое, некаторыя адпалі ад веры; такія Іменей і Аляксандр, якіх я аддаў сатане, каб яны навучыліся ня блузьнерыць. І вось жадаю, каб на ўсякім месцы казалі малітвы мужчыны, узносячы чыстыя рукі бяз гневу і сумнення; каб гэтак сама і жанчыны, у прыстойнай вopратцы, сарамяжліва і цнатліва, упрыгожвалі сябе не заплятаньнем валасоў, ні золатам, ні жэмчугам, ні каляровымі строямі, а добрымі справамі, як прыстойна жанчынам, што прысьвячаюць сябе пабожнасці. Жанчына хай вучыцца маўкліва, у вялікай пакоры; а вучыць жанчыне не дазваляю, ні верхаводзіць над мужчынам, а быць у маўклівасці. Бо раней створаны Адам, а потым Ева; і не Адам зваблены, а жонка, звабіўшыся, пераступіла закон; аднак жа ўратуецца празь дзетародства, калі застанеца ў веры і любові і ў съяцасці з цнотаю.

1 Цім 1:18–20; 2:8–15

Першае Пасланье Да Цімафея Святога Апостала Паўла, пач. 282

Сын мой Цімафей, перш-наперш прашу ўзносіць малітвы, прашэнні, маленьні, падзякананьні за ўсіх людзей, за цароў і за ўсіх уладцаў, каб нам весыці жыцьцё ціхае і маўклівае ў богабаязнай пабожнасці і чысьціні; бо гэта добра і даспадобы Збаўцу нашаму Богу, Які хоча, каб усе людзі ўратаваліся і дасягнулі спазнаньня ісьціны. Бо адзіны Бог, адзіны і пасрэднік паміж Богам і людзьмі, Чалавек Хрыстос Ісус, Які аддаў Сябе на адкупленье ўсіх: такое было ў свой час съведчаньне, дзеля якога я паставлены пра паведнікам і апосталам - праўду кажу ў Хрысьце, не маню, - настаўнікам язычнікаў у веры і праўдзе.

1 Цім 2:1–7

Першае Пасланье Да Цімафея Святога Апостала Паўла, пач. 283

Сын мой Цімафей! Слушнае слова: калі хто япіскапства жадае, добрае справы жадае. А япіскап павінен быць беззаганны, адной жонкі муж, цвярозы, цнатлівы, богабаязны, сумленны, гасцінны да вандроўнікаў, здатны вучыць, ня п'яніца, не звадыаш, не сварлівец, не карыслівец, а ціхі, згодалюбны, не срэбралюбец, павінен добра кіраваць домам сваім, дзяцей трymаць у паслушэнстве з усёй сумленнасцю; бо хто ня ўмее кіраваць сваім домам, той ці ж будзе рупіцца пра Царкву Божую? не павінен быць з нованавернутых, каб не заганарыўся і не падупаў асудзе разам з д'яблам. Трэба яму таксама мець добрае съведчаньне ад чужых, каб унікнуць нараканьня і цянётаў д'ябальскіх. Дыяканы таксама павінны быць сумленныя, ня двухязыкія, непацяглівые да віна, не карыслівые, павінны захоўваць таемнасць веры ў чыстым сумленні, і такіх трэба загадзя выпрабоўваць, потым, калі беззаганныя, дапускаць да служэнья. Гэтак сама і жонкі іхня павінны быць сумленныя, не паклённіцы, цвярозы, верныя ва ўсім. Дыякан павінен быць адной жонкі мужам, добра кіраваць дзецьмі і домам сваім; бо тыя, што служылі добра, рыхтуюць сабе найвышэйшую ступень і вялікую адвагу ў веры ў Хрыста Ісуса.

1 Цім 3:1–13

Першае Пасланье Да Цімафея Святога Апостала Паўла, пач. 284

Сын мой Цімафей! Гэта табе пішу, спадзяючыся неўзабаве прыйсьці да цябе, каб, калі запазыньюся, ты ведаў, як трэба паводзіцца ў дому Божым, які ёсьць Царква Бога жывога, стойп і аснова ісьціны. І, прызнана ўсімі - вялікая ёсьць пабожнасці таямніца: Бог зьявіўся ў плоці, апраўдаў Сябе ў Духу, паказаў Сябе анёлам, пра паведаны ў народах, прыняты вераю ў съвешце, узънёсся ў славе. Дух жа ясна кажа, што апошнім часам адступяцца некаторыя ад веры, слухаючы духаў спакуснікаў і вучэнья дэманскіх, праз крыгадушнасць ашуканцаў, што спалілі сумленье сваё, якія забараняюць браць шлюб і есьці тое, што Бог стварыў, каб веруючыя і тыя, што ўведалі ісьціну, елі з падзякаю. Бо кожнае стварэнне Божае -

ПЕРШАЕ ПАСЛАНЬНЕ ДА ЦІМАФЕЯ СВЯТОГА АПОСТАЛА ПАУЛА

добрасьць, і нішто ня можа асуджацца, калі прымаецца з падзяканьнем, бо асьвячаецца словам Божым і малітваю.

1 Цім 3:14–4:5

Першае Пасланье Да Цімафей Святога Апостала Паўла, пач. 285А

Сын мой Цімафей, кожнае стварэнне Божае - добрасьць, і нішто ня можа асуджацца, калі прымаецца з падзяканьнем, бо асьвячаецца словам Божым і малітваю. Унушаючы гэта братам, будзеш добры слуга Ісуса Хрыста, кормлены словамі веры і добрым вучэньнем, якому ты пасъледаваў. А недарэчных і бабскіх баек цурайся, а ўдасканальвай сябе ў пабожнасьці; бо цялеснае практиканье мала карысці дае, а пабожнасьць на ўсё прыдатная, бо мае заруку жыцця цяперашняга і будучага. Пранікай у сябе і ў вучэньне, змейся гэтым пастаянна; бо, так паводзячыся, і сябе ўратуеш і слухачоў тваіх.

1 Цім 4:4–8, 16

Першае Пасланье Да Цімафей Святога Апостала Паўла, пач. 285Б

Сын мой Цімафей! Слова гэта слушнае і ўсякага даверу вартае. Бо мы на тое і працуем і паганьбенне церпім, што надзею маем на Бога жывога, Які ёсьць Збаўца ўсіх людзей, а найперш веруючых. Прапаведуй гэта і вучы. Ніхто хай не пагарджае маладосьцю тваёю; але будзь узорам веруючым у слове, у жыцці, у любові, у духу, у веры, у чысьціні. Пакуль ня прыйду, змейся чытаньнем, настаўленнем, вучэньнем. Не заняхайвай добраеснага ў табе дару, які дадзены табе паводле прароцства з ускладаньнем рук сьвятарства. Пра гэта турбуйся, гэтага не занядбай, каб посьпех твой усім быў відавочны.

1 Цім 4:9–15

Першае Пасланье Да Цімафей Святога Апостала Паўла, пач. 285В

Сын мой Цімафей! Старца не дакарай, а ўмаўляй, як бацьку; малодшых, як братоў; старых жанчын, як маці; маладых, як сёстраў, з поўнаю чысьцінёю. Удоваў шануй, сапраўдных удоваў. Калі ж якая ўдава мае дзяцей альбо ўнукаў, дык яны перш няхай вучацца шанаваць сваю сям'ю і аддзячвацца бацькам, бо гэта даспадобы Богу. Сапраўдная ўдава і адзінокая няхай спадзяеца на Бога і трывае ў маленъях і малітвах дзень і ноч; а юрлівая раскошніца жывою памерла. І гэта ўмаўляй ім, каб былі беззаганныя. Калі ж хто пра сваіх і асабліва пра хатніх ня дбае, той выракся веры і горшы за нявернага. Удава ж няхай выбіраеца ня менш як шасцідзесяцігадовая, якая была жонкаю аднаго мужа, вядомая добрымі ўчынкамі, калі яна выгадавала дзяцей, прымала гасцінна дарожнікаў, умывала ногі сьвятым, пасабляла гаротнікам і была старанная ў кожнай добрай справе.

1 Цім 5:1–10

Першае Пасланье Да Цімафей Святога Апостала Паўла, пач. 286

Сын мой Цімафей, а маладых удоваў ня прымай, бо яны, калі ўпадаюць у раскошу насуперак Хрысту, хочуць замуж; яны падпадаюць асуджэнню, бо адкінулі ранейшую веру; пры tym жа яны, не працуячы, прызвычайваюцца хадзіць па дамах і бываюць ня толькі гультайкі, але і пляткаркі, і цікаўныя, і гавораць, чаго ня сълед. І вось, я хачу, каб маладыя ўдовы выходзілі замуж, радзілі дзяцей, кіравалі ў доме і не давалі праціўніку ніякае зачэпкі для ліхаслоўя: бо некаторыя ўжо збочылі на сълед сатаны. Калі які веруючы альбо веруючая мае ўдаваў, дык павінен іх задавольваць і не накідваць Царкве, каб яна магла акормліваць сапраўдных удоваў. Прасьвітэры, якія служаць годна, вартыя адмысловага гонару, асабліва тыя, якія працуяюць у слове і ў навучаньні. Бо Пісанье кажа: “ня цугляй мызу валу, які малоціць”; і “хто працуе, той варты ўзнагароды сваёй”. Скаргу на прасьвітэра ня іначай прымай, як пры двух альбо трох съведках. Грэшнікаў выкрывай перад усімі, каб і астатнія

страж мелі. Перад Богам і Госпадам Ісусам Хрыстом і выбраннымі анёламі заклінаю цябе захаваць гэта зь бесстароннасцю, нічога ня робячы з прадузятасцю.

1 Цім 5:11–21

Першае Пасланье Да Цімафея Святога Апостала Паўла, пач. 287

Сын мой Цімафей! Перад Богам і Госпадам Ісусам Хрыстом і выбраннымі анёламі заклінаю цябе захаваць гэта зь бесстароннасцю, нічога ня робячы з прадузятасцю. Рук ні на кога ня ўскладвай пасьпешліва, і не бяры ўдзелу ў чужых грахах; трymай сябе чыстым. У далейшым пі ня толькі ваду, а спажывай крыху віна, дзеля страйніка твайго і частых тваіх немачаў. Грахі некоторых людзей яўныя і проста вядуць да асуды, а ў некоторых выяўляюцца пазыней. Гэтак сама і добрыя ўчынкі яўныя; а калі і не, схавацца ня могуць. Рабы, якія пад ярмом жывуць, павінны ганараваць гаспадароў сваіх як годных усялякае пашаны, каб ня было наганы імю Божаму і вучэнню. Тыя, якія маюць гаспадарамі веруючых, не павінны абыходзіцца зь імі нядбайна, бо яны браты; але тым болей павінны служыць ім, бо яны веруючы і любасныя і дабрачыняць ім. Вучы гэтаму і ўмаўляй. Хто навучае інакш і ня съледуе здаровым словам Госпада нашага Ісуса Хрыста і вучэнню пра пабожнасць, той - гардзей і няўмека, захапіўся выпярэдніцтвам і словаблудзьдзем, ад чаго паходзяць зайдзрасць, разлад, намовы, хітрае недавярства, пустыя спрэчкі паміж людзьмі папсаванага розуму, што занядбалі ісьціну, якія думаюць, быццам пабожнасць служыць прыбытку. Трymайся далей ад такіх. Вялікі набытак - быць пабожным і задаволеным. Но мы нічога ня прынеслі ў съвет; ясна, што нічога ня можам і вынесці зь яго. Маючы наедак і вopратку, будзем задаволенія гэтым. А ахвотнікі ўзбагачацца ўпадаюць у спакусу і ў нерат і ў многія безразважныя і шкодныя пажадлівасці, якія ўкідаюць чалавека ў паглум і пагібел; бо корань усякага ліха ёсьць срэбралюбства, аддаўшыся якому, некоторые ўхіліліся ад веры і самі на сябе наклікалі многія смуткі. А ты, чалавечка Божы, пазъягай гэтага.

1 Цім 5:22–6:11A

Першае Пасланье Да Цімафея Святога Апостала Паўла, пач. 288

Сын мой Цімафей, шчасліўся ў праўдзе, пабожнасці, веры, любові, цярплівасці, слухмянасці; пасабляй добрым подзвігам веры, трymайся вечнага жыцця, да якога ты і пакліканы і вызнаў добрую споведзь перад многімі съведкамі. Перад Богам жыцьцяйным і перад Хрыстом Ісусам, Які засъведчыў перад Понціем Пілатам добрае вызнаньне, наказываю табе захаваць запаведзь чыста і бездакорна аж да прышэсця Госпада нашага Ісуса Хрыста, якое ў свой час адчыніць дабрачасны і адзіны моцны Цар над царамі і Гасподзь над гаспадарамі, адзіны несъмяротны, Які жыве ў недаступным съватле, Якога ніхто зь людзей ня бачыў і бачыць ня можа. Яму гонар і ўлада вечная! Амін.

1 Цім 6:11B–16

Першае Пасланье Да Цімафея Святога Апостала Паўла, пач. 289

Сын мой Цімафей! Багатых у сёньняшнім веку ўмаўляй, каб яны высока не заносіліся і спадзяваліся не на багацьце няправеднае, а на Бога жывога, Які дае нам усё шчодра на асалоды; каб яны дабрачынлі, заможнелі добрымі дзеямі, былі шчодрыя і дзяліліся, зъбіраючы сабе скарб, добрую аснову на час наступны, каб дасягнуць вечнага жыцця. О Цімафею! захавай даверанае табе, цураючыся марнага пустаслоўя і супярэчак, што фальшыва названы ведамі, аддаўшыся якім, некоторые ўхіліліся ад веры. Мілата з табою. Амін.

1 Цім 6:17–21

ДРУГОЕ ПАСЛАНЬНЕ ДА ЦІМАФЕЯ СВЯТОГА АПОСТАЛА ПАЎЛА

Другое Пасланьне Да Цімафей Святога Апостала Паўла, пач. 290А

Павал, з волі Божае апостал Ісуса Хрыста, па абяцаньні жыцьця ў Хрысьце Ісусе, Цімафею, любаснаму сыну: мілата, міласэрнасыць, мір ад Бога Айца і Хрыста Ісуса, Госпада нашага. Дык не саромейся съведчаньня Госпада нашага Ісуса Хрыста, ні мяне, вязьня Ягонага; а пакутуй з Дабравесьцем (Христовым) сілаю Бога, Які выратаваў нас і паклікаў званьнем съвятым, не за дзеі нашыя, а паводле Свайго волевыяўленъня і мілаты, дадзенай нам у Хрысьце Ісусе раней адвечных часоў, якая адкрылася цяпер зъяўленънем Збаўцы нашага Ісуса Хрыста, Які разбурыў съмерць і явіў жыцьцё нятленнае праз Дабравесьце, прапаведаваць якое я паставулены і апосталам і настаўнікам язычнікаў. З гэтай прычыны я і пакутую так; але не саромеюся. Бо я ведаю, у Каго ўвераваў, і ўпэўнены, што Ён мае сілу захаваць заруку маю на той дзень. Трымайся ўзору здаровага вучэнья, якое ты чуў ад мяне, зь вераю і любоўю ў Хрысьце Ісусе. Захоўтай добрую заруку Духам Святым, Які жыве ў нас. Ты ведаеш, што ўсе Асійцы пакінулі мяне; сярод іх і Фігел і Ермаген. Няхай дасыць Гасподзь міласыць дому Анісіфора за тое, што ён колькі разоў прымаў мяне і не саромеўся кайданоў маіх, а, як быў у Рыме, зь вялікім стараньнем шукаў мяне і знайшоў. Няхай дасыць яму Гасподзь здабыць міласыць у Госпада ў той дзень; а колькі ён служыў (мне) ў Эфэсе, ты лепей ведаеш.

2 Цім 1:1–2, 8–18

Другое Пасланьне Да Цімафей Святога Апостала Паўла, пач. 290Б

Сын мой Цімафей! Дзякую Богу, Якому служу ад продкаў у чыстым сумленьні, што не перастаю ўспамінаць пра цябе ў малітвах маіх, удзень і ўначы, і хачу бачыць цябе, памятаючи сылёзы твае, каб мне напоўніцца радасыцю, трymаючи ў памяці шчырую веру тваю, якая раней жыла ў бабулі тваёй Лаідзе і ў маці тваёй Яўніцы; упэўнены, што яна і ў табе. З гэтай прычыны нагадваю табе падаграваць дар Божы, які ў табе праз ускладаньне маіх рук; бо даў нам Бог Духа ня боязі, а сілы і любові і цноты. Дык не саромейся съведчаньня Госпада нашага Ісуса Хрыста, ні мяне, вязьня Ягонага; а пакутуй з Дабравесьцем (Христовым) сілаю Бога, Які выратаваў нас і паклікаў званьнем съвятым, не за дзеі нашыя, а паводле Свайго волевыяўленъня і мілаты, дадзенай нам у Хрысьце Ісусе.

2 Цім 1:3–9А

Другое Пасланьне Да Цімафей Святога Апостала Паўла, пач. 291

Сын мой Цімафей, не саромейся съведчаньня Госпада нашага Ісуса Хрыста, ні мяне, вязьня Ягонага; а пакутуй з Дабравесьцем (Христовым) сілаю Бога, Які выратаваў нас і паклікаў званьнем съвятым, не за дзеі нашыя, а паводле Свайго волевыяўленъня і мілаты, дадзенай нам у Хрысьце Ісусе раней адвечных часоў, якая адкрылася цяпер зъяўленънем Збаўцы нашага Ісуса Хрыста, Які разбурыў съмерць і явіў жыцьцё нятленнае праз Дабравесьце, прапаведаваць якое я паставулены і апосталам і настаўнікам язычнікаў. З гэтай прычыны я і пакутую так; але не саромеюся. Бо я ведаю, у Каго ўвераваў, і ўпэўнены, што Ён мае сілу захаваць заруку маю на той дзень. Трымайся ўзору здаровага вучэнья, якое ты чуў ад мяне, зь вераю і любоўю ў Хрысьце Ісусе. Захоўтай добрую заруку Духам Святым, Які жыве ў нас. Ты ведаеш, што ўсе Асійцы пакінулі мяне; сярод іх і Фігел і Ермаген. Няхай дасыць Гасподзь міласыць дому Анісіфора за тое, што ён колькі разоў прымаў мяне і не саромеўся кайданоў маіх, а, як быў у Рыме, зь вялікім стараньнем шукаў мяне і знайшоў. Няхай дасыць яму Гасподзь здабыць міласыць у Госпада ў той дзень; а колькі ён служыў (мне) ў Эфэсе, ты лепей ведаеш.

2 Цім 1:8–18

Другое Пасланьне Да Цімафей Святога Апостала Паўла, пач. 292

Сын мой Цімафей, мацуйся, сыне мой, у мілаце Хрыстом Іусам. І што чуў ад мяне пры многіх съведках, тое накажы верным людзям, якія былі б здольныя іншых вучыць. Дык цярпі пакуты, як добры воін Ісуса Хрыста. Ніякі воін ня звязвае сябе справамі буднымі, каб дагадзіць ваеначальніку. Калі ж хто і змагаецца, вянка не здабудзе, калі будзе змагацца не паводле правіла. Працоўны ратай першы павінен скаштаваць пладоў. Разумей, што я кажу. Хай дасыць табе Гасподзь разуменьне ва ўсім. Памятай (Госпада) Ісуса Хрыста ад семені Давідавага, Які ўваскрэс зь мёртвых, паводле звеставаньня майго. за якое я пакутую аж да кайданаў, як злодзеи; але на слова Божае няма кайданаў. Таму я ўсё цярплю дзеля выбранных, каб і яны атрымалі збавеньне ў Ісусе Хрысьце зь вечнаю славаю.

2 Цім 2:1–10

Другое Пасланьне Да Цімафей Святога Апостала Паўла, пач. 293

Сын мой Цімафей, калі мы зь Ім памерлі, дык зь Ім і ажывём; калі церпім, дык зь Ім уладарыць будзем; калі зрачэмся, і Ён зрачэцца нас; калі мы няверныя, Ён застаецца верны, бо Сябе зрачыся ня можа. Гэта нагадвай, заклінаочы перад Госпадам ня ўступаць у спрэчкі, што зусім ня служыць на карысць, а на разлад слухачам. Старайся паставіць сябе прад Богам годным, працаўніком бездакорным, які правільна выкладае слова праўды. А непатрэбнага пустаслоўя пазъбягай; бо яны яшчэ больш будуць памнажаць бязбожнасць, і слова іхняе, як пухліна, будзе пашырацца. Такія Іменей і Філіт, якія адступіліся ад ісціны, кажучы, што ўваскрэсеньне ўжо было, і разбураюць у некаторых веру. Але цвёрдая аснова Божая стаіць, маючи пячатку гэтую: “ведае Гасподзь Сваіх”; і: “хай адступіць ад няпраўды кожны, хто вызнае імя Госпада”.

2 Цім 2:11–19

Другое Пасланьне Да Цімафей Святога Апостала Паўла, пач. 294

Сын мой Цімафей, у вялікім доме ёсьць посуд ня толькі залаты і срэбны, але і драўняны і гліняны; і адзін у ганаровым, а другі ў нізкім ужытку. Дык вось, хто будзе чысты ад гэтага, той будзе пасудзінай у гонары, асьвечанай і карыснай Уладыку, прыдатнай на ўсякую добрую патрэбу. Юнацкіх пажадлівасцяў пазъбягай, а трymайся праўды, веры, любові, згоды з усімі, хто заклікае Госпада ад чыстага сэрца. Ад дурных і невуцкіх спрэчак ухіляйся, ведаючы, што яны спараджаюць незлагадзь; а рабу Госпада нельга сварыцца, а трэба быць прыязным да ўсіх, навучальным, нязлосным, здольным лагодна настаўляць праціўнікаў, - можа, дасыць ім Бог пакаяньне для спазнаньня праўды, каб яны вызваліліся зь цянётаў д'ябла, якія залучыў іх у сваю волю.

2 Цім 2:20–26

Другое Пасланьне Да Цімафей Святога Апостала Паўла, пач. 295

Сын мой Цімафей! Ведай жа, што ў апошнія дні настануць часіны цяжкія. Бо людзі будуць самалюбныя, срэбралюбныя, ганарыстыя, пыхлівія, злозыкія, бацькам непаслухмяныя, нядзячныя, бязбожныя, няпрыязныя, непамяркоўныя, паклёнікі, нястрымлівія, жорсткія, зынялюбныя да добра, здраднікі, нахабы, пыхліўцы, прыхильныя больш да раскошы, чым да Бога, з выгляду богабаязныя, а да сілы Божай варожыя. Пазъбягай такіх. Да гэтакіх належаць тыя, якія лісьліва віжуоцца ў дамы і ачмураюць жанчын, што купаюцца ў грахах і ў юрлівасці песьцяцца, заўсёды вучацца і ніколі ня могуць дайсьці да спазнаньня ісціны. Як Яній і Ямврый супрацівіліся Майсею, так і гэтыя супрацівяцца ісціні, людзі са ззвіхнёным разумам, невукі ў веры. Але яны няшмат пасыпяюць; бо іхняе безгалоўе выявіцца перад усімі, як і з тамтымі сталася.

2 Цім 3:1–9

Другое Пасланьне Да Цімафей Святога Апостала Паўла, пач. 296

Сын мой Цімафей, ты пайшоў съледам за мною ў вучэньні, жыцьці, станоўчасыці, веры, велікадушнасьці, любові, цяпрылівасыці. у ганенънях, цярпеньнях, якія выпалі мне ў Антыахії, Іканії, Лістрах; такія ганенъні я перанёс, і ад усіх выбавіў мяне Гасподзь. Ды і ўсе, хто хоча жыць пабожна ў Хрысьце Ісусе, будуць прасыледавацца; а ліхія людзі і ашуканцы будуць раскашаваць у зъле, зводзячы ў аблуды і ўпадаючы ў аблуды. А ты трymайся таго, чаго навучаны, і што табе даверана, ведаючы, кім ты навучаны; пры гэтым ты змалку ведаеш святыя Пісанъні, якія могуць умудрыць цябе ў збавенъне вераю ў Хрыста Ісуса.

2 Цім 3:10–15

Другое Пасланьне Да Цімафей Святога Апостала Паўла, пач. 297

Сын мой Цімафей! Усё Пісанъне боганатхнёнае і карыснае для навучанъня, для выкрыцьця, для выпраўленъня, для настаўленъня ў праведнасьці, каб быў дасканалы Божы чалавек, да ўсякае добрае справы падрыхтаваны. Дык, заклінаю цябе перад Богам і Госпадам (нашым) Ісусам Хрыстом, Які будзе судзіць жывых і мёртвых у прышэсьце Ягонае і Царстве Ягоным: прапаведуй слова, настаўляй у час і ня ў час, выкрывай, забараняй, умаўляй доўга з поўнай цярпівасыцю і настаўленънем. Бо будзе час, калі здаровага вучэнъня прымаш ня будуць, а паводле сваіх прыхамацяў будуць выбіраць сабе настаўнікаў, лісьлівых слыху; і ад ісьціны адвернуць вушки і прыгорнуцца да баек.

2 Цім 3:16–4:4

Другое Пасланьне Да Цімафей Святога Апостала Паўла, пач. 298

Сын мой Цімафей, ты будзь пільны ва ўсім, цярпі скрушишасыць, выконвай справу дабравесыніка, выконвай служэньне тваё. Бо я ўжо раблюся ахвяраю, і час майго ўшэсьця настаў. Подзвігам добрым я змагаўся, шлях закончыў, веру захаваў; а цяпер рыхтуецца мне вянок праўды, які дасыць мне Гасподзь, справядлівы Судзьдзя, у дзень той; і ня толькі мне, але і ўсім, што палюбілі прышэсьце Яго.

2 Цім 4:5–8

Другое Пасланьне Да Цімафей Святога Апостала Паўла, пач. 299

Сын мой Цімафей! Пастарайся прыйсьці да мяне неўзабаве. Бо Дымас пакінуў мяне, палюбіўшы цяперашняе жыцьцё, і пайшоў у Фесалоніку, Крыскент у Галятыю, Ціт у Далмацію; адзін Лукаш са мною. Марка вазьмі і прывядзі з сабою, бо ён мне патрэбен на служэньне. Тыхіка я паслаў у Эфэс. Як пойдзеш, прынясі плашч, які я пакінуў у Траадзе ў Карпа, і кнігі, асабліва пергамэнтныя. Аляксандр-меднік шмат учыніў мне ліха. Няхай яму Бог аддасыць паводле ўчынкаў ягоных! Асьцерагайся яго і ты, бо ён надта ж супрацівіўся нашым словам. Пры першай маёй абароне нікога ня было са мною, а ўсе мяне пакінулі. Хай не залічыцца ім! А Гасподзь звязвіўся мне і ўмацаваў мяне, каб празь мяне съцвердзілася Дабравесыце, і пачулі ўсе язычнікі; і я пазьбег ільвінай пашчы. І выратуе мяне Гасподзь ад усякіх ліхіх дзеяў і захавае для Свайго Нябеснага Царства. Яму слава на векі вякоў. Амін. Вітай Прыскілу і Акілу і дом Анісіфораў. Эраст застаўся ў Карынфе; а Трахіма я пакінуў хворага ў Міліце. Пастарайся прыйсьці да зімы. Вітаюць цябе Эвул і Пуд, і Лін і Клаудзія, і ўсе браты. Гасподзь Ісус Хрыстос з духам тваім. Мілата з вами. Амін.

2 Цім 4:9–22

ПАСЛАНЬНЕ ДА ЦІТА СЬВЯТОГА АПОСТАЛА ПАЎЛА

Пасланьне Да Ціта Ссьвятога Апостала Паўла, пач. 300А

Павал, слуга Божы, і апостал Ісуса Хрыста, па веры выбранных Божых і спазнаньня ісьціны, што вядзе да пабожнасьці, у надзеі на вечнае жыцьцё, якое абяцаў нязменны ў слове Бог за часу спрадвечнага, а ў Свой час зъявіў Сваё слова ў казані, даверанай мне загадам Збаўцы нашага, Бога, - Ціту, сапраўднаму сыну ў супольнай веры: мілата, міласэрнасьць і мір ад Бога Айца і Госпада Ісуса Хрыста, Збаўцы нашага. Гэта кажы, умаўляй і выкрывай з усёю ўладаю, каб ніхто не пагарджаў табою. Нагадвай ім скарацца і ўпакорвацца начальству і ўладам, быць гатовымі на ўсякія добрыя дзеі, нікога ня бэсьціць, быць не сварлівымі, а ціхмянымі, і паказваць поўную лагоду да ўсіх людзей. Бо і мы былі колісь нмыслі, ислухі, заблуды, былі рабы юру і розных асалодаў, жылі ў злосці і зайдрасці, былі гноясныя, ненавідзелі адно аднаго. Калі прышлю да цябе Артэму або Тыхіка, пасыпшайся прыйсьці да мяне ў Нікаполь; бо я пастанавіў там зазімаваць. Зінужданыніка і Апалоса паклапаціся выправіць так, каб у іх ні ў чым ня было нястачы. Хай і нашыя вучацца практикавацца ў добрых учынках, у задавольваныні неабходных патрэбаў, каб ня былі бясплодныя. Вітаюць цябе ўсе, хто са мною. Вітай тых, хто любіць нас у веры. Мілата з усімі вамі. Амін.

Ціт 1:1–4; 2:15–3:3; 3:12–15

Пасланьне Да Ціта Ссьвятога Апостала Паўла, пач. 300Б

Сын мой Ціт! На тое я пакінуў цябе ў Крыце, каб ты давяршыў незакончанае і паставіў ва ўсіх гарадах прасьвітэраў, як я табе наказваў: калі хто беспахібны, адзін раз жанаты, дзяцей мае верных, не дакараных за распусту або непакорлівасць. Бо япіскап мусіць быць беззаганны, як Божы домабудаунік, ня дзёрзкі, не гняўлівы, ня п'яніца, не згадыаш, не карысьлівец, а гасьцінны да вандроўнікаў, дабралюбны, цнатлівы, справядлівы, пабожны, устрымлівы, павінен трymацца праўдзівага слова, згоднага з вучэннем, каб ён быў моцны і настаўляў у здаровыим вучэньні і супраціўцаў выкрывай. Бо ёсьць шмат і непакорлівых, пустасловіаў і ашуканцаў, асабліва з абрэзаных, якім трэба замыкаць вусны: яны разбэшчваюць цэлья дамы, вучаць, чаго ня сълед, з ганебнай карысьлівасці. Зь іх самых адзін, вершатворца, сказаў: “Крыцяне заўсёды хлусы, злыя зъяўры, вантробы ляныя”. Съведчаныне гэта справядлівае. З гэтай прычыны выкрывай іх строга, каб яны былі здаровыя ў веры, ня слухаочы Юдэйскіх баек і пастановаў людзей, якія цураюцца ісьціны. У чыстых ўсё чыстае: а ў апаганеных і няверных няма нічога чыстага, а спаганены і розум іхні ды сумленыне. Яны кажуць, што ведаюць Бога; а справамі выракаюцца, бо гноясныя, непакорлівія і няздолныя ні на якія добрыя учынкі. А ты кажы тое, што суголосна са здаровыим вучэньнем: каб старцы былі пільныя, спаважныя, цнатлівія, здаровыя ў веры, у любові, у цярплівасці; каб стрыцы таксама апраналіся, як прыстойна съвятам, ня былі паклёніцы, не аддаваліся п'янству, вучылі дабру, каб настаўлялі на розум маладых кахаць мужоў, любіць дзяцей, быць цнатлівымі, чистымі, гаспадарлівымі ў дому, добрымі, пакорлівымі мужам, каб не зневажалася слова Божае. Хлопцаў таксама ўмаўляй

Ціт 1:5–2:1

Пасланьне Да Ціта Ссьвятога Апостала Паўла, пач. 301

Сын мой Ціт! У чыстых ўсё чыстае: а ў апаганеных і няверных няма нічога чыстага, а спаганены і розум іхні ды сумленыне. Яны кажуць, што ведаюць Бога; а справамі выракаюцца, бо гноясныя, непакорлівія і няздолныя ні на якія добрыя учынкі. А ты кажы тое, што суголосна са здаровыим вучэньнем: каб старцы былі пільныя, спаважныя, цнатлівія, здаровыя ў веры, у любові, у цярплівасці; каб стрыцы таксама апраналіся, як прыстойна съвятам, ня былі паклёніцы, не аддаваліся п'янству, вучылі дабру, каб настаўлялі на розум маладых кахаць мужоў, любіць дзяцей, быць цнатлівымі, чистымі, гаспадарлівымі ў дому, добрымі, пакорлівымі мужам, каб не зневажалася слова Божае. Хлопцаў таксама ўмаўляй

быць цнатлівымі. Ва ўсім паказвай у сабе ўзор добрых учынкаў, у настаўніцтве чысьціню, разважлівасьць, непарушнасць, слова здаровае, бездакорлівае, каб супрацівец быў пасаромлены, ня маючи нічога сказаць пра нас кепскага. Рабоў умаўляй скарацца сваім гаспадарам, дагаджаць ім ва ўсім, не супярэчыць, ня красыці, а выяўляць усю добрую вернасць, каб мы ва ўсім былі акрасаю вучэння Збаўцы нашага Бога.

Ціт 1:15–2:10

Пасланье Да Ціта Святога Апостала Паўла, пач. 302А

Сын мой Ціт, зъявілася мілата Божая, ратавальная ўсім людзям, якая вучыць нас, каб мы, адкінуўшы бязбожнасць і зямныя пахацінствы, цнатліва, праведна і пабожна жылі ў гэтым веку, чакаючы дабрашчаснага спадзянання і прышэсця славы вялікага Бога і Збаўцы нашага Ісуса Хрыста, Які аддаў Сябе за нас, каб выбавіць нас з усякай беззаконнасці і ачысьціць Сабе народ адмысловы, шчыра адданы добрым учынкам. Калі ж зъявілася мілата і чалавекалюбства Збаўцы нашага, Бога, Ён выбавіў нас не за дзеі праведнасці, якія б мы ўчынілі, а з Свайго мілажалю, праз купель араджэння і абнаўлення Святым Духам, Якога выліў на нас шчодра праз Ісуса Хрыста, Збаўцу нашага, каб, апраўдаўшыся Ягонай мілатою, мы згодна са спадзянаннем зрабіліся спадкаемцамі жыцця вечнага.

Ціт 2:11–14; 3:4–7

Пасланье Да Ціта Святога Апостала Паўла, пач. 302Б

Сын мой Ціт! Слова гэта слушнае; і я жадаю, каб ты пацвярджаў яго, каб тыя, што уверавалі ў Бога, стараліся быць дбайнымі ў добрых учынках: гэта добра і карысна людзям. А дурных перагаворстваў і радаслоўных зводаў, і спрэчак і калатні вакол закона пазъягай, бо яны бескарысныя і марныя. Ад ератыка, паслья першага і другога настаўлення на розум, цурайся, ведаючы, што ён разбэсціцца і грэшыць, і асуджаны сам сабою. Калі прышлю да цябе Артэму або Тыхіка, паспяшайся прыйсці да мяне ў Нікаполь; бо я пастанавіў там зазімаваць. Зіну-законніка і Апалоса паклапаціся выправіць так, каб у іх ні ў чым ня было нястачы. Хай і нашыя вучацца практыкавацца ў добрых учынках, у задавольваныні неабходных патрэбай, каб ня былі бясплодныя. Вітаюць цябе ўсе, хто са мною. Вітай тых, хто любіць нас у веры. Мілата з усімі вамі. Амін.

Ціт 3:8–15

ПАСЛАНЬНЕ ДА ФІЛІМОНА СЪЯТОГА АПОСТАЛА ПАЎЛА У

Пасланьне Да Філімона Съятога Апостала Паўла, пач. 302в

Павал, вязень Ісуса Хрыста, і Цімафей брат, Філімону любаснаму і супрацоўніку нашаму, і Апфії, (сястры) любаснай, і Архіпу, спадзьвіжніку нашаму, і дамовай тваёй царкве: мілата вам і мір ад Бога Айца нашага і Госпада Ісуса Хрыста. Дзякую Богу майму, заўсёды спамінаючы цябе ў малітвах маіх, чуючы пра тваю любоў і веру, якую маеш да Госпада Ісуса і да ўсіх съятых, каб дзеянъне веры тваёй было чыннае ў спазнаныні ўсякага ў вас дабра ў Хрысьце Ісусе. Бо мы маём вялікую радасць і ўцеху ў любові тваёй, бо табою, браце, супакоены сэрцы съятых. Таму, маючы вялікую ў Хрысьце адвагу загадваць табе, што трэба, зь любові лепей прашу, ня хто які там, а я, Павал - старац, а цяпер вязень Ісуса Хрыста; прашу цябе за сына майго Анісіма, якога нарадзіў я ў кайданах маіх: ён быў калісці нягодны табе, а цяпер годны табе і мне: я вяртаю яго; а ты прымі яго, як маё сэрца. Я хацеў пры сабе яго ўтрымаць, каб ён замест цябе паслужыў мне ў кайданах за зъвеставанъне; але без тваёй згоды нічога не хацеў зрабіць, каб добрая справа твая была ня мусовая, а з добрае волі. Бо, можа быць, ён на тое часова адлучыўся, каб ты прыняў яго назаўсёды, ужо ня як раба, а вышэйшага за раба, брата любаснага, асабліва мне, а тым болей табе, і па плоці і ў Госпадзе. І вось, калі маеш за супольніка мяне, дык прымі яго, як мяне. Калі ж ён чым пакрыўдзіў цябе, альбо вінаваты табе, лічы гэта на мне. Я, Павал, напісаў маёю рукою: я заплачу"; не кажу табе пра тое, што ты і самім сабою мне вінаваты. Так, браце, дай мне скарыстатацца табою ў Госпадзе; супакой маё сэрца ў Госпадзе. Спадзяючыся на слухмянасьць тваю, а напісаў табе, ведаючы, што ты зробіш і болей, чым прашу. А разам падрыхтуй мне і памяшканье; бо, спадзяюся, што па малітвах вашых я буду дараваны вам. Вітае цябе Эпафрас, вязень разам са мною дзеля Ісуса Хрыста, Марк, Арыстарх, Дымас, Лукаш, супрацоўнікі мае. Мілата Госпада нашага Ісуса Хрыста з духам вашым. Амін.

Флм 1:1-24

ПАСЛАНЬНЕ ДА ЖЫДОЎ СЪЯТОГА АПОСТАЛА ПАЎЛА

Пасланьне Да Жыдоў Съятога Апостала Паўла, пач. 303

Бог, Які шмат разоў і ўсякім спосабамі гаварыў зьвеку да бацькоў нашых праз прарокаў, у апошнія дні гэтыя гаварыў нам праз Сына, Якога паставіў спадкаемцам усяго, праз Якога і вякі стварыў. Гэты, будучы водбліскам славы Ягонай і вобразам істоты Ягонай і тримаючы ўсё словамі сілы Сваёй, зьдзейсніўшы Сабою ачышчэнне грахоў нашых, сеў праваруч велічы на вышыні, будучы настолькі дасканалейшым за анёлаў, наколькі сладчайшае перад імі ўспадкаў Iмя. Бо калі і каму з анёлаў сказаў Бог: “Ты Сын Мой, Я сёньня нарадзіў Цябе”? І яшчэ: “Я буду Яму Айцом, і Ён будзе Мне Сынам”? Таксама, калі ўводзіць Першароднага ў сусьвет, кажа: “Няхай паклоняцца Яму ўсе анёлы Божыя”. Пра анёлаў сказана: “Ты творыш анёламі Сваімі духаў і слугамі Сваімі палымяны вагонь”. А пра Сына: “трон Твой, Божа, у век веку; жазло валадаранья Твайго - жазло прауды. Ты палюбіў прауду і зьненавідзеў беззаконье; таму памазаў Цябе, Божа, Бог Твой алеем радасці больш за саўдзельнікаў Тваіх”; І: “у пачатку Ты, Госпадзе, заснаваў зямлю, і нябёсы - дзеля рук Тваіх; яны загінуць, а Ты застанешся; і ўсе састарацца, нібы рыза, і як віратку згорнеш іх, і зьменяцца; але Ты той самы і гады Твае ня скончацца”.

Жыд 1:1–12

Пасланьне Да Жыдоў Съятога Апостала Паўла, пач. 304

I: “у пачатку Ты, Госпадзе, заснаваў зямлю, і нябёсы - дзеля рук Тваіх; яны загінуць, а Ты застанешся; і ўсе састарацца, нібы рыза, і як віратку згорнеш іх, і зьменяцца; але Ты той самы і гады Твае ня скончацца”. Каму калі з анёлаў сказаў Бог: “сядзі праваруч Мяне пакуль пакладу Тваіх ворагаў падножкам нагам Тваім”? Ці ж ня ўсе яны службовыя духі, пасыланыя на служэньне тым, якія маюць успадкаў збавеньне? Таму мы павінны быць асабліва ўважлівыя да чутага, каб не адпасці, бо, калі праз анёлаў абвешчанае слова было цвёрдае, і ўсякі пярэступ і непаслухмянасць мелі справядлівую адплату, дык як мы ўнікнем, занядбаўшы такое вялікае выратаванье, якое, спачатку абвешчанае Госпадам, было ў нас умацавана тымі, якія чулі ад Яго, што Бог і засведчыў азнакамі і цудамі, і рознымі сіламі, і дарамі Духа Съятога па волі Ягонай? Но не анёлам Бог упакорыў будучы съвет, пра які гаворым; наадварот, нехта недзе засведчыў, кажучы: “што ёсьць чалавек, што Ты памятаеш яго? альбо сын чалавечы, што Ты наведваеш яго? Ня дужа Ты ўнізіў яго перад анёламі; славаю й гонарам увянчаў яго, і паставіў яго над дзеямі рук Тваіх; ўсё пакарыў пад ногі ягоная”. Калі ж пакарыў яму ўсё, дык не пакінуў нічога непакорным яму. Цяпер жа яшчэ ня бачым, каб яму ўсё было ўпакорана; але бачым, што за перанясенне съмерці ўвянчаны славаю і гонарам Icус, Які крыху быў прыніжаны перад анёламі, каб Яму, па мілаце Божай, зьведаць съмерць за ўсіх. Но належала, каб Той, дзеля Каго ўсё і праз Каго ўсё, многіх сыноў вядучы да славы, Пачынальніка выратаванья іх зрабіў праз цярпеньні.

Жыд 1:10–2:3

Пасланьне Да Жыдоў Съятога Апостала Паўла, пач. 305

Браты, калі праз анёлаў абвешчанае слова было цвёрдае, і ўсякі пярэступ і непаслухмянасць мелі справядлівую адплату, дык як мы ўнікнем, занядбаўшы такое вялікае выратаванье, якое, спачатку абвешчанае Госпадам, было ў нас умацавана тымі, якія чулі ад Яго, што Бог і засведчыў азнакамі і цудамі, і рознымі сіламі, і дарамі Духа Съятога па волі Ягонай? Но не анёлам Бог упакорыў будучы съвет, пра які гаворым; наадварот, нехта недзе засведчыў, кажучы: “што ёсьць чалавек, што Ты памятаеш яго? альбо сын чалавечы, што Ты наведваеш яго? Ня дужа Ты ўнізіў яго перад анёламі; славаю й гонарам увянчаў яго, і паставіў яго над дзеямі рук Тваіх; ўсё пакарыў пад ногі ягоная”. Калі ж пакарыў яму ўсё, дык не пакінуў нічога непакорным яму. Цяпер жа яшчэ ня бачым, каб яму ўсё было ўпакорана; але бачым, што за перанясенне съмерці ўвянчаны славаю і гонарам Icус, Які крыху быў прыніжаны перад анёламі, каб Яму, па мілаце Божай, зьведаць съмерць за ўсіх. Но належала, каб Той, дзеля Каго ўсё, многіх сыноў вядучы да славы, Пачынальніка выратаванья іх зрабіў праз цярпеньні.

Жыд 2:2–10

Пасланьне Да Жыдоў Святога Апостала Паўла, пач. 306

Браты, і Той, Хто асьвячае, і каго асьвячаюць, усе - ад Адзінага; таму ён не саромеецца называць іх братамі, кажучы: “абвяшчу Тваё імя братім Майм, сярод царквы апяю Цябе”. І яшчэ: “Я буду спадзявацца на Яго”. І яшчэ: “вось, Я і дзеци, якіх даў Мне Бог”. А як дзеци былі ўдзельнікамі цела і крыві, дык Ён таксама прыняў іх, каб съмерцю пазбавіць сілы таго, хто меў уладу съмерці, гэта значыцца - д'ябла, і выратаваць тых, якія ад страху съмерці праз усё жыцьцё былі ў рабстве. Но не ад анёлаў прыме Ён, а прыме семя Абрагамавае. Таму Ён павінен быў ва ўсім прыпадніцца да братоў, каб быць міласэрным і верным Першасвятыаром прад Богам на ўмілажальваньне за грахі народу. Бо, як сам Ён перацярпеў, быў спакушнны, дык можа памагчы і тым, каго спакушаюць.

Жыд 2:11–18

Пасланьне Да Жыдоў Святога Апостала Паўла, пач. 307

Таму, браты святыя, супольнікі нябеснага пакліканья, уразумейце Пасланца і Першасвятыара вызнаныя нашага, Ісуса Хрыста, Які верны Таму, Хто паставіў Яго, як і Майсей ва ўсім доме Ягоным. Ён бо варты тым большае славы перад Майсеем, чым большы гонар мае ў параўнаньні з домам той, хто ўладкаваў яго; бо кожны дом ладкуецца некім; а Хто ўладкаваў усё, ёсьць Бог.

Жыд 3:1–4

Пасланьне Да Жыдоў Святога Апостала Паўла, пач. 308

Браты! Майсей верны ўва ўсім доме Ягоным, як службіт, на съведчаныне таго, што трэба было абвясціць. А Хрыстос - як Сын у доме Ягоным; а дом Ягоны - мы, калі толькі адлагу і спадзяваньне, якімі хвалімся, цвёрда захаваем да канца. Чаму, як кажа Дух Святы, “сёньня, як пачуеце голас Ягоны, не зжарсыцьвеце сэрцаў вашых, як у час смуты, у дзень спакушэнья ў пустыні, дзе спакушалі мяне бацькі ваши, выпрабоўвалі мяне і бачылі дзеі Mae сорак гадоў. Таму Я і ўгневаўся на той род, і сказаў: “няспынна блукаюць сэрцам, ня зьведалі яны пуцявінаў Маіх; таму я прысягнуў у гневе Майм, што яны ня ўвойдуць у спачын Мой”. На каго ж гневаўся Ён сорак гадоў? Хіба не на тых, што зграшылі, чые косьці засталіся ў пустыні? Супроць каго прысягаў, што ня ўвойдуць у спачын Ягоны, калі ня супроць непакорлівых? І вось, бачым, што яны не маглі ўвайсьці за няверства.

Жыд 3:5–11; 17–19

Пасланьне Да Жыдоў Святога Апостала Паўла, пач. 309

Глядзеце, браты, каб ня было ў кім у вас сэрца ліхога і нявернага, каб вам не адступіцца ад Бога жывога. А настаўляйце адно аднаго кожны дзень, пакуль можна казаць “сёньня”, каб хто з вас не зжарсыцьвеў, звёўшыся грэхам; Бо мы зрабіліся супольнікамі Хрысту, калі толькі пачатае жыцьцё цвёрда ўтрымае да канца, пакуль гаворыцца: “сёньня, як пачуеце голас Ягоны, не зжарсыцьвеце сэрцаў ваших, як у час смуты”. Бо некаторыя, што чулі, пачалі абурацца; але ня ўсе, што выйшлі зь Егіпта з Майсеем.

Жыд 3:12–16

Пасланьне Да Жыдоў Святога Апостала Паўла, пач. 310

Браты, таму будзем асьцерагацца, каб, калі яшчэ застаецца абяцаныне ўвайсьці ў спачын Ягоны, ня сталася, што нехта з вас ужо спазніўся. Бо і нам яно абвешчана, як і тым; але не дало ім карысці слова чутае, не спалучанае зь вераю тых, якія чулі. А ўваходзім у спачын мы, якія ўверавалі, як Ён і сказаў: “Я прысягнуў у гневе Майм, што яны ня ўвойдуць у спачын Мой”, хоць дзеі Ягоныя былі зьдзейсьнены яшчэ на пачатку сьвету. Бо дзесьці

сказана пра сёмы дзень так: “і спачыў Бог у дзень сёмы ад усіх дзеяў Сваіх”. І яшчэ тут: “ня ўвойдуць у спачын Мой”. І вось, як некаторым застаецца ўвайсьці ў яго, а тыя, каму раней абвешчана, не ўвайшлі ў яго за непакорлівасць, дык яшчэ вызначае пэўны дзень, “сёння”, кажучы праз Давіда, пасъля такога доўгага часу, як вышэй сказана: “сёння, як пачуеце голас Ягоны, не зжарсцьце сэрцаў ваших”. Бо калі б Ісус сын Нава даў ім спачын, дык ня было б сказана пасъля таго пра іншы дзень. Таму народу Божаму яшчэ застаецца субоцтва. Бо, хто ўвайшоў у спачын Ягоны, той і сам спачыў ад дзеяў сваіх, як і Бог ад Сваіх. Дык вось, па стараймася ўвайсьці ў спачын той, каб хто на той самы прыклад не падупаў непакорлівасці. Бо слова Божае жывое і дзейснае і вастрэйшае за любы меч двусечны: яно пранікае да разъдзялення душы і духа, суглобаў і мозгу, і судзіць помыслы і намеры сардэчныя. І няма стварэння, скаванага ад Яго, а ўсё аголена і адкрыта прад вачыма Ягонымі: Яму дамо адказ.

Жыд 4:1–13

Пасланье Да Жыдоў Святога Апостала Паўла, пач. 311А

Браты, вось, маючи Першасвятара вялікага, Які прайшоў нябёсы, Ісуса Сына Божага, будзем цвёрда тримацца веравызнанья нашага. Бо мы маєм не такога Першасвятара, Які ня мог бы спагадаць нам у немачах наших, а Такога, Які, як і мы, дасьведчаны ва ўсім, акрамя грэху. Таму прыступайма з адвагаю да трона мілаты, каб атрымаць міласць і здабыць мілату на своечасовую дапамогу. Бо кожны першасвятар зь людзей выбіраны, людзям жа і паставляеца на служэнне Богу, каб прыносіць дары і ахвяры за грахі, каб мог паблажаць неабазнаным і заблуканым; бо і сам абложаны немаччу, і таму ён павінен як за людзей, так і за сябе прыносіць ахвяры за грахі. І ніхто сам сабою ня прымае гэтага гонару, а толькі пакліканы Богам, як і Аарон. Так і Хрыстос ня Сам Сабе прысвоіў славу быць першасвятаром, а Той, Хто сказаў Яму: “Ты Сын Мой, Я сёння нарадзіў Цябе”; як і ў іншым месцы кажа: “Ты святар навек па чыне Мелхісэдэка”.

Жыд 4:14–5:6

Пасланье Да Жыдоў Святога Апостала Паўла, пач. 311Б

Браты, вось, маючи Першасвятара вялікага, Які прайшоў нябёсы, Ісуса Сына Божага, будзем цвёрда тримацца веравызнанья нашага. Бо мы маєм не такога Першасвятара, Які ня мог бы спагадаць нам у немачах наших, а Такога, Які, як і мы, дасьведчаны ва ўсім, акрамя грэху. Таму прыступайма з адвагаю да трона мілаты, каб атрымаць міласць і здабыць мілату на своечасовую дапамогу. Бо кожны першасвятар зь людзей выбіраны, людзям жа і паставляеца на служэнне Богу, каб прыносіць дары і ахвяры за грахі, каб мог паблажаць неабазнаным і заблуканым; бо і сам абложаны немаччу, і таму ён павінен як за людзей, так і за сябе прыносіць ахвяры за грахі. І ніхто сам сабою ня прымае гэтага гонару, а толькі пакліканы Богам, як і Аарон. Так і Хрыстос ня Сам Сабе прысвоіў славу быць першасвятаром, а Той, Хто сказаў Яму: “Ты Сын Мой, Я сёння нарадзіў Цябе”; як і ў іншым месцы кажа: “Ты святар навек па чыне Мелхісэдэка”. Ён, у дні плоці Сваёй, зь вялікім галашэннем і са съязьмі прынёс малітвы і маленьні Таму, Хто меў моц уратаваць Яго ад смерці, і пачуты быў за Сваю богабаязньсць; хоць Ён і Сын, аднак праз цярпеніні навучыўся паслушэнству; і, удасканаліўшыся, спрычыніўся да вечнага збавеняня ўсіх паслухмяных Яму, і быў названы ад Бога Першасвятаром па чыне Мелхісэдэка.

Жыд 4:14–5:10

Пасланье Да Жыдоў Святога Апостала Паўла, пач. 312

Браты! Пра съвятарства сълед было б нам гаварыць многа; але цяжка патлумачыць, бо вы зрабіліся няздольныя слухаць. Бо, мяркуючы па часе, вам належала быць настаўнікамі; але

ПАСЛАНЬНЕ ДА ЖЫДОЎ СВЯТОГА АПОСТАЛА ПАЎЛА

vas зноў трэба вучыць першаасновам слова Божага, і вам патрэбнае малако, а ня цвёрдая ежа. Кожны, кормлены малаком, неабазнаны ў слове праўды, бо ён дзіця; а цвёрдая ежа ўласцівая дасканалым, у якіх пачуцьці навыкам прывучаны адрозніваць дабро і зло. Паслья, пакінуўшы пачаткі вучэння Хрыстовага, паспяшаймася да дасканаласьці; і ня будзем зноў закладваць аснову да каяння за мёртвыя дзеі і аснову веры ў Бога, вучэнню пра хрышчэнні, пра ўскладаныне рук, пра ўваскрэсеньне мёртвых і пра суд вечны. І гэта зробім, калі Бог дазволіць. Бо немагчыма - тых, што адзін раз пасьевечаныя і паспыталі дару нябеснага, і зрабіліся супольнікамі Духа Святога, і паспыталі добраснага слова Божага і сіл будучага веку, і адпалі, - нанава ўзнаўляць пакаяньям, калі яны зноў крыжуюць у сабе Сына Божага і паглумляюць Яго. Зямля, якая піла даждж, што шматкроць на яе ападае, і родзіць збажыну, карысную тым, каму і вырошчаецца, прымае дабраславенне ад Бога; якая плодзіць церні і бадзякі - няпрыдатная і блізкая да пракляцця, канец якога - спаленне.

Жыд 5:11–6:8

Пасланье Да Жыдоў Святога Апостала Паўла, пач. 313

Браты, любасныя, дык мы спадзяёмся, што вы ў лепшым стане і трymаеццеся збавення, хоць і гаворым так. Бо не несправядлівы Бог, каб забыў дзею вашую і працу любові, якую вы выявілі ў імя Ягонае, паслужыўшы і служачы съвятym. А жадаем, каб кожны з вас, дзеля поўнай пэўнасьці ў надзеі, выяўляў такую самую руплівасць да канца; каб вы не разгультайтіся, а пераймалі тых, якія вераю і доўгай цярплівасцю спадкуюць абяцаныні.

Жыд 6:9–12

Пасланье Да Жыдоў Святога Апостала Паўла, пач. 314

Браты! Бог, даючы абяцаныне Абрагаму, калі ня мог нікім вышэйшым прысягнуць, прысягаў Самім Сабою, кажучы: “у ісьціне дабраслаўляючы, дабраслаўляю цябе і памнажаючы памножу цябе”. І так Абрагам цярплівасцю атрымаў абяцанае. Людзі прысягаюць вышэйшым, і прысяга на съведчаныне кладзе канец усякай спрэчцы іхнай. Таму і Бог, хоچучы пераважней паказаць спадкаемцам абяцаныня непарушнасць Сваёй волі, скарыстаўся прысягай, каб у двух непарушных рэчах, у якіх немагчыма Богу зманіць, моцную ўцеху мелі мы, пастанавіўшы прыніць прызначаную надзею, якая для душы ёсьць - быццам якар бяспечны і моцны, і ўваходзіць усярэдзіну за заслону, куды як наш папярэднік увайшоў Ісус, стаўшыся Першасвятаром навек па чынне Мелхісэдэка.

Жыд 6:13–20

Пасланье Да Жыдоў Святога Апостала Паўла, пач. 315

Браты! Мелхісэдэк, цар Саліма, съятар Бога Ўсявышняга, - той, які сустрэў Абрагама і дабраславіў яго, калі гэты вяртаўся паслья паражэння цароў, якому і дзесяціну выдзеліў Абрагам з усяго, - па-першае, згодна са значэннем імя - цар праўды, а потым і цар Саліма, што азначае - цар съвету, бяз бацькі, бяз маці, без радаводу, ня маючы ні пачатку дзён, ні канца жыцця, прыпадобнены да Сына Божага, застаецца съятаром назаўсёды. Бачыце, які вялікі той, каму і Абрагам-патрыярх даў дзесяціну з найлепшых здабыткаў сваіх. Тыя з сыноў Левіных, што прымаюць съятарства, маюць запаведзь - браць па законе дзесяціну з народу, гэта значыць, са сваіх братоў, хоць і гэтыя паходзяць са сцёгнаў Абрагамавых. Але гэты, які не паходзіць з роду іхнага, узяў дзесяціну з Абрагама і дабраславіў таго, хто меў абяцаныні.

Жыд 7:1–6

Пасланьне Да Жыдоў Святога Апостала Паўла, пач. 316

Браты! Бяз усякага супраціву меншага дабраслаўляе большы. І тут дзесяціны бяруць людзі съміротныя, а там той, хто мае пра сябе съведчаньне, што ён жыве. І, можна сказаць, сам Левій, які бярэ дзесяціну, у асобе Абрагама даў дзесяціну: бо ён быў яшчэ ў сыцінах у бацькі, калі Мелхісэдэк спаткаў яго. І вось, калі б дасканаласьць дасягала пра звязкае съвтарства, - бо зь ім спалучаны закон народу, - дык якая яшчэ была б патрэба звязацца іншаму съвтару па чыне Мелхісэдэка, а не па чыне Абрагамавым звацца? Бо зь пераменаю съвтарства павінен перамяніцца і закон, бо Той, пра Якога гаворыцца гэта, належай да іншага роду, зь якога ніхто ня служыў каля ахвярніка; бо вядома, што Гасподзь наш зазвязаў з роду Юдавага, пра які Майсей нічога не сказаў адносна съвтарства. І гэта яшчэ ясьней відаць з таго, калі ў падабенстве Мелхісэдэкаўым паўстае съвтар іншы, які стаўся такім не паводле закона запаведзі цялеснай, а з моцы жыцця няспыннага. Бо засьведчана: “Ты съвтар навекі па чыне Мелхісэдэка”.

Жыд 7:7–17

Пасланьне Да Жыдоў Святога Апостала Паўла, пач. 317

Браты, а скасаваньне ранейшай запаведзі бывае з прычыны яе нямоцнасці і непатрэбнасці, бо закон нічога не давёў да дасканаласці; але ўводзіцца лепшага надзея, пра звязацца да Бога. А як гэта было не бяз прысягі, - бо тыя былі съвтарамі бяз прысягі, а Гэты з прысягаю, бо пра яго сказана: “присягаўся Гасподзь і не раскаеца: Ты съвтар навекі па чыне Мелхісэдэка”, дык і лепшага запавету заручнікам стаўся Ісус. Прытым тых съвтароў было многа, бо съмерць не дапускала быць аднаму; а Гэты, як што жыве вечна, мае і съвтарства непрамінушчае, таму і можа заўсёды ратаваць тых, якія прыходзяць пра звязацца да Бога, Які заўсёды жывы, каб хадайнічаць за іх.

Жыд 7:18–25

Пасланьне Да Жыдоў Святога Апостала Паўла, пач. 318А

Браты! Такі і павінен быць у нас Першасъвтар: съвты, несаўдзельны злу, беззаганны, далёкі ад грэшнікаў і ўзынесены вышэй за нябёсы, Які ня мае патрэбы, як тыя першасъвтары, штодня прыносяць ахвяры съпярша за свае грахі, а потым за грахі народу; бо Ён гэта зрабіў аднаго разу, ахвяраваўшы Самім Сабою. Бо закон устаноўлівае першасъвтарамі людзей немачных; а слова прысяжнае, паслья закона, паставіла Сына, навек дасканалага. А галоўнае ў тым, пра што кажам, вось што: мы маем такога Першасъвтара, які сеў праваруч трона величы на нябёсах і ёсьць Свяшчэнадзейнік съвцілішча і скініі сапраўднай, якую ўзыёў Гасподзь, а не чалавек.

Жыд 7:26–8:2

Пасланьне Да Жыдоў Святога Апостала Паўла, пач. 318Б

Браты! Кожны першасъвтар паставаўлецца прыносяць дары і ахвяры; а таму трэба было, каб і Гэты таксама меў, што ахвяраваць. Колькі б Ён заставаўся на зямлі, дык ня быў бы і съвтаром; бо тут такія съвтары, якія па законе прыносяць дары, якія служаць вобразу і ценю нябеснага, як сказана было Майсею, калі ён пачынаў ставіць скінію: глядзі, сказана, зрабі ўсё па ўзоры, паказаным табе на гары. але Гэты Першасъвтар атрымаў служэньне тым больш выдатнае, чым лепшага Ён заступнік запавету, які ўгрунтаваны на самых лепшых абяцаńях.

Жыд 8:3–6

Пасланьне Да Жыдоў Святога Апостала Паўла, пач. 319

Браты, калі б першы запавет быў без пахібы, ня было б патрэбы шукаць месца іншаму. Але прарок, дакараючы іх, кажа: “вось настаюць дні, кажа Гасподзь, калі я заключу з домам

Пасланьне Да Жыдоў Святога Апостала Паўла

Ізраіля і з домам Юды новы запавет, не такі запавет, які я заключыў з бацькамі іхнімі ў той час, калі ўзяў іх за руку, каб вывесыці іх зъ замлі Егіпецкай; бо яны ня жылі ў тым запавеце Маім, і Я занядбаў іх, кажа Гасподзь. Вось запавет, які даю ў спадчыну дому Ізраілеваму пасыля тых дзён, кажа Гасподзь: пакладу законы Mae ў думкі іхнія, і напішу іх на сэрцы іхнім, і буду ім Богам, а яны будуць Маім народам. I ня будзе вучыць кожны блізкага свайго, і кожны брата свайго, кажучы: спазнай Госпада; таму што ўсе, ад малога да вялікага, будуць ведаць Мяне. Бо я буду міласэрны да няпраўдаў іхніх і грахоў іхніх і беззаконьяў іхніх не згадаю болей”. Кажучы “новы”, паказаў прахласыць першага; а тое, што прахне і старыцца, блізкае да зьнішчэння.

Жыд 8:7–13

Пасланьне Да Жыдоў Святога Апостала Паўла, пач. 320

Браты, першы запавет меў уставу пра набажэнства і съвяцілішча зямное, бо пастаўлена была скінія першая, у якой былі съвяцільня, і стол, і хлябы паклідныя, і якая называецца “святое”. А за другою заслонаю была скінія, называная “святое съвятых”, у якой мелася залатая кадзільніца і абкладзены з усіх бакоў золатам каўчэг запавета, дзе былі залаты посуд з маннаю, жазло Ааронава расьцьвілае і скрыжалі запавета, а над ім хэрувімы славы, якія асланялі ачышчальню; пра што ня трэба цяпер гаварыць падрабязна. Пры такім уладкаваньні, у першую скінію заўсёды ўваходзяць съвятары служыць Набажэнства; а ў другую - адзін раз на год адзін толькі першасъвятар, не бяз крыві, якую ахвяруе за сябе і за грахі неабазнанасыці народу

Жыд 9:1–7

Пасланьне Да Жыдоў Святога Апостала Паўла, пач. 321А

Браты! Гэтым Дух Святы паказвае, што яшчэ не адкрыта дарога ў съвяцілішча, пакуль стаіць ранейшая скінія. Яна ёсьць вобраз цяперашняга часу, калі прыносяцца дары і ахвяры, якія ня могуць зрабіць у сумленыні дасканалым ахвяравальніка, і якія з прысмакамі і пітвом, і рознымі абмываньнямі і абрадамі, што датычацца плоці, устаноўленыя былі толькі да часу выпраўлення. I таму Ён ёсьць Заступнік Новага Запавета, каб у выніку съмерці Ягонай, якая была дзеля адкуплення ад злачынстваў, зробленых у першым запавеце, пакліканыя да вечнай спадчыны атрымалі абяцаньне. Бо, дзе завяшчанье, там трэба, каб настала съмерць завяшчальніка, бо завяшчанье мае сілу пасыля памерлых; яно ня мае сілы, калі завяшчальнік жывы. Таму і першы запавет быў уцверджаны не бяз крыві, бо і Майсей, прамовіўшы ўсе запаведі паводле закона перад усім народам, узяў кроў цялят і казлоў з вадою і воўнай чырванёнаю і ісопам, і акрапіў як самую кнігу, так і ўвесь народ, кажучы: “гэта кроў запавета, які запавядаў вам Бог”. Таксама акрапіў крывёю і скінію і ўвесь посуд богаслужбовы. Ды і ўсё амаль паводле закона ачышчаетца крывёю, і без праліцця крыві ня бывае дараваньне. Таму і вобразы нябеснага павінны былі ачышчаетца гэтымі, а самае нябеснае лепшымі за гэтыя ахвярамі.

Жыд 9:8–10; 15–23

Пасланьне Да Жыдоў Святога Апостала Паўла, пач. 321Б

Браты! Хрыстос, Першасъвятар будучых дабротаў, прыйшоўшы з большай і дасканалейшай скініяй, нерукаворнаю, гэта значыць, не таго ўсталіваньня, і ня з крывёю казлоў і цялят, а са Сваёю Крывёю; аднаго разу ўвайшоў у съвяцілішча і набыў вечнае адкупленне. Бо, калі кроў цялят і казлоў і попел ялаўкі праз акрапленне асьвячае апаганеных, каб чыстае было цела, дык наколькі ж болей Кроў Хрыста, Які Духам Святым прынёс Сябе, бездакорнага, Богу, ачысьціць сумленыне нашае ад мёртвых дзеяў, на служэньне Богу жывому і Сапраўднаму!

Пасланьне Да Жыдоў Святога Апостала Паўла, пач. 322

Браты! Хрыстос ўвайшоў не ў рукатворнае съяцілішча, паводле вобразу сапраўднага ўсталяванае, а ў самое неба, каб стаць сёньня за нас перад абліччам Божым, і не на тое, каб шматкроць ахвяроўваць Сабою, як першасъятар уваходзіць у съяцілішча штогод з чужою крывёю; інакш належала б Яму шматкроць пакутаваць ад пачатку съвету. А Ён адзін раз, пад канец вякоў, зъявіўся для зынішчэння грэху ахвяраю Сваёю. І як людзям належыць адзін раз памерці, а потым суд, так і Хрыстос: адзін раз прынёсши Сябе ў ахвяру, каб побраць грахі многіх, другі раз зъявіцца ня дзеля ачышчэння грэху, а дзеля тых, што чакаюць Яго на збавеньне.

Жыд 9:24–28

Пасланьне Да Жыдоў Святога Апостала Паўла, пач. 323

Браты! Закон, маючы цену будучых дабротаў, а не самы вобраз рэчаў, аднымі тымі самымі ахвярамі, якія кожны год стала прыносяцца, ніколі ня можа зрабіць дасканалымі тых, што прыходзяць зь імі. Інакш перасталі б прыносіць іх, бо ахвяравальнікі, ачышчаныя адзін раз, ня мелі б ужо ніякага ўсьведамлення грахоў. Але ахвярамі штогод робіцца напамін пра грахі; бо немагчыма, каб кроў цялят і казлоў зынішчала грахі. Таму Хрыстос, уваходзячы ў съвет, кажа: “ахвяры і прынашэння Ты не захацеў, але цела падрыхтаваў Мне. Усеспаленыні і ахвяры за грэх не даспадобы Табе. Тады Я сказаў: вось, іду, як у пачатку кнігі напісаны пра Мянене, выкананы волю Тваю, Божа”; сказаўшы раней, што ні ахвяр, ні прынашэння, ні ўсеспаленыні, ні ахвяры за грэх, - якія прыносяцца паводле закона, - Ты не захацеў і не ўпадабаў, потым дадаў: “вось, іду выкананы волю тваю, Божа”. Адмяняе першае, каб пастанавіць другое. Па гэтай вось волі асьвечаныя мы аднаразовым прынясеньнем Цела Ісуса Хрыста. І кожны съятар штодзень стаіць у служэнні і шмат разоў прыносіць адны і тыя самыя ахвяры, якія ніколі ня могуць зынішчыць грахоў. А Ён, прынёсши адну ахвяру за грахі, назаўсёды сеў праваруч Бога, чакаючы потым, пакуль ворагі Ягоныя будуць пакладзены “падножкам ног Ягоных”. Бо Ён адным прынашэннем назаўсёды зрабіў дасканалымі тых, хто асьвячаецца. Пра гэта съведчыць вам і Дух Святы; бо сказана: “вось запавет, які завяшчуа ім пасыль тых дзён, кажа Гасподзь: увяду законы Мае ў сэрцы іхнія, і ў думках іхніх напішу іх, і грахоў іхніх і беззаконіні ў іхніх не ўзгадаю больш”. А дзе ёсьць дараванье грахоў, там не патрэбнае прынашэнне за іх.

Жыд 10:1–18

Пасланьне Да Жыдоў Святога Апостала Паўла, пач. 324

Вось, браты, маючы адвагу ўваходзіць у съяцілішча праз Кроў Ісуса Хрыста, шляхам новым і жывым, які Ён зноў адкрыў нам праз заслону, гэта значыцца, праз плоць Сваю, і маючы вялікага Святара над домам Божым, прыступайма са шчырым сэрцам, з поўнаю вераю, крапленьнем ачысьціўшы сэрцы ад пахінага сумлення, і абмыўшы цела вадою чыстаю, будзем трymацца вызнаныня надзеі непахісна, бо верны Той, Хто абяцаў; будзем уважлівия адно да аднаго, заахвочваючы ў любові і добрых учынках; ня будзем пакідаць сходу свайго, як гэта ў некаторых у звычаі; а будзем намаўляць адно аднаго, і тым болей, чым выразней бачыце набліжэнне дня таго. Бо, калі мы, атрымаўшы спазнаныне ісьціны, самахоць грэшым, дык не застаетца больш ахвяры за грахі, а нейкае страшнае чаканыне суду і лютасыці вагню, гатовага зжэрці супраціўцаў. Калі чалавек, які адкінуў закон Майсеяў, пры двух і трох съедках, безь мілажалю караецца съмерцю, дык наколькі ж цяжэйшае, думаецце, кары варты будзе той, хто топча Сына Божага і не ўважае за съятыню Кроў запавета, якою асьвечаны, і

ПАСЛАНЬНЕ Да ЖЫДОЎ СВЯТОГА АПОСТАЛА ПАЎЛА

Духа мілаты абражает? Мы ведаем Того, Хто сказаў: “у Мяне адпомста, Я аддам, кажа Гасподзь”. И яшчэ: “Гасподзь будзе судзіць народ Свой”. Страшна трапіць у рукі Бога жывога!

Жыд 10:19–31

Пасланье Да Жыдоў Святога Апостала Паўла, пач. 325

Браты! Успомніце ранейшыя дні вашыя, калі вы, дасьведчаныя, вытрымалі вялікі подзвіг пакутаў, то самі сярод глумлення і зьдзекаў, служачы відовішчам іншым, то будучы супольнікамі тых, што гэта зазналі; бо вы і майм кайданам спагадалі, і рабунак маёмысці вашай прымалі з радасцю, ведаючы, што ёсьць у вас на нябёсах маёмысць лепшая і непрамінушчая. Дык не пакідайце спадзяваньня вашага, якое мгэ атрымаць вялікую аддзяку. Цярплівасць патрэбна вам, каб, выканашы волю Божую, атрымаць абязданае; “яшчэ крыху, зусім крыху, і Той, Хто мае прыйсьці, прыйдзе і не забавіцца. Праведны вераю жыць будзе.

Жыд 10:32–38A

Пасланье Да Жыдоў Святога Апостала Паўла, пач. 326

Браты! Дык не пакідайце спадзяваньня вашага, якое мгэ атрымаць вялікую аддзяку. Цярплівасць патрэбна вам, каб, выканашы волю Божую, атрымаць абязданае; “яшчэ крыху, зусім крыху, і Той, Хто мае прыйсьці, прыйдзе і не забавіцца. Праведны вераю жыць будзе; а калі хто завагаецца, ня хінецца да таго душа Мая”. А мы ня з тых, што вагаюцца на пагібел, а стаім у веры на ратунак душы. А вера ёсьць зьдзяйсненіне чаканага і ўпэўненасці у нябачным. У ёй засьведчаны продкі. Веряю спазнаём, што вякі створаны словам Божым, так што зь нябачнага пайшло бачнае. Веряю Авель прынёс Богу ахвяру лепшую, ніж Каін; ён атрымаў съведчаньне, што ён праведны, як засьведчыў Бог пра дары ягоныя; ёю ён і пасыля съмерці гаворыць яшчэ. Веряю Энох пераселены быў так, што ня бачыў съмерці; і ня стала яго, таму што Бог перасяліў яго. Бо раней перасялення свайго атрымаў ён съведчаньне, што дагадзіў Богу. А бязь веры дагадзіць Богу немагчыма; бо трэба, каб той, хто прыходзіць да Бога, верыў, што Ён ёсьць, і шукальнікам Яго дасыць. Веряю Ной, атрымаўши абвешчаньне пра тое, што яшчэ ня было бачна, богабаязна збудаваў каўчэг на выратаваньне дому свайго; ёю асудзіў ён (увесь) съвет і зрабіўся спадкаемцам праведнасці па веры.

Жыд 10:35–11:7

Пасланье Да Жыдоў Святога Апостала Паўла, пач. 327

Браты! Веряю Абрагам паслухаўся наказу ісьці ў краіну, якую меўся атрымаць у спадчыну, і пайшоў, ня ведаючы, куды ідзе. Веряю і сама Сарра (будучы бясплодная) атрымала сілу на прыняцце семені і не па часе ўзросту нарадзіла; бо ведала, што верны Той, Хто абязцаў. И таму ад таго, і прытым амярцьвелага, паўсталі так многа, як многа зорак на небе і як безыліч пяску на беразе марскім. Усе гэтыя памерлі ў веры, не атрымаўши абязданьня, а толькі здалёк глядзелі, і радаваліся, і казалі пра сябе, што яны вандроўнікі і прыходні на зямлі; бо тыя, якія так кажуць, паказваюць, што яны шукаюць бацькаўшчыны. И калі б яны мелі наўме ту ю бацькаўшчыну, зь якое выйшлі, дык мелі б час вярнуцца; але яны імкнуліся да лепшага, гэта значыцца, да нябеснага; таму і Бог не саромеецца іх, называючы Сябе іхнім Богам: бо Ён падрыхтаваў ім горад.

Жыд 11:8; 11–16

Пасланье Да Жыдоў Святога Апостала Паўла, пач. 328

Браты! Веряю жыць ён на зямлі абязданай, як на чужой, і жыць у намётах зь Ісаакам і Якавам, супольнымі спадкаемцамі таго самага абязданья; бо ён чакаў горада, які мае аснову, дойлід і будаўнік якога Бог. Веряю Абрагам, будучы спакушны, прынёс у ахвяру Ісаака і,

маючы абяцаньне, прынёс адзінароднага, пра якога было сказана: “у Ісааку табе семя”; бо ён думаў, што Бог моцны і зь мёртвых уваскрэсіць, таму і атрымае яго са съмерці. Вераю ў будучыню Ісаак дабраславіў Якава і Ісава. Вераю Якаў, паміраючы, дабраславіў кожнага сына Язэпавага і пакланіўся, абапершыся на жазло сваё. Вераю Язэп пры сконе нагадаў пра выхад сыноў Ізраілевых, наказаў пра косьці свае. Вераю Майсей пасъля нараджэння трох месяцы хаваны быў бацькамі сваімі; бо бачылі яны, што дзіця цудоўнае, і не спалохаліся царскага загаду. І што яшчэ скажу? Ня хопіць мне часу, каб распавядাць пра Гедэона, пра Варака, пра Самсона і Яфая, пра Давіда, Самуіла і (іншых) прарокаў, якія вераю перамагалі царствы, тварылі праўду, атрымлівалі абяцаныні, замыкалі пашчы львам, тушылі сілу вагню, пазъягалі вострага меча, мацаваліся ад немачы, былі моцныя на вайне, праганялі кагорты чужынцаў; жонкі атрымлівалі нябожчыкаў сваіх уваскрэслымі; а іншыя замучаны былі, ня прыняўшы вызваленія, каб атрымаць лепшае ўваскрэсеньне; іншыя перанеслы зъдзекі і пабоі, а таксама кайданы і цямніцу. Былі пабіваныя камянімі, пілаваныя, катаваныя, паміралі ад меча, блукалі ў авечых і казіных скурах, цярпелі нястачы, уціскі, азлабленіе; тыя, каго ўвесь съвет ня быў варты, блукалі па пустынях і горах, па пячорах і цясьнінах зямных. І ўсе гэтыя, засьведчаныя ў веры, не атрымалі абяцанага, таму што Бог прадугледзеў нам нешта лепшае, каб яны не бяз нас дасягнулі дасканаласьці.

Жыд 11:9–10; 17–23; 32–40

Пасланье Да Жыдоў Святога Апостала Паўла, пач. 329А

Браты! Вераю Абрагам, будучы спакушгны, прынёс у ахвяру Ісаака і, маючы абяцаньне, прынёс адзінароднага, пра якога было сказана: “у Ісааку табе семя”; бо ён думаў, што Бог моцны і зь мёртвых уваскрэсіць, таму і атрымае яго са съмерці. Вераю ў будучыню Ісаак дабраславіў Якава і Ісава. Вераю Якаў, паміраючы, дабраславіў кожнага сына Язэпавага і пакланіўся, абапершыся на жазло сваё. Вераю Язэп пры сконе нагадаў пра выхад сыноў Ізраілевых, наказаў пра косьці свае. Вераю Майсей пасъля нараджэння трох месяцы хаваны быў бацькамі сваімі; бо бачылі яны, што дзіця цудоўнае, і не спалохаліся царскага загаду. Вераю пакінуў ён Егіпет, не пабаяўшыся гневу царскага; бо ён, як бы бачачы Нябеснага, быў цьвёрды. Вераю справіў ён пасху і праліцьцё крыві, каб вынішчальнік першынцаў не крануў іх. Вераю перайшлі яны Чэрмнае мора, як па суши, - на што рызыкнуўшы, Егіпцяне патанулі. Вераю ўпалі съцены Ерыхонскія пасъля сямідённай аблогі. Вераю Рааў-распусыніца, мірна прыняўшы выведнікаў (і правёўшы іх іншай дарогаю), не загінула зь нявернымі.

Жыд 11:17–23; 27–31

Пасланье Да Жыдоў Святога Апостала Паўла, пач. 329Б

Браты! Вераю Майсей, у стальным веку, адмовіўся называцца сынам дачкі фараонавай, і лепей захацеў пакутаваць з народам Божым, чым мець часовую, грахоўную асалоду, і зневажаньне Хрыстовае палічыў большым сабе багацьцем, чым Егіпецкая скарбы; бо ён глядзеў на аддзяку. І што яшчэ скажу? Ня хопіць мне часу, каб распавядাць пра Гедэона, пра Варака, пра Самсона і Яфая, пра Давіда, Самуіла і (іншых) прарокаў, якія вераю перамагалі царствы, тварылі праўду, атрымлівалі абяцаныні, замыкалі пашчы львам, тушылі сілу вагню, пазъягалі вострага меча, мацаваліся ад немачы, былі моцныя на вайне, праганялі кагорты чужынцаў; жонкі атрымлівалі нябожчыкаў сваіх уваскрэслымі; а іншыя замучаны былі, ня прыняўшы вызваленія, каб атрымаць лепшае ўваскрэсеньне; іншыя перанеслы зъдзекі і пабоі, а таксама кайданы і цямніцу. Былі пабіваныя камянімі, пілаваныя, катаваныя, паміралі ад меча, блукалі ў авечых і казіных скурах, цярпелі нястачы, уціскі, азлабленіе; тыя, каго ўвесь съвет ня быў варты, блукалі па пустынях і горах, па пячорах і цясьнінах зямных. І ўсе гэтыя, засьведчаныя ў веры, не атрымалі абяцанага, таму што Бог прадугледзеў нам нешта лепшае,

каб яны не бяз нас дасягнулі дасканаласьці. Таму і мы, маючы вакол сябе такую хмару съведкаў, скінем зь сябе ўсякі цяжар і грэх, які аблытвае нас, і цярпліва будзем праходзіць праз поле змаганьня, якое ляжыць перад намі, гледзячы на Пачынальніка і Спраўцу веры, Ісуса

Жыд 11:24–26; 32–12:2A

Пасланье Да Жыдоў Святога Апостала Паўла, пач. 330

Браты, усі съвятыя, якія вераю перамагалі царства, тварылі праўду, атрымлівалі абяцаныні, замыкалі пашчы львам, тушылі сілу вагню, пазъбягалі вострага меча, мацеваліся ад немачы, былі моцныя на вайне, праганялі кагорты чужынцаў; жонкі атрымлівалі нябожчыкаў сваіх уваскрэслымі; а іншыя замучаны былі, ня прыняўшы вызваленія, каб атрымаць лепшае ўваскрэсеньне; іншыя перанеслы зьдзекі і пабоі, а таксама кайданы і цямніцу. Былі пабіваныя камянімі, плаваныя, катаваныя, паміралі ад меча, блукалі ў авечых і казіных скурах, цярпелі нястачы, уціскі, азлабленыне; тыя, каго ўвесь съвет ня быў варты, блукалі па пустынях і горах, па пячорах і цясьнінах зямных. І ўсе гэтыя, засъведчаныя ў веры, не атрымалі абяцанага, таму што Бог прадугледзеў нам нешта лепшае, каб яны не бяз нас дасягнулі дасканаласьці. Таму і мы, маючы вакол сябе такую хмару съведкаў, скінем зь сябе ўсякі цяжар і грэх, які аблытвае нас, і цярпліва будзем праходзіць праз поле змаганьня, якое ляжыць перад намі, гледзячы на Пачынальніка і Спраўцу веры, Ісуса.

Жыд 11:33–12:2A

Пасланье Да Жыдоў Святога Апостала Паўла, пач. 331A

Браты! Таму і мы, маючы вакол сябе такую хмару съведкаў, скінем зь сябе ўсякі цяжар і грэх, які аблытвае нас, і цярпліва будзем праходзіць праз поле змаганьня, якое ляжыць перад намі, гледзячы на Пачынальніка і Спраўцу веры, Ісуса, Які, дзеля радасьці, што была перад Ім, прыняў крыж, пагардзіўшы ганьбаю, і сеў праваруч трона Божага. Падумайце пра Таго, Хто перацерпеў такі над Сабою глум ад грэшнікаў, каб вам не зынемагчы і не паслабіцца душамі вашымі. Вы яшчэ не да крыві змагаліся, адольваючы грэх, і забылі суцяшэніе, якое прапануецца вам, як сынам: “Сыне мой! не пагрэбуй караю Гасподняй і не маркоціся, калі Ён выкryвае цябе. Бо Гасподзь, каго любіць, таго і карае; а б'е кожнага сына, якога прымае”. Калі вы прымаеце кару, дык Бог учыняе з вамі, як з сынамі. Бо ці ёсьць які сын, якога б не караў бацька. Калі ж застаяцесь без пакараньня, якое ўсім агульнае, дык вы - няпраўныя дзеці, а ня сыны. Прыйтым, калі мы, караныя цялеснымі бацькамі нашымі, баяліся іх, дык ці ж не намнога больш павінны скарыцца Айцу духаў, каб жыць? Тыя каралі нас самохаць на некалькі дзён; а Гэты - дзеля карысці, каб мы мелі супольнасць у съвятасці Ягонай.

Жыд 12:1–10

Пасланье Да Жыдоў Святога Апостала Паўла, пач. 331B

Браты! Гасподзь, каго любіць, таго і карае; а б'е кожнага сына, якога прымае. Калі вы прымаеце кару, дык Бог учыняе з вамі, як з сынамі. Бо ці ёсьць які сын, якога б не караў бацька. Калі ж застаяцесь без пакараньня, якое ўсім агульнае, дык вы - няпраўныя дзеці, а ня сыны. Прыйтым, калі мы, караныя цялеснымі бацькамі нашымі, баяліся іх, дык ці ж не намнога больш павінны скарыцца Айцу духаў, каб жыць? Тыя каралі нас самохаць на некалькі дзён; а Гэты - дзеля карысці, каб мы мелі супольнасць у съвятасці Ягонай. Усякае пакаранье ў цяперашні час здаецца ня радасцю, а журбою; але паслья навучаным празь яе дае мірны плод праведнасці. Таму “ўмацуйце зъняможаныя рукі й калені” і “хадзце проста нагамі нашымі, каб кульгавае ня збочыла, а лепшае выправілася”. Глядзеце, не адварнечеся і вы ад прамоўцы. Калі тыя, ня слухаўшы прамоўцы на зямлі, не пазъбеглі кары, дык тым болей не пазъбегнем мы, калі адвернемся ад Прамоўцы зь нябёсаў; чый голас тады пахінуў зямлю, і Які цяпер даў такое абяцаныне: “яшчэ раз скалану ня толькі зямлю,

ПАСЛАНЬНЕ Да Жыдоў Святога Апостала Паўла

але і неба”. Словы “яшчэ раз” азначаюць зъмену таго, што скаланаецца, як створанага, каб заставалася непахісным.

Жыд 12:6–13; 25–27

Пасланье Да Жыдоў Святога Апостала Паўла, пач. 332

Браты! Старайцеся мець мір з усімі і съвятасыць, безъ якое ніхто не пабачыць Госпада. Сачэце, каб хто ня страціў мілаты Божае; каб які “горкі корань, калі вырасьце, не нарабіў шкоды”, і каб ім не апаганіліся многія”; каб ня было паміж вамі якога распусьніка, альбо бязбожніка, які, нібы Ісаў, за адну ежу адмовіўся ад свайго першародства. Бо вы ведаецце, што пасыля таго ён, хочучы ўспадковаць дабраславеніне, быў адкінуты; ня мог перамяніць думак бацькі, хоць і прасіў за тое сълёзна. Вы падступіліся не да гары, да якой можна дакрануцца, і ўспалымнёны вагнём, не да цемры і змроку і буры, не да трубнага гуку і голасу словаў, пры якім слухачы прасілі, каб ніякіх словаў ім больш не казалі, бо яны не маглі вытрываць таго, што запавядалася: “калі і зъвер дакранецца да гары, будзе пабіты камяніямі, (альбо пацэлены стралою); і такое вусыцішнае было гэта зъявішча, што і Майсей сказаў: “я ў страху і ў трымценыні”. Але вы падступіліся да гары Сіёна і да горада Бога жывога, да нябеснага Ерусаліма і да процьмы анёлаў, да пераможнага сабора і Царквы першынцаў, напісаных на нябёсах, і да Судзьдзі ўсіх Бога, і да духаў праведнікаў, якія дасягнулі дасканаласыці, і да Заступніка новага запавета Ісуса, і да Крыві акрапленьня, якая гаворыць лепей, ніж Авелева.

Жыд 12:14–24

Пасланье Да Жыдоў Святога Апостала Паўла, пач. 333A

Браты! Глядзеце, не адварнечеся і вы ад прамоўцы. Калі тыя, ня слухаўшы прамоўцы на зямлі, не пазъбеглі кары, дык тым болей не пазъбегнем мы, калі адвернемся ад Прамоўцы зь нябёсаў; чый голас тады пахіснуў зямлю, і Які цяпер даў такое абяцаныне: “яшчэ раз скалану ня толькі зямлю, але і неба”. Прашу вас, браты, прымече гэтае слова ўмаўленыня; я ж няшмат і напісаў вам. Ведайце, што брат наш Цімафей вызвалены, і я разам зь ім, калі ён неўзабаве прыйдзе, пабачу вас. Вітайце ўсіх настаўнікаў вашых і ўсіх съвятых. Вітаюць вас Італійскія. Мілата з усімі вамі. Амін.

Жыд 12:25–26; 13:22–25

Пасланье Да Жыдоў Святога Апостала Паўла, пач. 333B

Браты, вось мы, прымаючы Царства непахіснае, будзем захоўваць мілату, якою будзем служыць у спадабаныне Богу, з багавейнасцю і страхам, таму што Бог наш ёсьць “вагонь, які паядае”. Браталюбства, між вамі няхай будзе. Гасціннасці да вандроўнікаў не забывайце; бо празь яе некаторыя, ня ведаючы, гасцінна прыніялі анёлаў. Памятайце вязняў, як бы і вы зь імі былі ў кайданах, і пакутнікаў, бо і самі вы ў целе. Шлюб ва ўсіх няхай будзе пачэсны і ложак беззаганны; а распусьнікаў і пералюбцаў судзіць Бог. Майце нораў несрэбралюбны, задавольвайцеся тым, што ёсьць. Бо Сам сказаў: “не пакіну цябе і не адступлюся ад цябе”, так што мы кажам адважна: “Гасподзь мне памочнік, і не збаюся: што зробіць мне чалавек?” Спамінайце настаўнікаў вашых, якія дабравесыцілі вам слова Божае, і, гледзячы на канец іхняга жыцця, пераймайце іхню веру. Ісус Хрыстос учора і сёньня і навекі Той самы.

Жыд 12:28–13:8

Пасланье Да Жыдоў Святога Апостала Паўла, пач. 334

Браты! Спамінайце настаўнікаў вашых, якія дабравесыцілі вам слова Божае, і, гледзячы на канец іхняга жыцця, пераймайце іхнюю веру. Ісус Хрыстос учора і сёньня і навекі Той самы.

ПАСЛАНЬНЕ ДА ЖЫДОЎ СВЯТОГА АПОСТАЛА ПАЎЛА

Вучэньямі рознымі і чужымі не захапляйця; бо добра мілатаю мацеваць сэрцы, а ня прысмакамі, ад якіх не атрымалі карысъці тыя, што іх спажывалі. Мы маем ахвярнік, зь якога ня маюць права карміца слугі скініі. Бо целы жывёлін, кроў зь якіх, на ачышчэнье грэху, уносіца першасвятаром у свяцілішча, спальваюцца за табарам, - дык і Ісус, каб асьвяціць людзей Крыўю Сваёю, пацярпей па-за брамаю. Дык выйдзем жа да Яго за табар, нясучы Яго паганьбенне; бо ня маем тут сталага горада, а шукаем будучага. Дык будзем жа празь Яго няспынна прыносіць Богу ахвяру хвалы, гэта значыцца, плод вуснаў, якія славяць імя Ягонае. Не забывайце таксама дабрачыннасъці і шчырай супольнасъці, бо такія ахвяры падабаюцца Богу.

Жыд 13:7-16

Пасланье Да Жыдоў Святога Апостала Паўла, пач. 335

Браты! Слухайцеся настаўнікаў вашых і будзьце пакорлівыя, бо яны нядрэмна рупяща за вашыя души, як абвязаныя даць адказ; каб яны рабілі гэта з радасыцю, а ня ўздыхаючы, бо гэта вам не карысна. Малецеся за нас; бо мы ўпэўненыя, што маем добрае сумленне, бо ва ўсім хочам паводзіцца сумленна. Асабліва ж прашу рабіць гэта, каб я хутчэй вернуты быў вам. А Бог згоды, Які ўзынёс зь мёртвых Пастыра авечак вялікага Крыўю запавета вечнага, Госпада нашага Ісуса (Хрыста), хай удасканаліць вас у кожнай добрай дзеі, на выкананье волі Ягонай, творачы ў вас заўгоднае Яму, праз Ісуса Хрыста. Яму слава на векі вечныя! Амін.

Жыд 13:17-21

ЧЫТАНЬЯ АДКРЫЦІЯ СВЯТОГА АПОСТАЛА ЯНА БАГАСЛОВА Ў ЧАС ВЯЛІКАГА ПОСТУ Ў АЛІТУРГІЙНЫЯ ДНІ

ПАНЯДЗЕЛАК ПЕРШАГА ТЫДНЯ ВЯЛІКАГА ПОСТУ

3 Адкрыція сьв. Яна чытаньня (1:1-8)

Адкрыціё Icуса Хрыста, якое даў Яму Бог, каб паказаць рабам Сваім, што мае быць неўзабаве. І Ён паказаў, паслаўшы яго праз Свайго анёла рабу Свайму Яну, які съведчыў пра слова Божае і съведчанье Icуса Хрыста, і што сам бачыў. Дабрашчасны, хто чытае і слухае слова прароцства гэтага і выконвае напісанае ў ім; бо час блізкі. Ян сямі цэрквам, якія ў Азіі: мілата вам і мір ад Таго, Які ёсьць, і быў, і прыйдзе, і ад сямі духаў, што перад тронам Ягоным, і ад Icуса Хрыста, Які ёсьць съведка верны, Першынец з мёртвых і ладар цароў зямных; Яму, Хто палюбіў нас і адмыў нас ад грахоў нашых Крывёю Сваёю, і зрабіў нас царамі і съвятарамі Богу і Айцу Свайму, слава і ўлада на векі вечныя, амін. “Вось, ідзе з хмарамі; і ўгледзіць яго кожнае вока, і тыя, што “пракалолі Яго”; і заплачуць перад Ім усе плямёны зямныя”. Так, амін. Я ёсьць Альфа і Амэга, пачатак і канец, кажа Гасподзь, Які ёсьць, і быў, і прыйдзе, Усеўладны.

АЎТОРАК ПЕРШАГА ТЫДНЯ ВЯЛІКАГА ПОСТУ

Адкрыція сьв. Яна чытаньня (1:9-20)

Я Ян, брат ваш і супольнік у скрусе і ў валадарстве і ў цярпенях Icуса Хрыста, быў на востраве, які называецца Патмос, за слова Божае і за съведчанье Icуса Хрыста. Я быў у духу ў дзень нядзельны і чую за сабою гучны голас, быщам трубны, які казаў: “Я ёсьць Альфа і Амэга, першы і апошні”; тое, што бачыш, напішы ў книгу і пашлі цэрквам, якія ў Азіі: у Эфэс і ў Сымірну, і ў Пергам і ў Фіятыру, і ў Сардыс, і ў Філядэльфію і ў Лаадыкію. Я абярнуўся, каб убачыць, чый голас прамаўляў да мяне; і абярнуўшыся, убачыў сем залатых съветачаў і, пасярод сямі съветачаў, падобнага на Сына Чалавечага, ахінутага ў падыр* і на грудзях аперазанага залатым пасам: галава ў Яго і валасы белыя, як белая воўна, як сънег; і очы ў Яго - як полымя вогненнае; і ногі ў Яго падобныя да халкалівану, як распаленыя ў печы; і голас у Яго - як шум водаў вялікіх. Ён трymаў у правіцы Сваёй сем зорак, і з вуснаў ягоных выходзіў востры з двух бакоў меч; і ablічча ў Яго - нібы сонца, што звязе ў сіле сваёй. І калі я ўбачыў Яго, дык ўпаў да ног Ягоных, нібы мёртвы. И Ён усклаў на мяне правіцу Сваю і сказаў мне: ня бойся; Я ёсьць першы і апошні і жывы; і быў мёртвы, і вось, жывы на векі вечныя, амін; і маю ключы пекла і съмерці. Дык вось, напішы, што ты бачыў, і што ёсьць, і што будзе пасыля гэтага. Таямніца сямі зорак, якія ты бачыў у правіцы Маёй, і сямі залатых съветачаў: сем зорак - анёлы сямі цэркваў; а сем съветачаў, якія ты бачыў, - сем цэркvaў.

СЕРАДА ПЕРШАГА ТЫДНЯ ВЯЛІКАГА ПОСТУ

Адкрыція сьв. Яна чытаньня (2:1-7)

Анёлу Эфэскай царквы напішы: так кажа Той, Хто трymае сем зорак у правіцы Сваёй, Хто ходзіць сярод сямі залатых съветачаў: “ведаю дзеі твае і працу тваю, і цярплівасць тваю, і тое, што ты ня можаш трываць распусных, і выпрабаваў тых, якія называюць сябе апосталамі, а яны не такія, і выявіў, што яны хлусы; ты шмат перажываў і маеш цярплівасць, і на імя Маё працаваў і не зьнемагаў. Але маю супроць цябе тое, што ты занядбаў першую любоў тваю. Дык узгадай, адкуль ты ўпаў, і пакайся, і рабі ранейшыя ўчынкі; а калі ня так, дык неўзабаве прыйду да цябе і зрушу съветач твой зь месца ягонага, як не пакаешся. Аднак тое ў табе добрае, што ненавідзіш ты дзеі Мікалайтаў, якія і Я ненавіджу. Хто мае вуха, хай чуе, што Дух кажа цэрквам: хто перамагае, таму дам паспытаць ад дрэва жыцця, што сярод раю Божага”.

ЧАЦЬВЕР ПЕРШАГА ТЫДНЯ ВЯЛІКАГА ПОСТУ

Адкрыція сьв. Яна чытаньня (2:8-11)

І анёлу Сымірненской царквы напішы: “Так кажа Першы і Апошні, Які быў мёртвы і вось, жывы: ведаю твае дзеі, і скруху, і галечу, - але ж ты багаты, - і праклёнены ад тых, якія кажуць пра сябе, што яны Юдэі; але яны не такія, а зборня сатанінская. Ня бойся нічога, што табе выпадзе

Чытаньня Адкрыція съятога Апостала Яна Богаслова

перацярпець. Вось, д'ябал будзе ўкідаць з асяродзьдзя вас у цямніцу, каб спакусіць вас, і будзеце мець скруху дзён дзесяць. Будзь верны да съмерці, і дам табе вянок жыцьця. Хто мае вуха (каб чуць), хай чуе, што Дух кажа цэрквам: пераможца не зазнае шкоды ад другое съмерці”.

ПЯТНІЦА ПЕРШАГА ТЫДНЯ ВЯЛІКАГА ПОСТУ

Адкрыція съв. Яна чытаньня (2:12-17)

І анёлу Пергамскай царквы напішы: “Так кажа Той, Хто мае востры з двух бакоў меч: ведаючы твае дзеі, і што ты жывеш там, дзе трон сатаны, і што трymаеш імя Маё, і ня зрокся веры Mae нават у тыя дні, калі ў вас, дзе жыве сатана, забіты верны съведка Мой Анціпа. Але маю крыху супроць цябе, бо ёсьць у цябе там такія, што трymающа вучэнья Валаама, які навучыў Валака ўвесыці ў спакусу сыноў Ізраілевых, каб яны елі ідалаахвярнае і любаблуднічалі. Так і ў цябе ёсьць прыхільнікі вучэнья Мікалайтаў, якое Я ненавіджу. Пакайся; а калі ня так, неўзабаве прыйду да цябе і ўступлю зь імі ў бой мечам вуснаў Maix. Хто мае вуха (каб чуць), хай чуе, што Дух кажа цэрквам: пераможцу дам спажываць патаемную манну, і дам яму белы камень і на камені напісанае новае імя, якога ніхто ня ведае, акрамя таго, хто атрымлівае”.

ПАНЯДЗЕЛАК ДРУГОГА ТЫДНЯ ВЯЛІКАГА ПОСТУ

Адкрыція съв. Яна чытаньня (2:18-29)

І анёлу Фіятырской царквы напішы: “Так кажа Сын Божы, у Якога вочы - як полымя вогненнае, і ногі падобныя да халкалівану: ведаю твае дзеі, і любоў, і служэнне, і веру, і цяплівасць тваю, і тое, што апошня дзеі твае большая за першыя. Але маю крыху супроць цябе, бо ты патураеш жонцы Езавэлі, якая сябе называе прарочыцай, навучаць і зводзіць у зман рабоў Maix, любаблуднічаць і есьці ідалаахвярнае. Я даў ёй часу пакаяцца ў распусьце яе, але яна не пакаялася. Вось, Я кідаю яе на ложак і тых, што ў распусьце зь ёю, у вялікую скруху, калі не пакаюцца ў дзеях сваіх. І дзяцей яе аддам съмерці, і зразумеюць усе цэрквы, што Я Той, Хто выпрабоўвае сэрцы і вантробы; і аддам кожнаму з вас паводле ўчынкаў ваших. А вам і астатнім, хто ў Фіятыры, якія ня трymаюцца гэтага вучэнья і якія ня ведаюць так званых глыбінай сатанінскіх, кажу, што не ўскладу на вас іншага цяжару; толькі тое, што мaeце, трymайце, пакуль прыйду. Хто перамагае і захоўвае дзеі Mae да канца, таму дам уладу над язычнікамі, і будзе пасвіць іх жазлом жалезным; і, як посуд гліняны, яны скрышацца, як і Я атрымаў уладу ад Айца Майго; і дам яму зорку золкавую. Хто мае вуха (каб чуць), хай чуе, што Дух кажа цэрквам”.

АЎТОРАК ДРУГОГА ТЫДНЯ ВЯЛІКАГА ПОСТУ

Адкрыція съв. Яна чытаньня (3:1-6)

І анёлу Сардыскай царквы напішы: “Так кажа Той, Хто мае сем духаў Божых і сем зорак: ведаю твае дзеі; ты носіш імя, быццам жывы, але ты мёртвы. Чувай і ўмацоўрай астатніяе блізкае да съмерці; бо я не знаходжу, каб дзеі твае былі дасканалыя прад Богам Maiм. Узгадай, што ты прыняў і чуў, і зъберагай і пакайся. Калі ж ня будзеш чуваць, дык Я найду на цябе, як злодзей, і ты ня ўведаеш, а каторай гадзіне найду на цябе. Але ў цябе ў Сардысе ёсьць некалькі чалавек, якія не апаганілі вопраткі сваёй і будуць хадзіць са Mною ў белым, бо яны годныя. Пераможца апранеца ў белае адзеньне; і ня выкрасылю імя ягонага з кнігі жыцьця, і вызнаю імя ягонае прад Айцом Maiм і прад анёламі Ягонымі. Хто мае вуха, хай чуе, што Дух кажа цэрквам”.

СЕРАДА ДРУГОГА ТЫДНЯ ВЯЛІКАГА ПОСТУ

Адкрыція съв. Яна чытаньня (3:7-13)

І анёлу Філядэльфійскай царквы напішы: “Так кажа Святы, Праведны, Які мае ключ Давідаў, Які адмыкае - і ніхто не замкне, замыкае - і ніхто не адчыніць: ведаю твае дзеі; вось, я адамкнуў перад табою дзъверы, і ніхто ня можа зачыніць іх; ты няшмат маеш сілы, і захаваў слова Maё, і ня выракся імя Mайго. Вось, Я зраблю, што з сатанінскае зборні, з тых, якія кажуць пра сябе, што яны Юдэі, але самі не такія, а хлусяць, - вось, Я зраблю тое, што яны прыйдуць і паклоняцца перад нагамі тваймі, і ўведаюць, што Я палюбіў цябе. І як ты захаваў слова

Чытаньня Адкрыціця съятога Апостала Яна Богаслова

цярплівасьці Маёй, дык і Я захаваю цябе ад гадзіны спакушэнья, якая прыйдзе на ўесь съвет, каб выпрабаваць жыхароў зямлі. Вось, я прыйду неўзабаве; трymай, што маеш, каб хто не ўхапіў вянка твайго. Пераможцу зраблю стаўпом у храме Бога Майго, і ён ужо ня выйдзе вонкі; і напішу на ім імя Бога Майго і імя горада Бога Майго, новага Ерусаліма, які сыходзіць зь неба ад Бога Майго, і імя Маё новае. Хто мае вуха, хай чуе, што Дух кажа цэрквам”.

ЧАЦЬВЕР ДРУГОГА ТЫДНЯ ВЯЛІКАГА ПОСТУ

Адкрыціця съв. Яна чытаньня (3:14-22)

І анёлу Лаадыкійской царквы напішы: “Так кажа Амін, съведка верны і сапраўдны, пачатак тварэнья Божага: ведаю твае дзеі; ты ні халодны, ні гарачы; о, калі б ты быў халодны альбо гарачы! Але як што ты ѿплы, а не гарачы і не халодны, дык выкіну цябе з вуснаў Маіх. Бо ты кажаш: я багаты, разбагацеў і ні ў чым ня маю патрэбы; а ня ведаеш, што ты няшчасны і жалю варты, і ўбогі і съляпы і голы. Раю табе купіць у Мяне золата, вагнём ачышчанае, каб табе разбагацець, і белую вопратку, каб апрануцца і каб ня відзён быў сорам галізны тваёй, і масыю памаж вочы твае, каб бачыць. Каго Я люблю, тых выкірую і караю. Дык вось будзь руплівы і пакайся. Вось, стаю каля дзівярэй і стукаюся; калі хто пачуе голас Мой і адчыніць дзіверы, увайду да яго і буду вячераць зь ім, і ён са Мною. Пераможцу дам сесьці са Мною на троне Маім, як і Я перамог і сеў з Айцом Маім на троне Ягоным. Хто мае вуха, хай чуе, што Дух кажа цэрквам”.

ПАНЯДЗЕЛАК ТРЭЦЯГА ТЫДНЯ ВЯЛІКАГА ПОСТУ

Адкрыціця съв. Яна чытаньня (5:1-5)

І ўбачыў я ў правіцы ў Таго, Хто сядзіць на троне, кнігу, напісаную ўсярэдзіне і звонку, запячатаную на сем пячатак. І ўбачыў я анёла магутнага, Які абвяшчаў гучным голасам: хто варты разгарнуць гэтую кнігу і зъняць пячаткі зь яе? И ніхто ня мог, ні на небе, ні на зямлі, ні пад зямлёю, разгарнуць гэтую кнігу, ні зірнуць у яе. И я моцна плакаў па тым, што не знайшлося вартага разгарнуць і чытаць гэтую кнігу, і нават зірнуць у яе. И адзін старац сказаў мне: ня плач, вось, леў з калена Юдавага, корань Давідаў, перамог і можа разгарнуць гэтую кнігу і зъняць сем пячатак яе.

АЎТОРАК ТРЭЦЯГА ТЫДНЯ ВЯЛІКАГА ПОСТУ

Адкрыціця съв. Яна чытаньня (5:6-10)

І я глянуў, і вось, пасярод трона і чатырох жывых істотаў і сярод старцаў стаяла Ягня нібы заколатае, і мела сем рагоў і сем вачэй, якія ёсьць сем духаў Божых, пасланых на ўсю зямлю. И Ён прыйшоў і ўзяў кнігу з правіцы Таго, Хто сядзеў на троне. И калі Ён узяў кнігу, тады чатыры жывыя істоты і дваццаць чатыры старцы ўпалі перад Ягнём, маючи кожны гусьлі і залатыя чары, поўныя фіміяму, якія ёсьць малітвы съвятых; і съпяваюць новую песньню, кажучы: Ты варты ўзяць кнігу і зъняць зь яе пячаткі; бо Ты быў заколаты, і Крывею Сваёю Ты адкупіў нас Богу з кожнага калена і роду, і народу і племені, і зрабіў нас царамі і съвятарамі Богу нашаму; і мы будзем валадарыць на зямлі!

СЕРАДА ТРЭЦЯГА ТЫДНЯ ВЯЛІКАГА ПОСТУ

Адкрыціця съв. Яна чытаньня (5:11-14)

І бачыў я, і чуў голас многіх анёлаў вакол трона і жывых істотаў, і старцаў, і лікам іх было процыма цьмы і тысячы тысячаў, якія гаварылі гучным голасам: вартае Ягня заколатае прыняць сілу і багацьце, і мудрасць і моц, і гонар і славу і дабраславеньне! И кожнае стварэнье, якое ёсьць на небе і на зямлі, і пад зямлёю і на моры, і ўсё, што ў іх, чуў я, казала: Таму, Хто сядзіць на троне, і Ягняці дабраславеньне і гонар, і слава і сіла на векі вечныя! И чатыры жывыя істоты казалі: амін! И дваццаць чатыры старцы пакланіліся Таму, Хто жыве ва векі вечныя.

Чытаньня Адкрыцца съятога Апостала Яна Богаслова

ЧАЦЬВЕР ТРЭЦЯГА ТЫДНЯ ВЯЛІКАГА ПОСТУ

Адкрыцца съв. Яна чытаньня (6:9-17)

І калі Ён зьняў пятую пячатку, я ўбачыў пад ахварнікам душы забітых за слова Божае і за съведчанье, якое мелі яны. І залямантавалі яны моцным голасам, кажучы: дакуль, Уладыка съяты і праведны, ня судзіш і ня помсьціш жыхарам зямным за кроў нашу? І дадзена было кожнаму зь іх адзеньне белае, і сказана ім, каб яны супакоіліся яшчэ на нядоўгі час, пакуль і саслужнікі іхнія і браты іхнія, якія будуць забітые, як і яны, дапоўняць лік. І калі Ён зьняў шостую пячатку, я зірнуў, і вось, сталася вялікае трасеньне зямлі, і сонца счарнела, як валасяніца, і месяц зрабіўся бы кроў, і зоркі нябесныя ўпалі на зямлю, як смакоўніца, патрасаная моцным ветрам скідае нясьпелыя смоквы свае. І неба схавалася, зьвіўшыся як сувой; і кожная гара і выспа рушылі зь месцаў сваіх; і цары зямныя і вяльможы, і багатыя і тысячнікі і моцныя, і кожны раб і кожны вольнік схаваліся ў пячоры і ў цясынны гор, і кажучы гарам і камянем: упадзеце на нас і схавайце нас ад аблічча Таго, Хто сядзіць на троне, і ад гневу Гасподняга; бо прыйшоў вялікі дзень гневу Ягонага, і хто можа выстаяць?

ПЯТНІЦА ТРЭЦЯГА ТЫДНЯ ВЯЛІКАГА ПОСТУ

Адкрыцца съв. Яна чытаньня (7:9-12)

Пасыля гэтага зірнуў я, і вось, вялікае мноства людзей, якога ніхто ня мог палічыць, з усіх плямёнаў і каленаў, і народаў і родаў стаяла перад тронам і перад Ягнём у белым адзеніні і з пальмавымі галінкамі ў руках сваіх. І ўсклікалі гучным голасам, кажучы: збавеньне Богу нашаму, Які сядзіць на троне, і Ягняці! І ўсе анёлы стаялі вакол трона і старцаў і чатырох жывых істотаў, і ўпалі ніцма перад тронам, і пакланіліся Богу, кажучы: амін! дабраславеньне і слава, і мудрасць і падзяка, і гонар і сіла і моц Богу нашаму на векі вечныя! Амін.

ПАНЯДЗЕЛАК ЧАЦЬВЁРТАГА ТЫДНЯ ВЯЛІКАГА ПОСТУ

Адкрыцца съв. Яна чытаньня (7:13-17)

І, начаўшы прамову, адзін старац спытаўся ў мяне: гэтыя апранутыя ў белую адзежу, хто, і адкуль прыйшлі? Я сказаў яму: ты ведаеш, уладару. І ён сказаў мне: гэта тыя, якія прыйшлі ад вялікае скрухі; яны абмылі вонратку сваю і адбялілі вонратку сваю Крывёю Ягняці. За гэта яны цяпер перад тронам Бога і служаць Яму дзень і нач у храме Ягоным, і Той, Хто сядзіць на троне, будзе жыць у іх. Яны ня будуць ужо ні голаду ні смагі цярпець, і ня будзе паліць іх сонца, і ніякая съпёка; бо Ягня, Якое пасярод трона, будзе пасьвіць іх і вадзіць іх на жывыя крыніцы водаў, і вытра Бог кожную съязіну з вачэй іхніх!

АЎТОРАК ЧАЦЬВЁРТАГА ТЫДНЯ ВЯЛІКАГА ПОСТУ

Адкрыцца съв. Яна чытаньня (8:1-5)

І калі Ён зьняў сёмую пячатку, моўча паўстала на небе як бы на паўгадзіны. І ўгледзеў я сем анёлаў, якія стаялі перад Богам; і дадзена было им сем трубаў. І прыйшоў іншы анёл і стаў перад ахварнікам, тримаючы залатое кадзіла; і дадзена было яму багата фіміяму, каб ён з малітвамі ўсіх съятых усклаў яго на залаты ахварнік перад тронам. І ўзынёсься дым фіміяму з малітвамі съятых ад рукі анёла перад Богам. І ўзяў анёл кадзіла, і напоўніў яго жарам з ахварніка, і кінуў на зямлю: і ўчыніліся галасы і грамы, і маланкі і землятрусы.

СЕРАДА ЧАЦЬВЁРТАГА ТЫДНЯ ВЯЛІКАГА ПОСТУ

Адкрыцца съв. Яна чытаньня (11:1-6)

І дадзена мне трысціна, падобная да жазла, і сказана: устань, абмерай храм Божы і ахварнік, і тых, што пакланяюцца ў ім; а зьнешні двор храма выключы і не абмерай яго, бо ён дадзены язычнікам: яны будуць таптаць съяты горад сорак два месяцы. І дам двум съведкам Маім, і яны будуць прарочыць тысячу дзьвесіце шасцьцідзесят дзён, апранутыя ў вярэту. Гэта - дзьве масыліны і два съветачы, што стаяць прад Богам зямлі. І калі хто захоча іх скрыўдзіць, дык вагонь

Чытаньня Адкрыціця съятога Апостала Яна Богослова

выйдзе з вуснаў іхніх і зжарэ ворагаў іхніх; калі хто захоча іх скрыўдзіць, той мусіць быць забіты. Яны маюць уладу зачыніць неба, каб ня падаў дождж на зямлю ў дні прарочаньня іхняга, і маюць уладу над водамі - ператварыць іх у кроў і пабіваць зямлю рознымі пошасьцямі, калі толькі захочуць.

ЧАЦЬВЕР ЧАЦЬВЁРТАГА ТЫДНЯ ВЯЛІКАГА ПОСТУ

Адкрыціця съв. Яна чытаньня (11:7-10)

І калі закончаць яны съведчаньне сваё, зъвер, які выходзіць зь бездані, павядзе бітву зь імі, і пераможа іх, і заб'е іх, і трупы іхнія пакіне на вуліцы вялікага горада, які духоўна называецца Садома і Егіпет, дзе і Гасподзь наш укрыжаваны. І многія з народаў і каленаў, і родаў і плямёнаў будуць глядзець на трупы іхнія трэх дні з палавінаю і не дазволяць пакласыці трупы іхнія ў магілы. І насельнікі зямныя будуць радавацца з гэтага і весяліцца, і пашлюць дарункі адно аднаму, бо два прарокі гэтыя мучылі насельнікаў зямлі.

ПЯТНІЦА ЧАЦЬВЁРТАГА ТЫДНЯ ВЯЛІКАГА ПОСТУ

Адкрыціця съв. Яна чытаньня (11:15-19)

І сёмы анёл затрубіў, і залуналі на небе гучныя галасы, якія казалі: царства съвету зрабілася Царствам Госпада нашага і будзе валадарыць ва векі вечныя. І дваццаць чатыры старцы, што сядзелі перад Госпадам на тронах сваіх, упалі ніцма і пакланіліся Богу, кажучы: дзякуем Табе, Госпадзе Божа Ўсейладны, Які ёсьць і быў і прыйдзеш, што Ты прыняў сілу Тваю вялікую і заваладарыў. І раз'юшыліся язычнікі; і прыйшоў гнёў твой і час судзіць мёртвых і даць адплату рабам Тваім, прарокам і съятым і тым, што баяцца імя Твайго, малым і вялікім, і пагубіць тых, што губілі зямлю. І расчыніўся храм Божы на небе, і зъявіўся каўчэг запавету Ягонага ў храме Ягоным; і ўчыніліся маланкі і галасы, і грымоты і землятрусы і вялікі град.

ПАНЯДЗЕЛАК ПЯТАГА ТЫДНЯ ВЯЛІКАГА ПОСТУ

Адкрыціця съв. Яна чытаньня (14:14-20)

І глянуў я, і вось съветлае воблака, а на воблаку сядзіць падобны да Сына Чалавечага; на галаве ў Яго залаты вянок, і ў руцэ ў яго востры серп. І выйшаў другі анёл з храма і ўсклікнуў гучным голасам да таго, хто сядзеў на воблаку: пусьці серп твой і пажні; бо прыйшоў час жніва; бо жніво на зямлі дасьпела. Той, хто сядзеў на воблаку, кінуў серп свой на зямлю, і зямля была выжата. І другі анёл выйшаў з храма, які быў на небе, таксама з вострым сярпом. І іншы анёл, які меў уладу над вагнём, выйшаў ад ахвярніка і зь вялікім крыкам усклікнуў да таго, хто меў востры серп: пашлі востры серп твой і абрэж гронкі вінаграду на зямлі, бо дасьпелі на ім ягады. І кінуў анёл серп свой на зямлю, і абрэзаў вінаград на зямлі, і кінуў у вялікую чавільню гневу Божага. І патаптаны ягады ў чавільні за горадам, і пацякла кроў з чавільні аж да вуздэчак конскіх, на тысячу шасьцьсот стадыяў.

АЎТОРАК ПЯТАГА ТЫДНЯ ВЯЛІКАГА ПОСТУ

Адкрыціця съв. Яна чытаньня (15:1-8)

І ўбачыў я іншую азнаку на небе, вялікую і дзівосную - сем анёлаў, якія мелі сем апошніх пошасьцяў, якімі завяршаўся гнёў Божы. І бачыў я нібыта шкляное мора, зъмяшанае з вагнём; і тыя, што перамаглі зъвера і вобраз ягоны, і кляймо ягонае і лічбу імя ягонага, стаяць на гэтым шкляным моры, трymаючы гусылі Божыя, і съпываюць песнью Майсея, раба Божага, і песнью Ягняці, кажучы: вялікія і дзівосныя дзеі Твае, Госпадзе, Божа «семагутны! праведныя і праудзівія шляхі Твае, Цару съятых! Хто не ўбаіцца Цябе, Госпадзе, і не праславіць імя Твайго? Бо Ты адзін съвяты. Усе народы прыйдуть і схіляцца прад Табою, бо адкрыліся суды Твае. І паслья гэтага я глянуў, і вось, адчыніўся храм скініі съведчаньня ў небе, і выйшлі з храма сем анёлаў, і мелі яны сем пошасьцяў, адзетыя ў чистыя і съветлыя ільняныя шаты і аперазаныя па грудзях залатымі паясамі. І адна з чатырох жывых істотаў дала сямі анёлам сем залатых чараў,

Чытаньня Адкрыція съятога Апостала Яна Богаслова

напоўненых гневам Бога, Які жыве ва векі вечныя. І напоўніўся храм дымам ад славы Божае і ад сілы Ягонай, і ніхто ня мог увайсьці ў храм, пакуль не закончыліся сем пошасьцяў сямі анёлаў.

СЕРАДА ПЯТАГА ТЫДНЯ ВЯЛІКАГА ПОСТУ

Адкрыція съв. Яна чытаньня (19:1-10)

Пасъля гэтага я пачуў на небе гучны голас як бы вялікага мноства людзей, які гаварыў: алілуя! Збавеньне і слава, і гонар і сіла Госпаду нашаму, бо праудзівія і справядлівія суды Ягоныя! бо Ён асудзіў тую вялікую любадзейку, якая разбесыціла зямлю любадзействам сваім, і зыскаў за кроў рабоў Сваіх ад рукі яе. І другі раз сказаў: алілуя! І дым ад яе паўставаў на векі вечныя! Тады дваццаць чатыры старцы і чатыры жывыя істоты ўпалі і пакланіліся Богу, Які на троне сядзіць, кажучы: амін, алілуя! І голас з трона зышоў, кажучы: хвалеце Бога нашага, усе рабы Ягоныя і хто баіцца Яго, малыя і вялікія! І чуў я нібы голас вялікага мноства людзей, нібы шум водаў многіх, нібы голас грымотаў моцных, якія казалі: алілуя! бо заваладарыў Гасподзь Бог Усейладны. Парадуймася і ўсьцешмася і ўзынясёмце Яму славу; бо настала вясельле Ягняці, і жонка Ягоная падрыхтавала сябе. І дадзена было ёй апрануцца ў вісон чисты і съветлы; а вісон ёсьць праведнасць съвятых. І сказаў мне анёл: напіши: дабрашчаснікі - пакліканыя на вясельную вячэру Ягняці. І сказаў мне: гэта - сапраудныя слова Божыя. Я ўпаў да ног ягоных, каб пакланіцца яму: але ён сказаў мне: глядзі, не рабі гэтага; я саслужнік табе і братам тваім, якія маюць съведчаныне Ісусава; Богу пакланіся, бо съведчаныне Ісусава ёсьць дух прароцтва.

ЧАЦЬВЕР ПЯТАГА ТЫДНЯ ВЯЛІКАГА ПОСТУ

Адкрыція съв. Яна чытаньня (19:11-16)

І ўгледзеў я адчыненае неба, і вось конь белы, і верхавец ягоны называецца Верны і Праудзівы, Які праведна судзіць і ваюе. Вочы ў Яго як полымя вогненнае, і на галаве ў Яго многа дыядэмай; Ён меў імя напісаное, якога ніхто ня ведаў, акрамя Яго Самога; Ён быў апрануты ў адзеньне акрываўленое. Імя Яму: Слова Божае. І войскі нябесныя ішлі съследам за Ім на конях белых, апранутыя ў вісон белы і чисты. А з вуснаў Ягоных выходзіць востры меч, каб ім пасякаць народы. Ён пас іх жазлом жалезным; Ён топча чавільню віна лютасьці і гневу Бога «сейладнага. На адзеньні і на съягне ў Яго напісаны імя: Цар цароў і Гасподзь тых, што валадарыць.

ПЯТНІЦА ПЯТАГА ТЫДНЯ ВЯЛІКАГА ПОСТУ

Адкрыція съв. Яна чытаньня (20:1-6)

І ўгледзеў я анёла, што сыходзіў з неба, які меў ключ да бездані і вялікі ланцуг у сваёй руцэ. Ён узяў цмока, зъмея адвечнага, які ёсьць д'ябал і сатана і скаваў яго на тысячу гадоў, і ўкінуў яго ў бездань, і ўвязыніў яго, і паклаў над ім пячатку, каб ня зводзіў ужо народы, пакуль ня мінецца тысяча гадоў; а пасъля гэтага ён павінен быць вызвалены на кароткі час. І ўгледзеў я троны і тых, што сядзелі на іх, якім дадзена было судзіць, і душы абезгалоўленых за съведчаныне Ісуса і за слова Божае, якія не пакланіліся зьверу, ні вобразу ягонаму, і не прынялі кляйма на лоб свой і на руку сваю. Яны ажылі і валадарылі з Хрыстом тысячу гадоў; а рэшта памерлых не ажылі, пакуль ня мінецца тысяча гадоў. Гэта - першае ўваскрэсеньне. Дабрашчасны і съвяты, хто мае ўдзел ва ўваскрэсеньні першым: над імі съмерць другая ня мае ўлады, але яны будуць съвятарамі Бога і Христа і будуць валадарыць зь Ім тысячу гадоў.

ВЯЛІКІ ПАНЯДЗЕЛАК

Адкрыція съв. Яна чытаньня (20:11-15)

І ўгледзеў я вялікі белы трон і Таго, Хто сядзеў на ім, ад аблічча Якога ўцякала неба і зямля, і не знайшлося ім месца. І ўгледзеў я мёртвых, малых і вялікіх, якія стаялі перад Богам, і кнігі разгонутыя былі; і іншая кніга разгорнутая, якая ёсьць кніга жыцця; і суджаны былі мёртвия,

Чытаньня Адкрыціця съятога Апостала Яна Богослова

згодна з напісаным у кнігах, паводле ўчынкаў сваіх. Тады аддало мора мёртвых, што былі ў ім, і съмерць і пекла аддалі мёртвых, якія былі ў іх; і суджаны быў кожны паводле ўчынкаў сваіх, і съмерць і пекла ўкінуты ў возера вогненнае. Гэта - съмерць другая. І хто ня быў запісаны ў кнізе жыцьця, той быў ўкінуты ў возера вогненнае.

ВЯЛІКІ АЎТОРАК

Адкрыціця съв. Яна чытаньня (21:1-7)

І ўгледзеў я новае неба і новую зямлю; бо ранейшае неба і ранейшая зямля мінулі, і мора ўжо няма. І я, Ян, ўгледзеў съяты горад Ерусалім, новы, які сыходзіў ад Бога зь неба, падрыхтаваны як нявеста, убраная для мужа свайго. І пачуў я гучны голас зь неба, які казаў: вось, скінія Бога зь людзьмі, і Ён будзе жыць зь імі; яны будуць Ягоным народам, і Сам Бог зь імі будзе Богам іхнім, і ўтрэ Бог кожную съязіну з вачэй іхніх, і съмерці ня будзе ўжо; ні плачу, ні енку, ні хваробы ўжо ня будзе; бо ранейшае праішло. І сказаў Той, Хто сядзеў на троне: вось твару ўсё новае. І кажа мне: напіши; бо слова гэтыя праудзівія і слушныя. І сказаў мне: збылося! Я ёсьць Альфа і Амэга, пачатак і канец; сасьмягламу дам задарма з крыніцы вады жывое; Пераможца спадкую ўсё, і буду яму Богам, і ён будзе Мне сынам.

ВЯЛІКАЯ СЕРАДА

Адкрыціця съв. Яна чытаньня (21:10-11; 22-27)

І ўзынёс мяне ў духу на вялікую і высокую гару і паказаў мне вялікі горад, съяты Ерусалім, які сыходзіў зь неба ад Бога: ён мае славу Божую; съветласць ягоная падобная да каштоўнага каменя, як бы да каменя ясьпісу крышталёвага; А храма я ня бачыў у ім, бо Гасподзь Бог Усеўладны - храм Ягоны, і Ягняці. І горад ня мае патрэбы ні ў сонцы, ні ў месяцы на асьвятленне сваё; бо слава Божая асьвятліла яго, і съветач ягоны - Ягня. Выратаваныя народы будуць хадзіць у съяtle ягоным, і цары зямныя прыняксуць у яго славу і гонар свой. Брамы ягоныя ня будуць замыкацца ўдзень, а ночы там ня будзе. І прыняксуць у яго славу і гонар народаў; і ня ўвойдзе ў яго нічога нячыстага, і ніхто, аддадзены погані і хлусьні, а толькі тыя, якія запісаны ў кнізе жыцьця.

